

ДЖУЛИ ДЖЕЙМС НЕЩО КАТО ЛЮБОВ

Част 2 от „Адвокат и агент на ФБР“

Превод от английски: Виолета Ненова, 2013

chitanka.info

1

Още щом влезе в кабинета на шефа си, Ник Маккол разбра, че нещо не е наред. Като специален агент на ФБР, той беше еднакво добър както в разчитането на езика на тялото, така и в четенето между редовете и често намираше това, което му трябва, в случайна дума или в едва доловим жест. Умение, което често му помагаше.

Когато влезе, той видя Майк Дейвис, главен специален агент в чикагския клон на ФБР, да си играе с хартиената обвивка на чашата кафе от „Старбъкс“ (дори и той отказваше да пие помията, която приготвяха в офиса) — жест, който старшите агенти в офиса бяха забелязали преди много време. Той издаваше Дейвис и Ник знаеше какво точно означава. Проблем.

Поредната работа под прикритие, помисли Ник. Не че работата под прикритие го притесняваше — всъщност през изминалите няколко години се занимаваше предимно с този тип разследване. Обаче след приключване на особено изтощителна задача дори той имаше нужда от почивка.

Ник седна на един от столовете пред бюрото на Дейвис и загледа как шефът му усуква хартията около долната част на чашата. Майка му, щеше да му се разкаже играта. Всички знаеха, че усукването на хартията беше даже по-лошо от плъзгането ѝ по чашата. Ник не виждаше смисъл да го увърта.

— Добре. Казвайте направо.

Дейвис го поздрави с пресилена усмивка.

— Добро утро и на теб, слънце. И добре дошъл отново. Толкова ми липсваха приятните ни разговори, докато работеше по случая „Файвстар“.

— Съжалявам. Ще започна отначало. Приятно ми е, че се върнах, сър. Благодаря.

— Предполагам, че си успял да намериш офиса без особени проблеми? — попита Дейвис сухо.

Ник се намести на стола и подмина сарказма. Така е, през последните шест месеца, докато работеше по операция „Файвстар“, не се беше мяркал често в офиса. И му беше приятно да се върне. Изненадващо, той осъзна, че разговорите с Дейвис са му липсвали. Разбира се, шефът му може и да беше раздразнителен на моменти, но предвид всички глупости, с които трябваше да се занимава като главен специален агент, това се очакваше.

— Помотах се малко на етажа, докато намеря врата с моето име на нея. Все още никой не ме е изритал, така че, предполагам, съм на правилното място. — Той погледна към Дейвис. — Косата ви е малко побеляла около слепоочията, шефе.

Дейвис изсумтя.

— Прекарах последните месеци в притеснение, че може да прецакаш разследването.

Ник протегна крака. Той не прецакваше разследванията.

— Някога давал ли съм ви повод да се съмнявате в мен?

— Вероятно. Просто те бива повече от останалите да замазваш след това.

— Така е. Е, май имате лоша новина за мен?

— Защо си толкова убеден, че имам да ти казвам нещо.

Дейвид невинно посочи към чашата кафе.

— Не може ли човек просто да си поприказва на чаша кафе с топ агента в офиса?

— О, сега вече съм топ агент.

— Винаги си бил моят топ агент.

Ник повдигна вежда.

— Само да не ви чуе Пелъс — каза той, имайки предвид друг агент от офиса, който наскоро се беше прочул с арести по високите етажи.

— Ти и Пелъс, и двамата, сте мои топ агенти — каза Дейвис дипломатично, като майка, която току-що са попитали кое ѝ е любимото дете.

— Добре се измъкнахте.

— Всъщност не се шегувах за приказването. Чух, че арестите миналата седмица не са минали леко.

Ник бързо подмина въпроса.

— Случва се при арестите. Колкото и да е странно, това преживяване не заварва хората в най-добрата им форма.

Дейвис го изглежда внимателно с пронизвателните си сиви очи.

— Работата под прикритие не е лесна, особено ако е като тази с „Файвстар“. Да заловиш двайсет и седем обвинени в корупция полицаи от чикагската полиция си е голяма победа. Страхотна работа си свършил, Ник. Тази сутрин ми се обади директорът и ми каза да ти предам личните му поздравления.

— Радвам се, че и вие, и директорът сте доволни.

— Все си мисля, че не ти е било лесно с арестите предвид биографията ти.

Ник не би го определил точно така, макар да беше вярно: съсипването на полицейски служители не беше сред забавните за него неща. Все пак във вените му течеше кръв на ченге — той самият беше бивш полицаи и преди да кандидатства във ФБР, шест години беше работил в отдела за борба с порока на Нюйоркската полиция. Баща му беше служил в Нюйоркската полиция трийсет години, преди да се пенсионира, а и един от братята на Ник също беше ченге. Но двайсет и седемте полицаи, които беше арестувал миналия петък, бяха преминали границата. Според него фактът, че лошите носеха значки ги правеше още по-малко достойни за съчувствие.

— Бяха мръсни ченгета, Майк. Нямах проблем да ги заловя — каза Ник.

Дейвис изглеждаше доволен.

— Добре. Радвам се, че го обсъдихме. Виждам също, че си поискал няколко почивни дни.

— Ще ходя до Ню Йорк за няколко дни да изненадам майка ми. Става на шейсет тази неделя и семейството ми организира голямо празненство.

— Кога тръгваш?

Ник долови, че въпросът не беше толкова непринуден, колкото тонът на Дейвис предполагаше.

— Довечера. Защо? — попита той с подозрение.

— Какво ще кажеш, ако те помоля да отложиш пътуването си с няколко дена?

— Бих казал, че очевидно не познавате майка ми. Ако не се прибера за това парти, ще ви трябва булдозер да ме изровите изпод

пластовете вина, които тя ще стовари върху мен.

Дейвис се засмя.

— Няма да се наложи да пропуснеш партито. Ще стигнеш в Ню Йорк на време. Да кажем... В събота вечер. Най-късно неделя сутрин.

— Очевидно се шегувате. Предвид факта, че съм поискал два почивни дни от шест години насам, мисля, че ми се полагат.

Дейвис стана по-сериозен.

— Зная, Ник. Повярвай ми, нямаше да те моля, ако не беше важно.

Ник преглътна саркастичния отговор, който по принцип би дал. Уважаваше Дейвис. Работеха заедно от шест години и го смяташе за честен шеф и открит човек. Никога досега, откакто работеше в чикагския клон, Ник не бе чувал Дейвис да е искал услуга от някого. Кое то правеше отказа му буквално безсмислен. Той въздъхна.

— Не казвам да, но от чисто любопитство — каква е задачата?

Дейвис усети началото на капитулацията и се приведе напред в стола.

— Бих я нарекъл нещо като консултантска задача. Има неочаквано развитие в едно съвместно разследване на отделите за финансови престъпления и организирана престъпност. Трябва да включва човек с твоето ниво на работа под прикритие. Нещата може да се закучат.

— За какво става въпрос? — попита Ник.

— Пране на пари.

— И кой ръководи разследването?

— Сет Хъксли.

Ник беше виждал Хъксли в офиса, но вероятно бяха разменили по-малко и от десетина думи един с друг. Първото му — и единствено — впечатление беше, че Хъксли изглежда доста... организиран. Ако Ник си спомняше правилно, Хъксли беше дошъл в Бюрото по линия на правоприлагащата програма и беше следвал в един от най-елитните университети, преди да се присъедини към отдела за финансови престъпления.

— Какво се иска от мен?

— Ще оставя на Хъксли да те запознае с подробностите. Ще се срещнем с него след минута — каза Дейвис. — Казал съм му, че не се

включваш, за да поемеш случая — той работи по него от няколко месеца.

Ник осъзна, че съгласието му през цялото време се е считало само за формалност.

— Тогава защо съм ви?

— За да съм сигурен, че Хъксли няма да се затрудни. Това е първата му работа под прикритие. Не обичам да спъвам агентите си, а и Хъксли не ми е дал основание да го направя и сега. Човек все някога получава първата си задача под прикритие, но федералният прокурор следи делото и това означава, че няма място за грешка.

— Изобщо има ли някога място за грешка при вашите случаи?

Дейвис удостои въпроса с усмивка.

— Не. Но този път изобщо няма място за грешка. Ето как подреждам нещата: по принцип няма място за грешка, няма място за грешка и изобщо няма място за грешка. Много е ясно.

Ник се замисли върху нещо, което Дейвис току-що беше казал.

— Споменахте, че федералният прокурор следи случая. Това част от разследването на Мартино ли е?

Дейвис кимна.

— Сега разбираш защо не може да има грешки.

Не беше нужно да казва нищо повече. Преди три месеца, след скандал, довел до арестуването и оставката на предишния федерален прокурор, беше назначен нов — Камерън Ливд. Откакто беше назначена, Ливд беше превърнала случая Мартино в свой приоритет. И като такъв, той беше приоритет и на чикагския клон на ФБР. От години Роберто Мартино ръководеше най-големия престъпен синдикат в Чикаго — организацията му отговаряше за близо една трета от целия трафик на наркотици в града и хората му изнудваха, подкупваха, заплашваха и убиваха всеки, който им се изпречеше на пътя.

През последните няколко месеца, обаче от ФБР бяха арестували повече от трийсет члена от бандата на Мартино, в това число и самия Мартино. Главният прокурор и директорът на ФБР бяха обявили арестите за ключова победа във войната с престъпността. Тъй като през последните шест месеца Ник беше работил по операцията „Файвстар“, той не беше участвал в нито един от арестите, свързани с Мартино. Други агенти бяха обрали цялата слава от този фронт — факт, който някак човъркаше състезателното му его.

— Искаш ли да разбереш повече? — попита Дейвис с многозначителен блясък в очите.

Мамка му, беше минало по-малко от седмица, осъзна Ник. През следващите няколко дни можеше да сподели професионалния си опит с по-млад агент, да отбележи положителни точки пред шефа си, да срита нечий криминален задник и пак да стигне в Ню Йорк до неделя, за да изпее „Честит рожден ден“ на майка си. Така погледнато ситуацията си беше изцяло печеливша.

— Добре — кимна Ник. — Да вървим при Хъксли тогава.

Агент Хъксли вече ги чакаше в конферентната зала. Ник набързо прецени новия си партньор: старателно сресана руса коса, очила с телени рамки и скъп костюм от три части. Погледът му се спря на онази част от облеклото, която Хъксли носеше под самото.

Жилетка. При това не бронезилетка. Жилетка от костюм. Тоест, Хъксли не носеше просто костюм — беше с пълен комплект: тъмнокафяви панталон и сако, изгладена раирана риза, жилетка шпиц и светлокафява копринена вратовръзка.

Ник, от друга страна, беше облечен по обичайния за него начин — сив костюм без излишна украса, бяла риза и морскосиня вратовръзка. Защото хората, израснали в Бруклин, не носеха костюми от три части. И със сигурност не носеха жилетки. Наистина, в Чикаго беше началото на февруари и навън беше около минус дванайсет, така че Ник предположи, че жилетката има практическата цел да топли Хъксли, но въпреки това... Според Ник единствените аксесоари, които един федерален агент трябваше да комбинира с костюма си, бяха кобур за през рамо и оръжие. Евентуално и белезници, в зависимост от случая.

Ник кимна на Хъксли и бързо го поздрави, след което седна срещу него на мраморната конферентна маса. Дейвис седна начело на масата и започна.

— Е, разказах на Ник как от няколко месеца работиш по случая Екхарт.

Името му беше познато — не само на него, но и на много хора в Чикаго.

— Ксандър Екхарт? Ресторантьорът?

— Всъщност, занимава се с нощни клубове и ресторантьорство — поправи го Хъксли. Той нагласи очилата си и се изправи в стола.

— Екхарт притежава три ресторанта и четири бара в района на Чикаго, всички са скъпи, от висока класа. Перлата в короната е френският ресторант „Бордо“, който се намира западно от търговския и исторически център „Луп“. Разположен е на реката и има специален винен бар, който обслужва само ВИП клиента.

— Вече съм уведомил Ник, че разследването е свързано със случая Мартино. Защо не продължиш оттам? — предложи Дейвис.

Хъксли извади лаптопа си, готов да последва съвета на Дейвис. Натисна копче на някакво дистанционно и в предната част на стаята се спусна екран от тавана. Светлината в конферентната зала се приглуши и Хъксли започна презентацията си.

— След арестите на Роберто Мартино и други членове на неговата престъпна организация започнахме да осъзнаваме, че обсегът на незаконната му дейност е далеч по-голям, отколкото предполагахме. Като връзките, му с този човек тук.

На екрана се появи снимка на около трийсет и пет годишен мъж, който имаше средно дълга кестенява коса, елегантно пригладена назад. Носеше костюм, който изглеждаше даже още по-скъп от този на Хъксли, и беше хванал под ръка висока, стройна брюнетка на около двайсет.

— Това е Ксандър Екхарт — каза Хъксли. — Момичето е без значение, едnodневка. Въз основа на доказателства, събрани през последните няколко месеца, смятаме, че Екхарт пере огромни суми пари от наркотици за Роберто Мартино. Мартино комбинира своите пари с печалбата от ресторантите и баровете на Екхарт — особено нощните клубове, които работят предимно с кеш и осигуряват идеалното прикритие. После Екхарт обявява мръсните пари като част от прихода си и voila, вече са чисти. Работим със Службата по вътрешните приходи, за да намерим доказателства в данъчните документи, които Екхарт е попълвал през последните няколко години, но междуременно прокуратурата изиска от нас допълнителни доказателства.

— Нещо, на което съдебните заседатели всъщност биха обърнали внимание — обясни Дейвис на Ник.

Ник разбираше логиката на федералния прокурор. Беше работил с достатъчно прокурори, за да знае, че не обичат дела, в които доказателствата се базират предимно на документи. Да изправиш на

свидетелската скамейка разследващ от Службата по вътрешните приходи, който прелиства неразгадаеми данъчни архиви, беше най-сигурният начин да приспиш съдебните заседатели — и да не успееш да осъдиш обвиняемия.

— И с какви други доказателства разполагаме — попита той.

— През последните няколко седмици следя Екхарт и забелязах, че се среща с този човек. — Хъксли отвори друга снимка — на мъж с лъскава черна коса, който изглеждаше на около четирийсет и пет — петдесет. Носеше тъмно палто с вдигната яка и влизаше в някаква сграда, която Ник не можеше да разпознае.

— Това е Карло Трилани, сниман пред „Бордо“ — каза Хъксли. — Бил е там на няколко пъти да се среща с Екхарт — винаги когато ресторантът е затворен. Подозираме, че Трилани е един от хората на Мартино, макар че все още нямаме достатъчно доказателства да го арестуваме. Надяваме се, че ще заковем и него, и Екхарт като част от това разследване.

Ник схващаше бързо.

— Предполагам, че вещественото доказателство, което искаме, се крие в тези срещи.

Хъксли кимна.

— Това, което ни трябва, е начин да подслушаме разговорите на Екхарт и Трилани.

Ник разбираше накъде бие Хъксли: електронен надзор. Този похват за разследване, използван от ФБР много по-често, отколкото средният човек осъзнаваше, осигуряваше необходимите доказателства. Номерът обаче беше в това, записващите устройства да се сложат без заподозрените да заподозрат. И ФБР си имаше начини.

— Каза, че се срещат в „Бордо“? — попита Ник.

— Трябваше да съм по-ясен. Всъщност не се срещат в ресторанта. Екхарт, или вероятно Трилани, е по-умен.

Хъксли отвори компютърно генерирани планове на сграда на две нива.

— Това е планът на сградата, в която се намира „Бордо“.

На екрана премина поредица от снимки с маркирани в жълто части от плана, докато Хъксли продължи да обяснява:

— На основното ниво има ресторант с външна тераса и изглед към реката. Виненият VIP бар е в съседство, намира се в това

пространство тук. Под ресторанта и винения бар е това по-ниско ниво, където е личният офис на Екхарт. Тук се среща с Трилани.

— Може ли да се премине на по-ниското ниво през бара? — попита Ник.

— И да, и не. — Хъксли увеличи плана на основното ниво. Виненият бар има вътрешна врата, която води до стълбище към долното ниво. Има също и отделен външен вход тук, точно до задната врата за основния бар. Проблемът е, че и двете врати към по-ниското ниво — както и всички прозорци — са защитени от охранителна система.

— Екхарт има отделна система за сигурност за офиса си? — попита Ник.

— Мисля, че повече го тревожи това място тук. — Хъксли отвори плана на по-ниското ниво и маркира обширно пространство, разположено в дъното на коридора, където беше офисът на Хъксли.

— Това е избата за VIP бара и за ресторанта. Тя е причината за охранителната система — долу Екхарт има над шест хиляди бутилки вино от най-добро качество. Проучих нещата и се оказа, че Екхарт е голям колекционер. Миналата година списание „Уайн Спектейтър“ публикува голям материал за него и избата в „Бордо“. А преди няколко седмици е направил голяма сензация, като е броил двеста петдесет и осем хиляди долара за каса специално вино.

— Четвърт милион долара за вино? — Ник невярващо поклати глава. Ето какво правеха богатите с парите се.

— Толкова струва само една каса, без да броим другите шест хиляди бутилки — продължи Хъксли. — При всички случаи, под формата на вино и шампанско, Екхарт разполага с над три милиона долара в течни, леснопреносими стоки, разположени под ресторанта му.

Дейвис подсвирна.

— Това обяснява системата за сигурност.

Ник се подсмихна, не се впечатляваше толкова лесно. Разбира се, вероятно колекцията на Екхарт струваше един тон пари, но все пак това беше просто вино. Наречете го недодялан, но няколко бутилки ферментирал гроздов сок не можеха да го трогнат. Мъжката напитка трябва да е силна и да пари леко, докато я преглъщаш. Като бърбъна.

— Кой има достъп до паролата за охранителната система?

— Само Екхарт и двама от генералните мениджъри, един от които е задължен да присъства винаги, когато „Бордо“ работи. Според докладите ни сменят паролата всяка седмица.

— Какви доклади? — попита Ник.

— Имаме наш таен агент — работи под прикритие като барманка. Уредихме я преди няколко седмици — каза Хъксли. — Смятахме да я използваме, за да се добере до долното ниво на ресторанта, но охраната на Екхарт се оказа по-голямо предизвикателство, отколкото очаквахме.

Ник сви рамене.

— Не виждам изобщо защо ни е необходима — следващата ни стъпка е ясна. Получаваме съдебно нареждане, което принуждава алармената компания да предаде паролата за охранителната система на Екхарт, след което влизаме посред нощ и слагаме подслушвателите.

— За съжаление този вариант отпада в нашия случай — каза Хъксли. — Екхарт използва услугите на „Ар Ел Кей Секурити“. Проверих ги — частна охранителна фирма на домове и бизнеси. Пази също така и дома на Роберт Марино.

Ник беше впечатлен от изчерпателността на Хъксли.

— Съмнявам се, че е съвпадение. Предполагам, че Марино е закачил Екхарт към охранителния екип, след като са захванали общ бизнес.

— Дори и с подправено нареждане е твърде рисковано да насочваме „Ар Ел Кей Секюрити“ в плана. Хората, на които се доверява Марино, не са приятели на ФБР — каза Хъксли.

Тук две мнения по въпроса нямаше.

— И така, какво ни остава? — попита Ник.

Хъксли погледна Дейвис. Ник усети, че следващата част е причината да искат да се консултират с него.

— Да го направим пред всички — каза Хъксли. — На всеки Свети Валентин Екхарт устройва специално благотворително събитие в „Бордо“. Сто поканени, пет хиляди долара на човек. Като част от събитието, Екхарт предлага дегустация на някои от най-превъзходните вина, с които разполага. В частната дегустационна зала до избата има бодигард, но гостите имат достъп до долното ниво. Което означава, че агент в ролята на гост може да се измъкне от останалите по време на

партито, да влезе в офиса на Екхарт и да постави подслушвателите. — Той прочисти гърло. — Аз ще бъда този агент.

Ник пропускаше нещо.

— Защо не ползваме агента, който имаме вътре, да сложи устройствата? Иначе защо ни е да се прави на барман?

Хъксли прие възражението с кимане.

— Това впрочем първоначалният план, но агент Симс е разбрала, че служителите нямат достъп до долното ниво по време на партито. Екхарт наема сомелиер, който да налива скъпите вина за гостите му. Това беше неочаквано развитие, но не и пълна загуба — Симс може да бъде резерва горе, докато поставям подслушвателите в офиса на Екхарт.

— И как точно смяташ да се промъкнеш на партито? — попита Ник. — Предполагам, че ФБР не фигурира в списъка на поканените.

— Така е. Затова ще играя ролята на гадже на една от гостенките.

Ник замълча и се облегна на стола, за да осмисли казаното.

— Това означава, че въвличаме цивилен.

По принцип той не обичаше да използва цивилни в тайните операции. Те бяха непредсказуеми и честно казано — отговорност. Понякога, обаче, обстоятелствата го налагаха.

Хъксли побърза да продължи.

— Това е еднократно споразумение и рискът да се навреди на цивилната е минимален. Тя не трябва да прави нищо, освен да ме вкара на партито. След като вляза, ще поема нещата в свои ръце.

Дейвис се обади за пръв път, откакто Хъксли започна да очертава параметрите на задачата.

— Какво мислиш, Ник?

Ник огледа плановете на екрана пред него. След като не можеха да се възползват от алармената система, той не виждаше друг начин.

— Не казвам, че няма да стане. Просто това не е най-обичайният начин за поставяне на подслушватели.

— Добре. Обичайните неща са за обикновените хора — каза Дейвис.

Тук Ник се усмихна.

— Така е. Но номерът тук ще бъде да намерим гадже на Хъксли. Човек, който ще играе в нашия отбор.

Хъксли се обърна към компютъра си, експедитивен както винаги.

— Всъщност вече прегледах списъка с гостите. Набелязал съм идеалната кандидатка.

— Само от любопитство, колко е дълга тази твоя презентация? — попита Ник.

— Имам само още осемнайсет слайда.

— Ще ни трябва още кафе — промърмори Ник на Дейвис. После погледна към екрана и видя снимката на жената, която Хъксли очевидно искаше да въвлече в операцията „Екхарт“.

О, по дяволите.

Ник веднага я разпозна. Не защото я познаваше лично, а защото всеки в Чикаго — а вероятно в светлината на последните събития и половината страна — би я разpoznал.

— Джордан Роудс? — попита той невярващо. — Най-богатата жена в Чикаго.

Хъксли отхвърли коментара, като махна с ръка.

— Не точно. Опра е по-богата, разбира се. Никой не може да я надмине.

Дейвис даде своя принос към спора.

— Не забравяйте и семейство Притчър.

— Много уместно. Мисля, че бих сложил Джордан Роудс на четвърто място — замисли се Хъксли.

Ник изгледа и двамата.

— Добре, да кажем просто, че е в топ пет, какво значение има.

— И технически това са пари на баща ѝ, а не нейни — отбеляза Хъксли. — Според списъка с четиристотинте най-богати американци на списание „Форбс“ мрежата на Грей Роудс възлиза на 1,2 милиарда долара.

— И искаме да въвлечем дъщерята на този човек в тайна операция? — попита Ник. — Това ли е най-добрата възможност за нас?

— Списъкът с хората, които ще посетят партито на Екхарт, е изключително специален — каза Хъксли. — И не бих казал, че разполагаме с лукса да интервюираме кандидатите. Трябва ни някой, който със сигурност ще се съгласи да ни помогне. Някой, който има силна мотивация да се съгласи.

Ник огледа снимката на Джордан Роудс. С неохота трябваше да признае, че Хъксли е повдигнал важен въпрос — без значение дали е

четвъртата най-богата жена в Чикаго, или не, имаше как да упражнят влияние върху нея, и то значително.

— Какво става Маккол? Страхуваш се, че не ти е в категорията ли — попита Дейвис с лукава усмивка. — В професионално отношение.

Ник трябваше да сдържи смеха си. През последните шест месеца под прикритие той беше играл различни роли: от дилър на наркотици до крадец и мошеник, беше прекарал близо трийсет ноци в затвора и беше арестувал двайсет и седем корумпирани ченгета. Със сигурност щеше да се справи и с наследница на милиардер. Сега, или поне за следващите пет дена Ксандър Екхарт беше целта му, а Джордан Роудс изглежда беше най-сполучливият им избор да превърнат разследването в успешно. Което означаваше, че вече не стои въпросът дали ще им съдейства, а кога.

Той кимна на Дейвис, съвсем делово.

— Считайте работата за свършена, шефе.

2

Камбанката, закачена на входната врата на магазина за вино, звънна. Джордан Роудс излезе от задната стаичка, където се промъкваше, за да хапне обяда си набързо. Тя се усмихна на клиента.

— Пак вие.

Беше мъжът от миналата седмица, онзи, който беше погледнал скептично, когато му препоръча каберне от Южна Африка, което — ау! — беше с винтова капачка.

— Е, как ви хареса „Екселсиор“? — попита тя.

— Имате добра памет — отвърна той, впечатлен. — Бяхте права. Добро е. Особено за тази цена.

— Добро е за която и да е цена — каза Джордан. — Това, че се продава за по-малко от десет долара, си е направо обирджийство.

Мъжът се усмихна и сините му очи засияха. Беше облечен с късо морскосиньо палто и дънки, носеше скъпи кожени италиански мокасини — вероятно прекалено скъпи за петнайсетте до дваайсет сантиметра сняг, който очакваха тази вечер. Светлокестенявата му коса беше разрошена от вятъра, който духаше навън.

— Убедихте ме. Запишете, че искам цяла каса. След няколко седмици организирам вечерно парти и „Екселсиор“ ще свърши чудесна работа. — Той свали кожените си ръкавици и ги остави на дългия плот от абаносово дърво, който играеше ролята и на бар. — Мисля да го комбинирам с агнешко бутче, вероятно подправено с черен пипер и семена от горчица, както и картофи с розмарин.

Джордан повдигна вежда. Човекът беше кулинар.

— Звучи вкусно. — „Екселсиор“ определено щеше да съответства на менюто, въпреки че тя лично би гласувала за по-непринудената философия на виното: „пий каквото искаш“, вместо да акцентира върху съчетаването с идеалната храна — факт, който постоянно скандализираше помощник-управителя на магазина Мартин. Той беше сертифициран сомелиер III-ти ранг и затова имаше определен възглед върху нещата, докато тя, от друга страна, беше

собственик на магазина и затова смяташе, че виното трябва да е възможно най-леснодостъпно за клиента. Разбира се Джордан харесваше романтиката на виното — това беше една от основните причини да отвори своя магазин „Дивайн Селърс“. Но за нея виното беше и бизнес.

— Обзалагам се, че готвите — каза тя на мъжа с хубавата усмивка. И страхотна коса, отбеляза тя с одобрение. Хубава прическа, леко дълга коса. Носеше сив шал, небрежно заметнат около врата, който му придаваше непринудена изтънченост. Не прекалено суетен, но мъж, който ценеше хубавите неща в живота.

Той сви рамене.

— Разбирам от храна. Част от професията ми е.

— Нека позная. Главен готвач сте — каза Джордан.

— Кулинарен критик. В „Трибюн“.

Джордан изправи глава:

— Вие сте Кол Китридж.

Той изглеждаше доволен, че го е познала.

— Четете статиите ми.

Да, четеше ги, наред с много други, излизащи в Чикаго.

— От първата буква до последната. В този град има толкова много ресторанти, между които да избира човек, че е хубаво да чуе мнението на специалист.

Кол се облегна на бара.

— Специалист, хм... Поласкан съм, Джордан.

Така значи. Знаеше името ѝ.

За жалост много хора знаеха името ѝ. Покрай богатството на баща ѝ и неотдавнашната издънка на брат ѝ едва ли имаше човек, поне в Чикаго, който да не познава семейство Роудс. Тя не отговори веднага, а отиде зад плота и отвори лаптопа, който стоеше там.

— Значи каса „Екселсиор“. — Тя извади списъка с дистрибуторите. — Ще бъде в магазина следващата седмица.

— Има време. Сега ли да платя, или когато го взема? — попита Кол.

— Няма значение. Предполагам, че няма да се откажете. А пък сега зная и къде да ви намеря, решите ли да се измъкнете.

Да, май флиртуваше малко. Може би повече от малко. През последните няколко месеца, заради бъркотията с брат ѝ, семейството ѝ

живееше под ярката светлина на прожекторите и честно казано, да излиза с някого беше последното, за което би се сетила. Но нещата започваха да се успокояват — доколкото нещата можеха да се уталожат, когато братът ти близък е в затвора — и ѝ беше приятно да флиртува. А щом обектът на въпросния флирт изглеждаше толкова елегантно и изтънчено и беше първокласен познавач на кухнята — толкова по-добре.

— Вероятно трябва да се измъкна, за да съм сигурен, че ще дойдете да ме потърсите — подразни я Кол.

И май не беше единствената, която флиртуваше. Той стоеше срещу нея, от другата страна на плота.

— След като четете статиите ми, предполагам, че се доверявате на мнението ми за ресторанти?

Джордан стрелна Кол с поглед иззад компютъра, докато приключваше с вкарването на поръчката му.

— Колкото бих се доверила на напълно непознат за каквото и да е, предполагам.

— Чудесно. Защото има един нов тайландски ресторант на улица „Кларк“, фантастичен е.

— Радвам се да го чуя. Ще трябва да отида някой път.

За първи път, откакто влезе в магазина, Кол изглеждаше разколебан.

— О. Искан да кажа, че предполагам — искате да отидем заедно.

Джордан се усмихна. Да, беше го разбрала. Но в главата ѝ се включи предупредителна аларма, когато помисли пред колко ли още жени Кол Китридж е използвал репликата си „Доверявате ли се на мнението ми за ресторантите?“. Нямаше съмнение, че беше очарователен и любезен. Въпросът беше дали не е прекалено любезен. Тя се изправи иззад компютъра и подпря единия си хълбок на бара.

— Нека се разберем така, когато дойдете да вземете виното, може да ми разкажете повече за този нов ресторант.

Кол изглеждаше изненадан от това неприемане, но не непременно и отхвърляне.

— Добре. Уговорихме се.

— Бих казала по-скоро, че ще се разберем.

— Винаги ли сте толкова безпощадна с клиентите? — попита той.

— Само с онези, които искат да ме водят в нови тайландски ресторанти.

— Тогава следващия път ще предложи да отидем в италиански.
— Кол с намигване грабна ръкавиците си от бара и излезе от магазина. Джордан го видя как минава пред прозорците и забеляза, че отново е завалял сняг. Не за първи път се радваше, че живее само на пет минути пеша от магазина. И че има хубави ботуши.

— Господи, мислех си, че никога няма да си тръгне — чу се глас зад нея.

Джордан се обърна и видя асистента си, Мартин, на няколко крачки от нея, близо до задния коридор. Той се приближи с каса вино зинфандел, която беше донесъл от избата. Остави бутилките на плота и отметна няколко непокорни червеникави къдрици, паднали върху очите му.

— Пфу. Стоях отзад и държах тази каса сякаш цяла вечност. Реших, че трябва да ви оставя насаме. Мисля, че когато дойде минатата седмица, те проверяваше, и май съм прав.

— Какво чу от разговора? — попита Джордан и започна да му помага да вади бутилките.

— Чух, че се казва Кол Китридж.

Разбира се, че Мартин беше обърнал внимание на това. Беше на двайсет и седем, беше чел повече от всеки друг, когото познаваше, и не се опитваше да крие факта, че е голям сноб, когато ставаше въпрос за храна и вино. Той знаеше всичко за виното и тя постепенно беше започнала да го харесва. Джордан не можеше да си представи да върти магазина без него.

— Покани ме в някакъв нов тайландски ресторант на улица „Кларк“ — каза тя.

Мартин веднага се впечатли.

— От две седмици се опитвам да направя резервация там.

Той подреди останалите бутилки на бара и остави празната каса на пода.

— Късметлийка. Ако започнеш да излизаш с Кол Китридж, ще можеш да ходиш в най-добрите ресторанти. Безплатно.

Джордан скромно замълча, а той взе две от бутилките и ги занесе в коша до входа на магазина.

— О, да — каза Мартин. — Все забравям, че си милиардерка. Предполагам не ти трябва помощ, за да ходиш, в ресторанти.

Тя го стрелна с поглед и взе други две бутилки.

— Не съм милиардерка.

Всеки път, когато ставаше въпрос за пари, се повтаряше едно и също. Но понеже харесваше Мартин, тя се примиряваше. С изключение на него и тесен кръг най-близки приятели обаче, като цяло, тя избягваше да обсъжда финанси. Не беше тайна: баща ѝ беше богат. Добре, изключително богат, макар че тя не беше израснала с пари — те дойдоха в семейството по-късно. Историята на баща ѝ — всъщност компютърен маниак като брат ѝ — беше от онези истории за успех, които списанията „Форбс“ и „Нюзуик“ обичаха да слагат на корица: след като завършва Илинойския университет с магистърска степен по компютърни технологии, Грей Роудс постъпва във висшето бизнес училище „Келог“ към Северозападния университет. След това основава собствена компания в Чикаго, където разработва антивирусна програма и тя става световноизвестна. Две години след пускането ѝ на пазара „Роудс антивирус“ защитава всеки трети компютър в Америка (статистика, която баща ѝ държеше да включва във всяко интервю). Последвали и парите. Много пари.

Джордан знаеше, че всеки можеше да има определени свои виждания за начина ѝ на живот, предвид финансовия успех на баща ѝ. Някои от тези виждания биха били точни, други не съвсем. Баща ѝ беше определил правилата в момента, в който направи първия си милион — основното правило беше Джордан и брат ѝ Кайл сами да си пробият път в живота, така както той го беше направил. Като големи хора, те бяха абсолютно финансово независими от баща си и не можеха да си представят нещата по друг начин. От друга страна, баща им беше известен с екстравагантните си подаръци, особено след като майка им почина преди девет години. Да вземем например колата „Мазерати Куатропорте“, която стоеше в гаража на Джордан. Не беше обичайният подарък, който човек получава след завършването на висше бизнес училище.

— И преди сме водили този разговор, Мартин. Това са парите на баща ми, не моите. — Джордан избърса ръце с кърпата, която държеше под плота, за да свалят праха от бутилките. Тя посочи към магазина.

— Това е мое. — В гласа ѝ имаше очевидна гордост. Тя бе едноличен собственик на „Дивайн Селърс“ и бизнесът ѝ вървеше добре. Наистина добре, всъщност — определено по-добре, отколкото бе заложила в десетгодишния си план. Разбира се, беше далеч от 1,2-та милиарда, които баща ѝ вероятно имаше (тя никога не потвърждаваше подробности за парите му), но се справяше добре според своите виждания. Изкарваше достатъчно, за да плаща за къща от над триста и седемдесет квадратни метра в луксозната част на квартал „Линкълн Парк“ да ползва хубави хотели, когато пътува, и да ѝ остават доста пари за страхотни обувки. Една жена не би могла да иска повече.

— Вероятно. Но въпреки това можеш да отидеш в който си поискаш ресторант — подчерта Мартин.

— Това по принцип е вярно. Макар че ми се налага да плащам, ако от това ще се почувстваш по-добре.

Мартин подсмръкна.

— Малко. Е, ще приемеш ли?

— Дали ще приема какво? — попита Джордан.

— Предложението на Кол Китридж.

— Мисля по въпроса.

Наистина, имаше малко излишък от любезност, за който трябваше да помисли. Но пък, от друга страна, човекът си падаше по храната и виното, а и готвеше. Един ренесансов човек всъщност.

— Мисля, че трябва да повъртиш Китридж известно време — разсъждаваше на глас Мартин. — Карай го да идва тук, така че да купи още няколко каси вино, преди да се обвържеш.

— Страхотна идея. Може даже да почнем да раздаваме абонаментни карти — предложи Джордан. — Нещо от сорта на: „Печелите среща със собственичката след шест покупки“.

— Забелязвам известен сарказъм — каза Мартин. — Което е лошо, защото идеята с картите си я бива.

— Винаги можем да те пласираме като сводник за награда.

Мартин въздъхна и облегна стройната си фигура на бара. Днес беше избрал да носи червена вратовръзка, която според Джордан приятно допълваше тъмнокафявото му сако от туид.

— За жалост ме подценяват — каза той, примирен със съдбата си. — Леко младо пино в свят на силни, подчертани кабернета.

Джордан съчувствено положи ръка на рамото му.

— Вероятно още не ти е дошло времето. Може би все още отлежаваш на полицата и чакаш да узрееш до пълния си потенциал.

Мартин се замисли.

— Значи казваш, че съм като „Палмайер Сонома Къуст Пино“.

Разбира се, точно това имаше предвид тя.

— Да Това си ти.

— Възлагат големи очаквания на „Палмайер“, нали знаеш.

Джордан се усмихна.

— Тогава май всички трябва да внимаваме.

Мисълта изглежда ободри Мартин. Възвърнал доброто си настроение, той се запъти към избата за още една каса зинфандел, а Джордан се върна в задната стаичка да довърши обяда си. Минаваше три, което означаваше, че ако не хапне сега, няма да има друга възможност до затварянето на магазина в девет. Съвсем скоро потокът от клиенти щеше да се увеличи.

Виното вървеше — беше една от малкото индустрии, която продължаваше да е във възход въпреки икономическия спад. Но Джордан предпочиташе да мисли, че успехът на магазина ѝ се основава на нещо повече от тенденция. Месеци наред беше търсила подходящото място: на централна улица, където минават много хора и да бъде достатъчно голямо, че да се съберат няколко маси и стола, освен витрините, които щяха да им трябва за виното. С топлите си тонове и тухлени стени магазинът създаваше уют, който привличаше клиентите и канеше да поостанат. Към момента най-разумното бизнес решение, което беше взела, бе да кандидатства за разрешително за сервиране на алкохол, което им позволяваше да поднасят вино в магазина. Беше разположила високи маси и столове покрай витрините и бе поставила няколко допълнителни маси в уютни кътчета между кошовете с вино. Около пет часа мястото започваше да се пълни с клиенти, които купуваха вино на чаши и си водеха записки за бутилките, които ще си купят на тръгване.

Днес обаче денят не беше такъв. Отвън продължаваше да вали силно. Към седем часа метеоролозите промениха прогнозата и сега предсказваха снежни натрупвания от около двайсет — двайсет и пет сантиметра. Хората си стояха вкъщи в очакване на бурята. Тази вечер Джордан имаше резервация за дегустация в магазина, но хората се обадиха да отложат събитието. Мартин пътуваше от по-далече и затова

тя го изпрати да си ходи по-рано. В седем и половина започна да затваря магазина, като си мислеше, че е малко вероятно да дойде някой клиент.

Когато приключи с витрините, Джордан отиде в задната стаичка да спре музиката. В магазина стана зловещо тихо и празно без еkleктичния микс от Били Холидей, Дъ Шинс и Нора Джоунс, които бе подбрала за фон на днешния ден. Тя грабна зимните си ботуши от иззад вратата и тъкмо седна на бюрото да се преобуе, когато камбанката на входната врата дрънна.

Клиент. Изненадващо.

Тя стана и излезе от задната стаичка, като си мислеше, че човекът трябва наистина да е закъсал, щом идва в това време.

— Имате късмет. Тъкмо щях да затворям ма...

Думите ѝ увиснаха и тя се спря при вида на двамата мъже, които стояха до входа. Поради някаква причина тя усети как настръхва. Вероятно заради мъжа, който стоеше по-близо до вратата. Погледът ѝ веднага се спря на него — не приличаше на обичаен клиент. Имаше кестенява коса, ъгловата челюст и небрежен вид — приличаше на мрачно, лошо момче. Беше висок и носеше черно вълнено палто върху изглежда добре сложена фигура. Не беше от типа, който носеше италиански мокасини. За разлика от Кол Китридж този мъж изглеждаше добре по един груб, мъжки начин. Имаше нещо малко... по-сурово в него. С изключение на очите. Зелени като изумруди, те се открояваха на фона на тъмната коса и набола брада, докато я изучаваха съсредоточено.

Той пристъпи напред. Джордан отстъпи назад.

В ъгълчетата на устните му играеше усмивка, сякаш намираше това за забавно. Джордан се зачуди колко бързо може да стигне до паникбутоната под бара.

Русият, онзи с очилата и тренчкот от камилска вълна, прочисти гърло.

— Вие ли сте Джордан Роудс?

Тя се зачуди дали да отговори на въпроса. Но русият изглеждаше по-надежден от мургавия.

— Да.

Той извади значка от самото си.

— Агент Сет Хъксли, агент Ник Маккол. От ФБР сме.

Това я хвана неподготвена. От ФБР? За последно бе виждала човек от ФБР при призоваването на Кайл в съда.

— Бихме искали да обсъдим с вас нещо, касаещо брат ви — продължи русият. Изглеждаше много сериозен относно това, което имаше да й казва.

Стомахът на Джордан се сви на възел, но тя се овладя. Засега.

— Кайл ли е пострадал? — попита рязко.

За четирите месеца, които брат ѝ беше прекарал в затвора, вече имаше няколко сбивания. Очевидно някои от затворниците в Общинския изправителен център си мислеха, че богатият компютърен маниак е лесна мишена. По време на посещенията, когато тя го разпитваше за сбиванията, Кайл я уверяваше, че може да се грижи за себе си. Но откакто започна да излежава присъдата си, тя непрекъснато се тревожеше, че ще ѝ се обадят и ще ѝ кажат нещо лошо. А щом ФБР изпращаше двама агенти в снежната виелица, каквото и да имаха да ѝ казват, не можеше да е добро.

Тъмнокосият се обади за първи път. Гласът му беше нисък, но по-мек, отколкото Джордан очакваше.

— Брат ви е добре. Доколкото знаем.

Джордан вирна глава. Това беше странно изказване.

— Доколкото знаете? Това звучи сякаш е изчезнал или нещо подобно.

Тя млъкна и скръсти ръце на гърдите си. О... не.

— Не ми казвайте, че е избягал.

Кайл не можеше да постъпи толкова глупаво. Е, добре, веднъж го беше направил, беше постъпил така, че да се окаже в затвора, но нямаше да го повтори. Затова беше пледирал виновен, вместо да ходи на процес. Искаше да признае грешката си и да поеме последиците. Тя познаваше брат си по-добре от всеки друг. Истина е, беше гений в технологиите и ако някой от съкилийниците му имаше достъп до компютър, вероятно той можеше да качи някакъв код или вирус, или нещо подобно, което да отключи вратите на килиите и да освободи всички затворници. Но Кайл не би го направил, надяваше се тя.

— Избягал? Това е интересно изказване. — Агент Маккол я погледна — Има ли нещо, което искате да споделите с нас, госпожице Роудс?

Нещо в този специален агент не ѝ харесваше. Имаше чувството, че е изправена пред противник с „кралска кента“ в игра на покер, която тя не осъзнава, че играе. А в момента хич не ѝ беше до игри с ФБР. Пък и по принцип. Бяха дали на брат ѝ най-тежката присъда според закона, бяха го затворили в изправителен център и се отнасяха с него сякаш беше заплаха за обществото за нещо, което, според нейното определено предубедено мнение, беше просто наистина лоша грешка при положение че нямаше никакво криминално досие. Не беше убил човек, за бога, беше създал само малко паника и неудобство. За около петдесет милиона души.

— Казахте, че става въпрос за брат ми. Как мога да ви помогна, агент Маккол? — попита тя хладно.

— За съжаление нямам право да ви разкажа подробностите тук. Агент Хъксли и аз бихме предпочели да продължим този разговор насаме. В офиса на ФБР.

И тя би предпочела да не казва абсолютно нищо пред ФБР, стига да не размахва историята с брат ѝ. Тя посочи към празния магазин.

— Сигурна съм, че каквото и да имате да казвате, шардонетата ще го запазят в тайна.

— Никога не бих се доверил на шардоне — каза агент Маккол.

— Аз пък на ФБР.

Думите увиснаха във въздуха между тях. Равен резултат. Агент Хъксли се намеси.

— Разбирам колебанието ви, госпожице Роудс, но както посочи агент Маккол, въпросът е поверителен. Отпред ни чака кола и бихме оценили, ако дойдете с нас в офиса на ФБР С радост ще ви обясним всичко там.

Тя се замисли.

— Добре. Ще се обадя на адвоката си и ще го помоля да дойде.

Агент Маккол поклати глава.

— Без адвокати, госпожице Роудс. Само вие.

Лицето на Джордан остана безизразно, но вътрешно раздражението ѝ растеше. Освен факта, че по принцип не харесваше ФБР заради начина, по който се отнесоха с брат ѝ, тук имаше и елемент на гордост. Бяха дошли в магазина ѝ и този Ник Маккол смяташе, че тя ще скочи само защото той е казал.

Вместо това, тя запази самообладание.

— Ще трябва да се постараете повече, агент Маккол. Издирили сте ме в снежната виелица, което означава, че ще искате нещо от мен. Без да ми кажете за какво става въпрос, няма да получите нищо от мен.

Той изглежда обмисляше възможните варианти. Джордан остана с ясното впечатление, че един от тези варианти включваше да я метне на рамо и да измъкне задника ѝ през магазина на такъв човек приличаше.

Вместо това той се отдръпна от бара и пристъпи към нея. Изгледа я отгоре, без изумрудените му очи да мигнат.

— Не искате ли да видите брат си на свобода, госпожице Роудс?

Изумена от предложението, Джордан внимателно го погледна в очите. Търсеше знак за измама или мошеничество, макар да подозираше, че няма да види нищо в очите на Ник Маккол, ако той не го пожелаеше.

Можеше да повярва сляпо. Зачуди се дали да го направи.

— Ще си взема палтото.

3

Пътуването до офиса на ФБР се оказа по-дълго от очакваното заради времето. Пътищата бяха ужасни, но джипът измина дванайсетте километра без особени проблеми. Ник се чувстваше удобно зад волана въпреки леда и снега и откъсна поглед от магистралата, за да погледне в огледалото пътничката на задната седалка.

Джордан Роудс. Наследница на милиардер седеше на задната седалка в неговия „Шевролет Тахо“. Работният му ден обикновено не приключваше така.

Тя мълчаливо гледаше през прозореца. Русата ѝ коса падаше върху черното ѝ палто и тя разсеяно отметна кичур от очите си. Носеше кремав кашмирен шал — поне така предположи той — и ръкавици в същия цвят. Беше я виждал и на други снимки, освен на онези, които Хъксли беше включил в крайно изчерпателната си презентация. Предвид богатството на семейството ѝ и интереса на обществеността към случая на брат ѝ, почти всеки вестник, телевизия, кабелен оператор и интернет медия обстойно бяха отразили ареста на Кайл Роудс и признанието му, че е виновен. Ник си спомни, че беше виждал няколко снимки на Джордан и баща ѝ как излизат от съдебната зала заедно с Кайл. Обективно казано, Ник знаеше, че е смайващо красива. Без съмнение дългата руса коса, грациозната фигура и карибскосините ѝ очи биха се харесали на много мъже. С очевидно скъпото палто и абсолютно непрактичните за снега ботуши с високи токчета тя му напомняше ултрамодерните, облечени в дизайнерски дрехи обитателки на Манхатън, които навремето беше виждал в Ню Йорк.

Не беше негов тип.

Първо на първо, предпочиташе брюнетки. Леко закръглени. И жени без близки роднини в строго охраняван затвор. Или пък с наследство, което съперничи на брутният национален доход на някоя малка страна. Такова богатство вероятно правеше хората... странни.

Вероятно ги превръщаше в наперени сноби. Непрактичните ботуши с високи токове бяха потвърждение за това.

От здраво стиснатата ѝ челюст разбираше, че тя знае, че той я гледа. Изглежда не го харесваше много, но на него не му пукаше особено. Хубавото на тази задача беше, че не е нужно Джордан Роудс да го харесва. Хъксли щеше да бъде неин партньор на партито на Екхарт. Той трябваше да пусне в ход чара си. Ако изобщо Хъксли имаше такъв. От друга страна, отговорност на Ник бе да осигури съдействието на Джордан Роудс. И за да го направи, първо трябваше да получи отговорите на някои въпроси.

— Е, как върви бизнесът с вино? — попита той, нарушавайки тишината.

Джордан извърна глава от прозореца и срещна погледа му в огледалото за задно виждане.

— Не е нужно да си бърбите с мен, агент Маккол. Осъзнавам, че това не е социална среща.

Той сви рамене.

— Какво да кажа? Не обичам неловкото мълчание.

— А какво мислите за неловките разговори?

Ник трябваше да си види усмивката отстрани. Боже, това момиче беше дръзко.

— Ама какво време само — бързо се намеси Хъксли, за да разведри обстановката. — Добре че си с джипа, Ник.

— Така е — съгласи се той. — Макар че да караш „Шевролет Тахо“ не е като да караш „Мазерати Куатропорте“.

Джордан зяпна Ник със смесица от изненада и раздражение.

— Знаете каква кола карам?

— Зная много неща. Повярвайте ми, имам купища досадни въпроси, които мога да задавам, докато пълзим в тази виелица с шестнайсет километра в час. Реших, че темата за виното е най-безобидна.

Тя въздъхна, сякаш примирена със съдбата си.

— Бизнесът с вино върви добре.

— Любопитен съм, кои са обичайните ви клиенти? — попита той. — Идват ли заклетни колекционери или повече местни, от квартала?

— Идват различни хора. Някои тепърва откриват виното и търсят подходящо място да научат повече. Други са по-опитни познавачи и обичат да идват и да си почиват, докато опитват отворените вина. Има и трета група, която бих описала като сериозни колекционери.

Както и предполагаше Ник, тя се отпусна, когато подхванаха темата за виното. Добре.

— Аз самият не разбирам много от вино. Но преди няколко седмици чух една история за някакъв колекционер от Чикаго, който похарчил над двеста и петдесет хиляда долара за каса вино. — Той се обърна към Хъксли. — Представяш ли си? Двеста и петдесет хиляди. — Ник погледна в огледалото за задно виждане. — Вие сте специалистът, госпожице Роудс. В света на виното какво получава човек за четвърт милион долара?

— „Шато Мутон-Ротшилд“, 1945-а.

— Леле. Много бързо дадохте отговора. Предполагам, че и вие сте чули за търга?

— Всъщност аз помогнах на този колекционер да открие виното — каза тя. — Знаех, че ще има търг и че той ще прояви интерес.

— Човекът беше със странно име... мисля, че имаше ресторант или нещо подобно.

Хъксли погледна Ник, но замълча, след като осъзна, че всъщност разпитът на Джордан Роудс е започнал.

— Ксандър Екхарт — каза Джордан.

— Сигурно е приятно да имаш клиенти, които купуват вино за четвърт милион долара.

За миг тя се поотпусна.

— За жалост продажбата се осъществи от аукционна къща „Сотбис“ — каза тя с усмивка. — Но да, Ксандър е добър клиент.

И в това е същността на въпроса, помисли Ник. Колко добър клиент?

— Предполагам, че го познавате добре?

— Да, мисля.

— Колко добре?

Последва мълчание и той видя как тя се стегна в момента, в който ѝ просветна.

— Искате да научите повече за Ксандър. Затова е всичко, нали? — попита тя.

— Да.

Тя изглеждаше истински шокирана.

— Защо бихте разследвали Ксандър?

Ник подмина въпроса и продължи с разпита.

— Как бихте определили връзката си с Екхарт?

Изглежда тя преценяваше дали има избор да не отговори. Докато седеше на задната седалка на джип сред снежна виелица и с двама агенти на ФБР, той не беше голям.

— Ксандър е редовен клиент в магазина ми от няколко години. Винаги правя специални поръчки за него — скъпи или редки вина, които не може да получи от обикновен дистрибутор.

— Имали ли сте някакви отношения с него извън магазина? — попита Ник.

— Май наистина трябва да се обадя на адвокатата си. Откривам, че се чувствам много неудобно в тази ситуация, агент Маккол.

Той улови погледа ѝ в огледалото.

— Защо разговорът за Ксандър Екхарт ви кара да се чувствате неудобно?

Тя се намести на задната седалка и скръсти крака.

— Защо не ми спестите разпита и не карате по същество?

— Виждате ли се с Екхарт извън магазина?

— От време на време. Имаме общи познати и понякога попадам на него или на някое парти, или в някой от неговите ресторанти. Всяка година ходя на благотворителната вечеря, която той организира в „Бордо“. Всъщност партито е този уикенд.

— Това ли е всичко за личните ви отношения?

Погледнаха се в огледалото.

— Какво друго очаквате от отношенията ни, агент Маккол?

— Имате ли интимна връзка с Екхарт?

Гласът ѝ звучеше приглушено от мрака на задната седалка.

— Просто дълбоко почитание към доброто вино.

Тя откъсна поглед от него и отново се загледа през прозореца.

Ник получи посланието ясно и категорично — разговорът е приключен.

Когато пристигнаха пред ФБР, той паркира на мястото най-близо до входа на средно високата сграда от стъкло и стомана.

Паркингът беше буквално празен — заради бурята почти всички се бяха прибрали вкъщи.

С кимване посочи на Хъксли, че той ще помогне на Джордан. Слезе от колата и отвори задната врата. Джордан се поколеба, преди да слезе от мястото си. Тя свали първо единия си обут в кожен ботуш с висок ток крак, след това другия. Тъй като Ник държеше вратата, те се оказаха съвсем близо един до друг.

По тях падаха плътни снежинки и се заплитаха в косата ѝ. Басът ѝ беше нисък, а тонът ѝ — студен като въздуха около тях.

— Следващият път, когато искате да разберете нещо, агент Маккол, спестете си ласкателствата. Направо питайте.

— Уверявам ви, госпожице Роудс, че когато лаская една жена, тя го разбира. — Той учтиво ѝ подаде ръка. — Няма да стигнете далеч с тези ботуши.

Тя не взе ръката му.

— Сега ще видим.

Джордан се завъртя на токовете и се отправи към входа на централното управление през затрупания от сняг и лед паркинг. И бог му е свидетел — тя не се подхлъзна нито веднъж. Хъксли спря до Ник.

— Можеше да ми дадеш знак, че смяташ да я разпитваш в колата. Защо не изчака да повдигнеш въпроса за Екхарт в офиса?

— Исках да я хвана неподготвена. Трябваше да сме сигурни, че не е някоя от едnodневките му.

— И мислиш, че е добра идея да я нервираш така? Та ние се каним да я помолим да ни съдейства.

— Тя ще съдейства.

Ник нямаше никакви съмнения за това. Разбра го около трийсет секунди след като влезе в магазина ѝ и видя тревогата на лицето ѝ, щом споменаха брат ѝ.

Кайл ли е пострадал?

Джордан Роудс можеше и да не го харесва много, но очевидно беше загрижена за брат си. В крайна сметка само това имаше значение.

Двамата агенти въведоха Джордан в конферентната зала на единайсетия етаж и ѝ казаха да се разположи, докато те вземат „нужните документи“. Тя подозираше, че това е някакъв код, но не беше сигурна за какво точно. Единственото, което знаеше, бе, че след

не чак толкова невинните въпроси на агент Маккол по пътя насам, трябваше да бъде нащрек. И с двамата.

Тя си свали палтото, шала и ръкавиците и изтупа снега от ботушите си. Да, добре, както дразнещо беше посочил Маккол, ботушите ѝ „Кристиан Лубутен“ не бяха точно подходящите за сезона обувки. В магазина, когато отиде да си вземе палтото от задната стаичка, за миг си помисли да ги смени. Но ботушите за сняг, които си беше донесла през ноември — без да има представа, че ще попадне в това положение, — не можеха да се нарекат делови. Тя виждаше нещата така: по отношение на стила важи правилото, че практичността трябва да остане на заден план, така че човек не носи черен официален панталон и розови ботуши „Ъгс“ на среща с ФБР. Не и човек, който не иска да прилича на глупак.

Джордан седна на конферентната маса. През прозорците, които стигаха от пода до тавана, тя наблюдаваше виелицата, която върлуваше навън, и се ужасяваше от количеството сняг, което трябваше да изгребе, когато се прибере вкъщи. Вероятно трябваше да потърси да си купи една от онези мощни машини, които засмукваха снега, замисли се тя. Или да си потърси мъж. И двете щяха да свършат работа в сурово време. И все пак, като се замислеше, машините за сняг заемаха много място в гаража, а тя по принцип искаше да има близо метър буферна зона около мазератито. Да не говорим, че повечето от мъжете, които познаваше, вероятно имаха още по-малък интерес и от нея към изриването на сняг — сигурно щяха да наемат някого, който да го свърши вместо тях. Недостатъкът на това да излизаш с мъже с италиански мокасини, предположи тя. Май трябваше да си намери някой по-мъжествен тип. От онези, които могат да палят огън с две пръчки, да сменят спукана гума с едната ръка завързана за гърба и които не се страхуват, че лопатата за сняг може да одраска подплатените им с кашмир кожени ръкавици „Бърбъри“.

Вратата се отвори и влезе Ник Маккол. Човек, който поне таеше какво е бръснар.

— Съжалявам, че ви накарахме да чакате, госпожице Роудс — каза той.

Когато Хъксли последва Ник в конферентната зала, Джордан забеляза, че и двамата мъже са свалили палтата си. Видя също и че са въоръжени и хвърли поглед към кобурите, които носеха под саката си.

— Какво стана с документите? — попита тя.

— Можете ли да си представите? Не можахме да намерим проклетата папка — каза Ник. — Предполагам, че ще трябва да продължим без нея.

Той кимна на Хъксли.

— Всичко, което ще ви кажем, е изключително поверително, госпожице Роудс — започна Хъксли. — Не бива да казвате на никого за целта на срещата ни.

Това нямаше да е трудно, тъй като тя не разбираше каква е целта на срещата.

— Добре.

— Вече знаете, че става въпрос за Ксандър Екхарт, От известно време го разследваме. Смятаме, че през нощните клубове и ресторантите си прекарва пари от наркотици за организиран престъпен синдикат, ръководен от Роберто Мартино. Вероятно сте чули за неотдашните обвинения към Мартино и останалите в организацията му. — Хъксли даде време на Джордан да осмисли информацията.

— Изглеждате изненадана — каза Ник.

Тя го стрелна с поглед.

— Разбира се, че съм изненадана. Нямах представа, че Ксандър може да е забъркан в нещо подобно. Сигурни ли сте?

Хъксли кимна.

— Да Следим Екхарт. На няколко пъти го виждаме с човек от приближените на Мартино. Срещат се в офиса на Екхарт, който е разположен под ресторант „Бордо“.

— Имате предвид онзи, който е в един коридор с избата му — каза Джордан.

Ник се изправи в стола, заинтригуван от отговора ѝ.

— Били сте в офиса на Екхарт?

— Да, миналата година на партито за Свети Валентин той ме разходи из всички помещения на „Бордо“.

— Доколко добре си спомняте интериора на офиса? — попита Хъксли. — Ще можете ли да го опишете, да ни кажете как са разположени мебелите; такива неща?

— Със сигурност бих могла да се опитам — каза Джордан. — За това ли става въпрос? Искате да ви опиша офиса на Ксандър? —

Изглеждаше нещо твърде незначително за цялото това дърдорене на някакъв таен агент.

Ник поклати глава.

— За жалост, нещата не са толкова прости. Искаме да ни помогнете да влезем в офиса на Екхарт. Тази събота вечер.

Тя се замисли.

— Искате да кажете по време на партито?

Ник скръсти ръце на масата.

— Как бихте се чувствали, ако заведете за свой партньор агент под прикритие, госпожице Роудс?

Джордан се наведе към него.

— Мисля, че зависи, кой ще бъде партньорът, агент Маккол.

Хъксли повдигна очилата си.

— Аз.

Джордан го погледна изненадана.

— О. Добре.

— Постарайте се да не изглеждате толкова облекчена — каза Ник сухо.

— Съжалявам. Просто агент Хъксли изглежда по-... — Тя затърси точната дума.

— Като човек, който повече си пада по виното? — предположи Ник саркастично.

— Щях да кажа „приятен“.

— Всъщност научих доста за виното покрай тази задача — прекъсна ги Хъксли. — От това, което съм прочел, зная, че Екхарт има доста впечатляваща колекция. — Той стрелна Ник с поглед и прочисти гърло. — Не че ще пия тази вечер, разбира се.

От нервния вид на Хъксли Джордан предположи, че Ник има по-висока позиция от по-младия агент.

Поредното съмнително решение на ФБР.

— Е, значи вземам ви за мой партньор и после какво става? — попита тя Хъксли.

— В даден момент аз ще се откъсна от партито и ще сложа малки подслушвателни устройства в офиса на Екхарт.

Звучеше лесно и за тях вероятно може би беше така.

— Кажете ми как се вписва брат ми в цялата работа.

Тук вече Ник пое нещата.

— Федералният прокурор се съгласи да намали присъдата на брат ви. Ако ни сътрудничите, офисът ѝ ще внесе предложението в понеделник. Докато чакаме решението на съда, може да уредим брат ви да бъде преместен под домашен арест.

Джордан внимателно изгледа и двамата агенти.

— Каква е уловката? Трябва да има такава, щом сте склонни да пуснете Кайл. Преди няколко месеца федералният прокурор направи обществен спектакъл от делото. Негов си начин да бъде безпощаден към престъпността, предполагам.

— Предишният прокурор направи обществен спектакъл от делото на брат ви — поправи я Ник. — Новият има друг дневен ред.

— Трябва да сте наясно, че при всяка операция под прикритие има известен риск от опасност — добави Хъксли. — Смятаме, че може да намалим риска, но въпреки това трябва да го имате предвид.

— С колко време разполагам, за да взема решение — попита Джордан.

— Мисля, че всички знаем, че вече сте взели решение, госпожице Роудс — каза Ник.

На Джордан ѝ се щеше да му каже, че не я познава и наполовина толкова добре, колкото изглежда си мислеше. Но за съжаление в този случай беше прав.

— Имам едно условие. Кайл не трябва да знае нищо за тази уговорка. Ще се тревожи прекалено за мен.

— Никой няма да разбере, докато операцията не приключи — натърти Хъксли. — За да поддържаме прикритието, всички трябва да си мислят, че аз съм ваш партньор за вечерта! — Той се изчерви. — Не че намерявам, че трябва да, хмм, да се държим романтично или нещо подобно.

Ник не откъсваше очи от нея.

— Е, значи сключихме сделката?

Въпреки че Хъксли щеше да дойде като неин партньор в събота вечер, Джордан не можеше да престане да мисли, че се забърква с дявола. При това със зеленоокия. Тя кимна.

— Сключихме сделката.

В края на срещата Джордан и Хъксли се разбраха да се видят в четвъртък вечер, когато Мартин беше наред да затваря магазина. Планът беше да прегледат подробностите за събота вечер.

След като я изпратиха до фоайето, Хъксли се обърна към Ник.

— Защо не закарам Джордан до тях? — Усмихна ѝ се той. — Така ще имам време да науча повече за новата си приятелка.

Той посочи към снега, който продължаваше да вали силно.

— Не съм паркирал толкова близо, колкото Ник, така че ще отида да докарам колата.

След като го решиха, той сложи ръкавиците си и излезе бързешком, оставяйки Джордан и Ник насаме.

Тя го изглежда внимателно и се готвеше за поредната му неприятна забележка, понеже изглежда те бяха негов специалитет. Вместо това, казаното от него я изненада.

— Е, предполагам, че това е всичко.

— Вие няма ли да сте наоколо за голямото събитие в събота вечер? — попита тя.

— О, ще бъда — увери я той. — Но ще съм на няколко преки от „Бордо“, в микробус с нашия технически екип, за да се уверим, че устройствата работят правилно. Така че ако ме видите в събота, това означава, че нещо сериозно се е объркало.

Между Джордан и Ник се възцари мълчание. Тя се опита да не обръща внимание на тежкия му поглед, но беше невъзможно.

— Какво?

— Просто си мислех, че брат ви е щастливец да има сестра, която е склонна да направи нещо подобно за него.

Джордан отметна кичурите коса от очите си, не беше очаквала истински комплимент от него. И да, нейният закъсал брат близък беше голям късметлия. Но истината беше, че тя знаеше, че и той би направил същото за нея.

— Кайл заслужава шанс. — Тя видя скептичния поглед на лицето на Ник и въздъхна. — Давайте, агент Маккол. Каквото и да кажете за брат ми, вече съм чула всичко.

— Аз самият имам двама братя, госпожице Роудс. Разбирам семейната преданост.

Тя изчака продължението.

— Но?

— Но брат ви наруши закона. Около десет закона всъщност. Измами глобална комуникационна мрежа и предизвика масова паника, причинявайки прекъсване, което засегна десетки милиона хора.

Джордан завъртя очи.

— Можете да си спестите драматичната терминология, господин ФБР Брат ми влезе в „Твитър“ и изключи сайта, след като приятелката му пусна линк към видео, в което тя се забавлява в гореща вана с друг.

— Разби сайта за два дни. Чрез най-изкусната атака под формата „отказ на услугата“, която някой е виждал.

— Беше „Твитър“. Не уебсайтът на Министерство на отбраната или Агенцията за национална сигурност. Онзи, който миналата година изключи „Фейсбук“, се отърва само с глоба и общественополезен труд. Но в този случай федералният прокурор — извинете, бившият федерален прокурор — убеди съдията, че глобата няма да е достатъчно сурово наказание за Кайл, заради парите на баща ми. Твърде жалко за Кайл, че и двамата не живеем от парите на баща ни.

— Превозът ви пристигна — отбеляза Ник.

Джордан спря напред тирадата и погледна през прозорците. Отпред видя колата на Хъксли. Също джип, но „Рейндж Роувър“. Тя се обърна към Ник.

— Кажете ми нещо. Опитвате се да ме предизвикате или е в природата ви да сте толкова дразнещ?

Очите на Ник проблеснаха към нея развеселено.

— Може би малко се опитвам да ви подразня.

— Защо? — попита Джордан вбесена.

Той изглежда се замисли.

— Вероятно защото мога. Доста лесно, очевидно. — Той се приближи и огледа лицето ѝ. — Обзалагам се, че се нуждаете от няколко човека в живота си, които да ви дразнят, госпожице Роудс.

Всъщност тя имаше брат близък в затвора, който чудесно се справяше с тази работа. Що се отнася до преценката на Ник Маккол, тя беше свикнала хората да си вадят бързи изводи за нея заради богатството на баща ѝ. Макар обикновено да не бяха толкова откровени.

— Не, сериозно, кой сте вие? — попита тя.

Той се усмихна.

— Добър въпрос. Отговорът се променя на всеки шест до девет месеца.

Това бяха последните думи, които той изрече, преди Джордан да излезе от сградата на ФБР и да се качи в колата на Хъксли. Когато се обърна назад, тя видя, че Ник вече го няма.

— Готова ли сте? — попита Хъксли.

Джордан погледна към пътя.

— Определено.

4

Джордан побърза да хване светофара на улица „Ван Бъртън“, като си мислеше, че ако след следващата седмица никога повече не види Общинския изправителен център, ще се чувства добре. Сградата беше грозна — неугледен сив триъгълник, който се извисяваше трийсет етажа нагоре и имаше малки вертикални процепи за прозорци.

Тя ходеше при Кайл всяка сряда — с Мартин си бяха направили графика така, че да може. Изключително много оценяваше факта, че асистентът ѝ е успял да стигне навреме в магазина тази сутрин, въпреки близо метъра сняг, който отдела „Улици и канализация“ все още се бореше да разчисти. Тъй като колата ѝ беше затрупана, а такситата бяха рядкост в лошите дни, се наложи да се качи на бързия градски влак, за да стигне до центъра, а това ѝ отне повече време. Тъй като пускаха посетителите в затвора на принципа „който е дошъл първи“, тя обичаше да пристига точно на обяд — началото на часовете за посещения.

Когато наближи сградата, Джордан погледна часовника си и видя, че е точно навреме. Бутна вратите и влезе във фойето. Там беше по-топло от мразовитите минус десет градуса навън, затворът предлагаше поне това. На рецепцията попълни формуляр „Уведомление за посетителите“ и заедно с шофьорската си книжка го подаде на Доминик, приемащия служител в изправителния център. Тъй като посещаваше Кайл всяка сряда през последните четири месеца, процедурата ѝ беше позната.

— Е, вече изгледах почти половината епизоди от втория сезон на „Изгубени“ — каза ѝ Доминик.

Освен че виждаше Кайл, единственото, което Джордан харесваше в затвора, беше пазачът и разговорите им за телевизия.

— Леле, наистина си изгълтал първия сезон — каза тя.

— Какво става с „Другите“? — попита той. — Зловещи са.

— Ще разбереш след около стотина серии. Горедолу.

— Аа, не ми го казвай — Доминик ѝ върна шофьорската книжка. — С брат ви сигурни ли сте, че нямате трети близък. Понеже приликата е свръхестествена.

Джордан се усмихна. Откакто пуснаха „Изгубени“, всички казваха, че брат ѝ прилича на един от героите, което изобщо не се харесваше на Кайл. Вероятно поради тази причина персоналът на затвора и обитателите му непрекъснато го дразнеха с това. Лично тя намираше ситуацията за забавна.

— Сигурна съм, че няма връзка — каза тя.

Или беше така, или баща ѝ имаше да дава дълго обяснение. Доминик посочи шала ѝ.

— Не забравяйте да оставите и шала си заедно с другите неща. Ще се видим следващата седмица, Джордан.

Не и ако всичко върви по план. Чувстваше се много потайно, заради поверителната информация и сделката с ФБР. Осъзнаваше, че трябва да внимава да не се издаде пред Кайл. Много често той я четеше като отворена книга.

Според правилата на затвора тя регистрира палтото, портмонето, шала и ръкавиците си и ги остави в едно от шкафчетата зад рецепцията. Друг служител я придружи, заедно с още няколко посетители, до един от асансьорите и се качиха в залата за посещения на осмия етаж. Вратите на асансьора се отвориха и ги въведеха в зона с разрешение за достъп. Джордан мина през детекторите и изчака трети служител да отключи няколко тежки стоманени бронирани врати, след което влезе в залата за посещения.

Когато за първи път дойде да види Кайл, се изненада. Вероятно заради прекаленото гледане на телевизия тя мислеше, че ще бъдат разделени от стъкло и ще трябва да говорят по телефон. Беше доволна да види, че на затворниците им позволяваха да се срещат с посетителите си в голяма обща стая. Разбира се, през цялото време ги наблюдаваха четирима въоръжени пазачи, но поне можеше да седне близо до брат си.

Тя подмина горчивата мътилка, която наричаха кафе — грешка от първото ѝ посещение, която нямаше да повтори повече — и си взе бутилка вода от един от автоматите за напитки. Избра маса до обкования с метални решетки прозорец и седна. Както всяка седмица, тя се опита да не обръща особено внимание на останалите посетители,

чакащи на съседните маси, предполагайки, че и те като нея предпочитат малко уединение.

Мислите ѝ се разлетяха — знаеше, че трябва да изчака няколко минути, докато Кайл мине през различни проверки за сигурност, преди да стигне до залата за посещения.

Джордо — издъних се.

Това бяха първите думи на Кайл, когато ѝ се обади в онази съдбовна нощ преди пет месеца. Тя нямаше представа какво е направил, но в крайна сметка всичко се сведе до едно.

— Можеш ли да го оправиш? — беше попитала тя.

— Не знам — притеснено беше изстенал той. Чу се силен думкащ звук. Сигурно си удряше главата в стената.

— Къде си? Ще дойда да те взема и ще го измислим.

Думите му бяха неясни.

— Тихуана. Мнооо съм пиан.

О, боже.

— Кайл. Какво си направил? — тя разгневено повиши глас.

— Току-що изключих „Твитър“, т’ванапраих. Цялото прооклето нещо. По дяв’лите Дани!

Джордан не успя да разбере всичко, но схвана, че брат ѝ, компютърният гений, беше направил нещо много, много лошо заради приятелката си Даниела.

На Кайл му вървеше да привлича неправилните момичета — което означаваше скучни, търсеци пари, неприятни — и както Джордан в крайна сметка разбра от несвързаните брътвежи на брат си тази вечер, Даниела, бразилският модел на бельо „Виктория Сикрет“, не беше изключение. Бяха се срещнали в Ню Йорк на изложба на един художник, техен общ приятел. Бяха гаджета шест месеца (макар и далеч един от друг), което си беше рекорд за Кайл. После Даниела отиде в Ел Ей да снима музикален клип — страхотна възможност, беше казала тя, защото искала да става актриса. Разбира се, че искаше. Още на втория ден беше престанала да се обажда на Кайл. Притеснен, той беше оставил съобщения на мобилния ѝ телефон и в хотела, но безуспешно. Късно на четвъртата вечер най-сетне получи отговор.

Чрез „Твитър“.

Кайл Роудс,

Сори, няма да се получи между нас. Ще остана в Ел
Ей с един човек, когото срещнах. Намирам те за сладък, но
говориш прекалено много за компютри.

Двайсет минути по-късно в следващия си пост Даниела публикува линк към видео от Холивуд, в което се натиска с телевизионната звезда Скот Кейси в гореща вана. Беше трудно да се каже кое подразни Кайл повече: фактът, че го зарязаха по „Твитър“ или фактът, че Даниела нямаше никакви скрупули да му изневерява публично. Предвид богатството му и нейната известност връзката им се обсъждаше в клюкарските рубрики и в Ню Йорк, и в Чикаго, и се споменаваше на няколко пъти в TMZ.com.

Кайл работеше с технологии и знаеше, че е само въпрос на време видеото с Даниела и първокласния актьор да се разпространи навсякъде. Така че направи това, което всеки един бесен, пламенен компютърен маниак би сторил, ако хване приятелката си да прави свирка под водата на друг мъж: хакна „Твитър“ и изтри както клипа, така и предишния ѝ пост в сайта. След което, бесен на света, в който раздяла под формата на 150 символа се приема за нормална, той изключи цялата мрежа — активира „отказ на услугата“, който продължи два дни.

И така започна Голямото прекъсване на „Твитър“ за 2011 г.

Земята почти спря да се върти около оста си.

Последваха паника и хаос, докато „Твитър“ безуспешно се опитваше да противодейства на най-изтънченото хакерство, което беше преживявал. Междувременно ФБР очакваше или искане за откуп, или политическо изявление от така наречения „Твитър-терорист“. Но нищо подобно не се случваше, тъй като „Твитър-терористът“ нямаше политически искания, вече имаше достатъчно пари и най-неподходящо беше излетял за Тихуана, Мексико, за да се напие до безпаметност с евтина текила, която му поднасяше барман с осем пръста на име Естебан.

Късно на втората вечер, след като си удари челото в кактус, докато се подпираше да повърне пред бара на Естебан, Кайл получи кратък момент на просветление. С препъване той стигна до хотелската

си стая и се обади на Джордан, след което, осъзнавайки, че е сгрешил, включи лаптопа си. Решен да поправи стореното зло, той за втори път хакна „Твитър“ и прекъсна предишната си атака. Само че този път не внимаваше толкова. Пиенето на евтина текила, поднесена от осемпръст барман, имаше своята цена. На следващия ден, когато трезвият и огорчен Кайл пристигна обратно в Чикаго, той завари ФБР да го чакат на прага му. Въпреки всички опити на адвокатите му да го разубедят, Кайл упорито настояваше да пледира виновен. Беше извършил престъплението, така че щеше да излежи присъдата, каза той. Джордан намираше това мнение достойно за уважение, макар че щеше да му струва година и половина от живота.

Тежките двойни врати се отвориха и върнаха Джордан обратно в реалността. Истинската реалност с бронирани стъкла, прозорци с решетки и въоръжени пазачи. Затворниците влизаха в залата за посещение в редица по един. Джордан видя как първите двама забелязаха семействата си и се отправиха към съседните маси. Кайл, беше трети в редицата. Усмивката му бе една и съща всеки пъти, когато Джордан идваше — отчасти засрамен да я вижда при тези обстоятелства и отчасти щастлив просто да я види. Той се приближи с оранжевия си гащеризон и сини обувки за тенис, а тя се изправи.

— Джордо! — Казваше, й така още от времето, когато бяха деца. Той очевидно беше откраднал всички „високи“ гени при зачатие, нещо, за което тя все още не му беше простила, и се наведе да я прегърне. Това и кратка прегръдка в края на посещението бяха единствените разрешени контакти.

— Мисля, че оранжевото ти отива — подразни го Джордан.

Той я потупа под брадичката.

— И ти ми липсваше, сестричке.

Когато седнаха, Джордан забеляза, че някои от жените посетителки неприкрито наблюдават Кайл. В пети клас приятелките започнаха да й дават бележки за брат й и оттогава вниманието към него не беше намаляло. Честно казано, това я смайваше. Та това беше Кайл.

— Толкова ли е зле навън, колкото казват? — попита той. — От моя петнайсет сантиметров прозорец изглежда, че ни е застигнала адска буря.

— Отне ми почти половин час, докато изрина тротоара тази сутрин — каза Джордан.

Кайл отметна дългата си до раменете тъмноруса коса.

— Ето, виждаш ли? Това е едно от положителните неща да си в затвора. Не се налага да ринеш сняг.

Брат й отдавна бе определил правилата за срещите им. Очакваха се и се поощряваха шеги за това, че е в затвора, но съчувствието беше

забранено. Което беше добре и за двамата, предвид факта, че семейството ѝ не го биваше особено в сантименталниченето и разнежването.

— Живееш в луксозна кооперация и не си ринал сняг от години — изтъкна тя.

— Съзнателен избор заради травмата от младите ми години — каза Кайл. — Помниш ли как татко ме караше да рина цялата улица всеки път, когато валеше? Бях на осем, когато измисли този план — не бях по-висок от лопатата.

— А пък аз трябваше да стоя вътре и да приготвям горещ шоколад с мама. — Джордан отхвърли язвителната забележка, която видя да се задава. — Ей, това беше добре за теб — така си изгради характер.

Тя замълча и огледа обграждащите ги метални решетки.

— Май татко трябваше да те кара да чистиш и съседната улица.

— Много сладко.

— И аз така мисля.

От другия край на стаята към тях изкрещя един затворник.

— Ей, Соьер! Соьер! Кога ще ме запознаеш със сестра ти?

На лицето на Кайл се изписа раздражение, но той не обърна внимание.

— Ей! Соьер!

Приближилият се въоръжен пазач бързо накара затворника да млъкне. Джордан не се опита да прикрие усмивката си.

— Мисля, че някой се опитва да привлече вниманието ти.

— Не отговарям на това име — изръмжа Кайл.

— Вероятно ще е достатъчно да се подстрижеш — предположи тя с престорено съчувствие.

— Майната му на Джош Холоуей — почти изкрещя той в гнева си. — Нося си така косата от години.

— Малко сте шумни тук, Соьер — предупреди ги пазачът, който мина покрай тяхната маса.

Джордан развеселено наблюдаваше как брат ѝ се пече на бавен огън.

— Но Соьер беше с тази прическа, защото бяха на остров. Макар че според мен трябваше да има нещо като козметичен или спа център в

лагера на „Другите“. Искам да кажа, те оперират хора — мисля си, че можеха да намерят едни прилични ножици за подстрижка отнякъде...

— Заклевам се, ако не престанеш, ще те изключа от списъка на посетителите си.

Тя се разсмя от вероятността това да се случи.

— Лепнал си се за мен като дъвка за обувка от рождение. Какво би правил без очарователното ми остроумие, с което да те ободрявам всяка седмица?

Тя погледна нагоре и видя един затворник на около трийсет и пет да спира до масата им. Щом проговори, тя разпозна гласа на онзи, който викаше от другия край на стаята.

— Значи ти си сестрата. — Той я огледа преценяващо и се усмихна. Изглеждаше безобиден, въпреки татуировката на черна змия, усукана около дясната му ръка. — Помогни ми да се запознаем, Сойер — нека го направим учтиво.

Един от пазачите извика от другия край на залата.

— Няма да повтарям, Пучалски. Никакви разговори с другите гости.

Затворникът хвърли през рамо изпълнен със съжаление поглед и се отдалечи. Джордан се обърна към Кайл.

— Предполагам, че татко е бил тук в понеделник? — Освен ако нямаше нещо спешно, баща ѝ беше също толкова редовен посетител в затвора, колкото и тя.

— Изглежда бизнесът върви по-добре. Мисля, че нещата най-сетне се успокояват — каза Кайл, имайки предвид факта че общата им компания с баща му беше понесла загуби за предишното финансово тримесечие. Странно как хората бяха склонни да се отмятат, когато вицепрезидентът на софтуерна корпорация — и син на изпълнителния директор — е подведен под отговорност и тикнат в затвора заради хакерство. Джордан тъкмо щеше да отговори, когато Кайл се завъртя да се намести на стола си. Тя забеляза нещо — избледняла жълтеникава синка на лявата му челюст. Погледна към масата и видя издайническите рани по кокалчетата на дясната му ръка.

— Пак си се бил.

— Нищо особено.

— Не ми изглежда така. Дай да видя. — Тя се пресегна и го докосна по брадичката, за да види по-добре.

— Джордан, знаеш, че не може да...

Изневиделица пазачът се появи до масата им. Той намръщено погледна Джордан.

— Съжалявам, госпожо, без докосвания.

Тя отдръпна ръката си.

— Съжалявам.

Пое си дъх дълбоко, уравниласяващо.

По принцип спазваше правилата на затвора както се очакваше, но понякога просто ѝ писваше. Например, когато не можеше даже да провери дали брат ѝ е пострадал.

— Какво стана този път? — попита тя Кайл, след като пазачът си тръгна.

— Просто разговор, който излезе извън контрол — каза той пренебрежително. — Някои хора няма с какво да се занимават тук, освен да си чешат езиките.

— Кайл, ти си над тези неща.

— Така ми каза и мама, след като се сбих с Роби Уилмър в шести клас. Първото ми насинено око.

— Е, след като мама я няма, трябва да го чуеш от някой друг.

— Не се опитвам да си създавам неприятности, Джордо. — Кайл я погледна в очите. — Но това не е основното училище „Джейн Адамс“. Тук има други правила и ако искам да оцелея в следващите четиринадесет месеца, трябва да ги следвам.

Колко се изкушаваше точно сега да му каже за сключената сделка с ФБР. Не още четиринадесет месеца. Само още една седмица. Но успя да задържи устата си затворена.

— Побоят пак ли ти донесе неприятности с пазачите?

— Малко дисциплинарна изолация не вреди. Щеше да ми кажеш нещо друго.

Наистина я познаваше прекалено добре.

— Тръгнах да ти се карам още, но реших, че ще бъде напразно усилие.

— Защо си мисля, че има нещо, което не ми казваш?

— Защото... имаш много време на разположение напоследък и търсиш загадки там, където няма такива? — предположи тя.

— Или пък съм наистина проникателен. Ако криеш нещо от мен, Джордо, ще разбере.

— Благодаря за предупреждението, господин Проницателен. Ако можеш да използваш „проницателността“ си повече да не влизаш в затвора, би било добре.

Кайл стисна ръката ѝ.

— Ау, толкова се радвам, че дойде, сестричке. Нямах представа колко съм щастлив от тези наши малки срещи. А... по дяволите.

Пазачът се беше върнал на тяхната маса. Кайл махна ръката си от нейната.

— Зная, зная. Без докосване.

Джордан погледна към пазача.

— Какви са тези правила? Човек би си помислил, че сме в затвор или нещо подобно.

Лицето на пазача не се промени, когато той се обърна и се отдалечи. Джордан погледна към Кайл.

— Сериозно, даже не ми се усмихна? Опасни хора.

Кайл огледа затворниците с оранжеви дрехи и въоръжените пазачи.

— Наистина ли? Не бях забелязал.

Тя улови погледа му и се усмихна. Но този път беше по-внимателна да не издаде мислите си. Само още една седмица, Кайл. Дръж се.

— Е, как е Кайл?

Джордан наля три чанти вино и подаде по една на Мелинда и Корин.

— Знаете го Кайл. Казва, че е добре.

Тя остави бутилката и взе третата чаша за себе си.

— Обаче ако съдя по синините на лицето му и раните по ръцете, бих казала, че неговата дефиниция за „добре“ е различна от моята.

Джордан и двете ѝ приятелки се бяха събрали в „Дивайн Селърс“ след затварянето на магазина и се бяха разположили на масата до стойките с газирани вина и шампанско. Според традицията им Джордан осигуряваше виното, а Мелинда и Корин носеха вечерята и десерта.

— Пак ли се е бил? — попита Мелинда. — Какво става в тези затвори? Няма ли пазачи, или затворниците ръководят парада?

Корин беше малко по-тактична.

— Не могат ли да отделят Кайл от типовете, които го тормозят?

— Кайл казва, че не иска специално отношение. Той смята, че нещата ще се уталожат, ако не се пречупи, сякаш това е някакъв ритуал на инициация. Каза ми, че ако онези типове „наистина“ били смятали да му навредят, щели да използват оръжие. — Джордан завъртя чашата си, за да подиша виното в нея. — Не мога да повярвам, че хубавото в живота на трийсет и три годишния ми брат е, че в побоищата му няма оръжия.

Тя видя загрижеността, изписана на лицата на Мелинда и Корин.

— Съжалявам. Достатъчно за мен и семейните ми проблеми. Да поговорим за нещо друго. Какво става с вас, хора?

Докато се хранеха, трите си бърбяха за работа. И Мелинда, и Корин бяха учителки: Корин работеше в държавно училище в един от най-бедните райони в града, а Мелинда преподаваше музикален театър в Северозападния Университет, където и трите бяха учили. Мелинда отново отпи от виното си и наклони чашата си към Джордан.

— Наистина е добро. Мерло ли каза, че е?

— От Южна Австралия. „Маркиз Филипс“ 2008-а.

— Харесва ми плодовият акцент.

Джордан беше впечатлена. — Я виж ти, напредваш с винарската терминология. — Тя избърса очите си със салфетка, имитирайки че плаче. — Като да видиш първите стъпки на детето си е. Толкова се гордея.

Мелинда я замери със салфетка.

— Напомни ми да взема една бутилка, преди да си тръгна. Искам Пийт да го опита. Все още не иска да докосне мерло заради „Отбивки“.

Джордан чуваше това не за първи път. Горкото мерло беше очернено във филма и все още не си беше възвърнало репутацията.

— Ще си поговоря с Пийт, когато се видим.

— Това ми напомня — оставаме петимата за вечеря следващата събота, нали? — попита Корин.

— Да, но нека първо обсъдим този уикенд. Имаш ли планове за Свети Валентин, Джордан? — попита Мелинда.

Джордан спря по средата на глътката си, когато чу въпроса. Този уикенд? *Никакви особени планове, наистина. Само да помогна на ФБР*

да проникнат в бърлогата на богат ресторантьор, който пере пари за известен наркокартел. А вие?

Корин се намеси.

— Не е ли този уикенд партито на Ксандър Екхарт?

— Да. — Джордан задържа дъха си в мълчалива молба: *Не ме питайте дали ще ходя с някого. Не ме питайте дали ще ходя с някого.*

— Е, ще ходиш ли с някого? — попита Мелинда.

Напрасно.

Тъй като беше осъзнала, че има голяма вероятност да се повдигне темата, Джордан беше прекарала известно време да обмисли вероятните отговори. Беше решила, че най-добрият подход би бил да се държи естествено.

— О, има един тип, когото срещнах преди няколко дни, мислех да го поканя. — Тя сви рамене. — А може и да отида сама, не знам.

Мелинда остави вилицата си и се устреми към изказването като ракета с инфрачервено насочване към целта си.

— Какъв тип си срещнала преди няколко дни? И защо сега за първи път чуваме за него?

— Защото го срещнах преди няколко дни.

Корин потри ръце в очакване на подробностите.

— Е? Кажи ни. Как се срещнахте?

— С какво се занимава? — попита Мелинда.

— Браво, Мелинда Толкова си загубена! — Корин се обърна към Джордан. — Секси ли е?

Разбира се, Джордан знаеше, че ще има въпроси. Трите бяха приятелки от колежа и все още се виждаха, въпреки натовареното си ежедневиe. Преди Корин да се ожени, обсъждаха сегашния ѝ съпруг, Чарлз. Същото важеше за Мелинда и мъжа, който скоро щеше да ѝ стане годеник, Пийт Джордан знаеше, че и тя, на свой ред, трябва да разкаже това, което се очаква от нея. Но също така знаеше, че наистина не иска да лъже приятелките си.

Така че беше измислила резервен план — в случай че разговорът тръгне в тази посока. Тъй като нямаше избор, тя прибегна до стратегията, която използваше в деликатни ситуации откакто беше на пет години, когато подпали косата на куклата си Барби каубойката, докато се опитваше да ѝ придаде слънчев тен с лампиона в хола. Да стовари всичко на Кайл.

Бих искала да благодаря на Академията...

— Разбира се, ще ви разкажа всичко за новия мъж. Срегнахме се онзи ден и той е... хм. — Тя замълча, след което прокара ръце през косата си и драматично въздъхна. — Съжалявам. Имате ли нещо против да поговорим за това по-късно? След като видях Кайл днес с насинено лице, се чувствам виновна да бърборя за партито на Ксандър. Все едно не приемам хвърлянето на брат ми в затвора достатъчно сериозно. — Тя прехапа устна и се почувства виновна заради лъжата. *Съжалявам, момичета, но засега това трябва да остане в тайна...*

Отвличането на вниманието проработи като магия. Вероятно една от малкото ползи да имаш брат престъпник, известен като „Туитър-терорист“, бе, че винаги разполагаш с логичен довод да се измъкнеш от нежелан разговор. Корин се пресегна и стисна ръката ѝ.

— Никой не подкрепя Кайл повече от теб, Джордан. Но разбираме. Може да поговорим за това друг път. И се постарай да не се притесняваш — Кайл може да се грижи за себе си. Той е голямо момче.

— О, да, определено — каза Мелинда с блясък в очите.

— Благодаря, Корин — усмихна се Джордан.

После се обърна към Мелинда, изумена.

— И какво за Кайл?

Мелинда делово сви рамене.

— На теб ти е брат. Но за останалата част от женското население той има известен чар. Само това ще кажа.

— Той пърдеше в надуваемия ни басейн и му казваше „джакузи“. Това чаровно ли е?

— Ах... животът на богатите и известните — каза Корин и се усмихна.

— И по този повод, след като тайните ми фантазии за Кайл Роудс вече са напълно разбити, предлагам да наложим временна забрана върху по-нататъшни дискусии, свързани с по-малко изтънчения от двата пола — каза Мелинда.

— Подкрепям — каза Джордан и трите жени пукнаха чаши в съгласие. Джордан отпи от виното и въздъхна облекчено.

Още три дни — толкова трябваше да издържи. После всичко щеше да бъде както преди.

6

Всепризната истина е, че притежаващите изключителни умения и талант специални агенти от ФБР от време на време се бият в гърдите.

Този четвъртък вечер Ник — понеже имаше споменатите умения и талант — практикуваше това занимание заедно с колегата си Джак Пелъс, другият „топ“ специален агент на Дейвис. Двамата току-що бяха приключили тренировката си в най-добре оборудвания за времето си фитнес център, който се намираше на втория етаж на сградата и беше отворен седем дни в седмицата по двайсет и четири часа. Някои агенти излизаха от форма, след като завършваха Академията, но не и в отдела на Дейвис. Той държеше агентите си в отлична физическа форма и в речта за добре дошли в Чикаго открито казваше на всички, че очаква да вижда задниците им във фитнеса.

Изпотени и по тениски, Джак и Ник грабнаха кърпите си от етажерката и влязоха в съблекалнята. Бяха тичали по единайсет километра на пътечката преди броени минути. Докато негласно се опитваха да се надбягат един друг, наваксваха с това-онова, което Ник беше пропуснал за шестте месеца, през които работеше по операция „Файвстар“. В крайна сметка разговорът им тръгна към арестите на Роберто Мартино и останалите членове на организацията и към разследването на Ксандър Екхарт.

— Чувам, че напоследък работиш под нареждането на Сет Хъксли — каза Джак, докато си проправяха път през препълнената съблекалня. Не беше изненадващо, че краят на работния ден беше най-натовареното време във фитнеса — тогава повечето агенти вмъкваха в графика си тренировка, преди да се приберат у дома. — Как върви работата?

— Ако под „нареждане“ имаш предвид факта, че предоставям безценния си опит в работата под прикритие като услуга към шефа — да, бих казал, че върви страхотно. — Ник се престори на объркан. — Това, което не разбирам, е защо Дейвис изобщо ме замеси в този

случай. Можех да се закълна, че друг агент вече работи по разследването Мартино... О, чакай — това беше ти, нали, Джак.

Джак седна на пейката пред шкафчетата.

— Бях малко зает тези дни. Трийсет и четири ареста за последните четири месеца, Маккол. Това е нов рекорд за мен.

Ник свали мократа тениска и оголи гърдите си.

— Опитай с двайсет и седем ареста за една седмица. Това е нов рекорд за офиса.

— Пак те водя със седем ареста, приятел.

Не за дълго, ако имаше какво да каже Ник.

— Ще бъдат само пет след Екхарт и Трилани.

Джак се присмя.

— Случаят Екхарт е за пране на пари. Всичко, което е свързано с Финансовите, ти носи само половин точка.

Той стана и смъкна тениската си, разкривайки няколко белега, следи от електрически изгаряния и рана от куршум в гърдите.

Тъй като през изминалите няколко години беше работил с Джак, а и предвид факта, че и двамата редовно ходеха на фитнес, Ник беше виждал белезите му и преди — сувенири от двата дни, в които Джак беше измъчван от хората на Роберто Мартино. Два дни, през които той не беше отронил и дума. Белезите напомняха не само за гордостта, която Ник изпитваше като специален агент в най-трудния участък на ФБР в страната, но също и за неизбежното уважение, което изпитваше към Джак. Ако оставеха хвалбите настрана, и драмата знаеха колко отдадени са на работата си. Дейвис не ставаше по-млад и когато се пенсионираше, или Ник, или Джак щеше да заеме позицията му. Всъщност нито един от двамата не беше сигурен, че я иска, макар че удовлетворението, което щеше изпита онзи, който я заемеше (защото е победил другия), беше силна мотивация поне да се замислят за тази възможност.

Ник не коментира белезите по гърдите на Джак, както се и очакваше. Той свали останалите си дрехи и загърна кърпа около бедрата си.

— Знаеш ли, интересно е онова, което каза преди малко за нарежданията. Доколкото чух, ти самият май получаваш доста такива напоследък от федералния прокурор. — Всъщност това, което беше чул от няколко източника, беше, че на Джак било възложено да пази

новия федерален прокурор и той се бил хвърлил от триетажно стълбище, за да спаси живота ѝ. Според тези източници — които бяха проговорили само при условие че се запази пълната им анонимност — също така, двамата вече живеели заедно, в резултат на което Джак бил „поулегнал“ малко в сравнение с преди.

— Всички тук следваме нарежданията на федералния прокурор — каза Джак. — Тя е голяма работа. — Ъгълчетата на устата му се извиха нагоре, докато смъкваше гащета, с които беше тичал. Ник го зяпна с удивление.

— Това усмивка ли беше? Мамка му, Пелъс, през всичките тези години, в които сме работили заедно, даже не бях сигурен, че имаш зъби.

— Това е част от новата нежна страна на Джак — чу се глас от ъгъла. По-млад, добре сложен афроамериканец излизаше от душовете. Подобно на Джак и Ник, той също беше гол, ако изключим кърпата около кръста му.

— Всъщност е мило, вече почти не се заканва да убие някого. — Младият агент се пресегна през пейката в средата и протегна ръка към Ник. — Аз съм партньорът на Джак, несравнимият Сам Уилкинс — представи се той. — Виждам те в офиса последните няколко дена.

Ник стисна ръката му.

— Ник Маккол. Ти си новият от Йейл, нали? Чух за теб. Казват, че имаш гардероб, който конкурира този на Хъксли.

— Кой има гардероб, който конкурира моя? — Хъксли се появи иззад ъгъла с кърпа и... с джапанки „Поло“! Той взе очилата от шкафчето и си ги сложи.

— О! Здравей... Уилкинс.

— Здравей, Хъксли — отвърна Уилкинс хладно.

Ник посочи към двамата.

— Има ли някакъв проблем, момчета?

— Няма проблем — каза Хъксли. — Само известно дружеско съперничество на университетите.

— Не бих го нарекъл съперничество — поправи го Уилкинс. — По-скоро и двамата сме наясно, че Хъксли идва тук от престижен юридически университет, който е след Йейл в класацията.

— И също така двамата сме наясно, че Уилкинс идва тук от престижен юридически университет, който, макар и теоретически да

се счита за престижен като Харвард, учи студентите на абсолютно непрактични неща като закона и пеперудите — отбеляза Хъксли.

През смях Джак измърмори на Ник.

— Все едно гледаш педантичната, по-възпитана версия на мен и теб да се бие в гърдите.

Той тръгна към душовете, а Хъксли изглежда се засегна от коментара.

— Не съм чак такъв педант.

Гол, ако не броим джапанките, той извади чифт прилежно изгладени боксерки от сака си и ги обу.

Ник реши да промени темата.

— Как мина днешната ти среща с Джордан Роудс?

— Добре. Видяхме се у тях и прегледахме подробностите за събота. Ако някой на партито попита как сме се запознали, ще обясним, че съм неин клиент. Зная достатъчно за виното, за да се измъкна от ситуацията без проблем. И трябва да ти кажа — едва ли можехме да изберем по-подходящ човек да ни помогне с операцията. Джордан успя подробно да ми опише офиса на Екхарт. Не очаквам да изникнат особени трудности и ще може бързо да поставим устройствата.

— Ще трябва да измислиш начин да се отделиш от гостите — отбеляза Ник.

Хъксли надяна светло синя риза.

— Вече съм го измислил. Джордан ще повика Екхарт настрани и ще говори с него за специално вино, което се опитва да му намери. Докато той е зает, ще се измъкна от останалите гости и ще вляза в офиса.

Той погледна Ник многозначително, докато закопчаваше ризата си.

— Виж, знам, че Дейвис те е помолил да ме наглеждаш. — Той вдиша ръка. — Разбирам, че това е първата ми операция под прикритие, но повярвай ми, работя по случая от три месеца — никой повече от мен не иска нещата в събота да минат гладко. Готов съм.

Всичко изглеждаше така, че Ник не можеше да не се съгласи.

Двайсет минути по-късно Ник прекоси паркинга, стигна до джипа си, отключи вратата и се качи. Мамка му, беше студено. За шест години беше разбрал, че Ню Йорк няма нищо общо с Чикаго по отношение на суровите зими. Той запали колата и я остави да се стопли за няколко минута. Тъкмо тръгваше от паркинга, когато мобилният му звънна — звукът се разнесе от блутута. Ник погледна номера, който го търсеше, на радио дисплея.

Лиза.

Не бяха говорили от шест месеца, от преди да започне разследването „Файвстар“. Честно казано, той не смяташе да ѝ се обажда отново. Да, бяха прекарвали няколко приятни нощи, но той ѝ беше дал да се разбере още от началото, че между тях няма нищо сериозно. Въпреки това не му се щеше да е груб с нея и да я пренебрегва.

Вдигна телефона.

— Лиза, здравей.

От колонките се разнесе студен женски глас.

— Разбрах, че си се върнал в града.

— Пуснала си шпионите си? — подразни я Ник.

— Мая каза, че си взел храна за вкъщи от „Скулхауз Тевърн“ миналата вечер — каза Лиза, имайки предвид сервитьорката, която беше поела поръчката му.

— Да, забравих, че води часове в студиото ти по йога.

— Каза, че не си се променил изобщо.

— Не е минало чак толкова време, Лиза.

— Шест месеца.

— Е, казах ти, че ще мине време, преди да се видим пак — Ако изобщо стане.

— Но сега си тук. Случайно да си свободен тази вечер? — попита тя съблазнително.

Ник усети, че сега е моментът учтиво, но категорично да скъса с Лиза. Всъщност той мислеше, че го е направил преди шест месеца.

Още в началото ѝ беше обяснил същото, което казваше на всяка жена, с която се забъркваше — той не се обвързва. Работата под прикритие в продължение на месеци буквално изключваше възможността. Точно сега беше съсредоточен върху работата си и му харесваше, когато беше така. Работеше под прикритие вече шест

години и беше много добър. Докладваше на Дейвис, но по принцип сам си организираше случаите както иска, което го устройваше. Когато беше малък, Ник виждаше облекчението, което се изписваше на лицето на майка му всеки път, когато баща му се прибираще от работа. За разлика от баща си обаче, той имаше много вечери, седмици и месеци, през които изобщо не се прибираще. Може и да беше съсредоточен върху кариерата си, но поне не натрапваше непредвидимия си начин на живот на някой друг.

— Лиза, виж, говорихме за това, преди да поема случая: Това между нас беше временно — каза той.

— Но аз мислех, че ни е приятно заедно.

— Така е. Но изникнаха някои неща в работата, а после искам да ползвам няколко дни за себе си, така че моментът не е подходящ.

Гласът на Лиза стана подозрителен.

— Има друга, нали. Не мога да ти дам това, което търсиш.

За миг настъпи мълчание. Колкото и да се опитваше да бъде пряк за тези неща, понякога жените се нервираха, когато разбираха, че — без да се брой страстният секс — той наистина не търси връзка.

— Добре. Но ако си сам през цялото време, ще ти стане самотно, Ник — каза Лиза. — Когато това се случи, ще си спомниш хубавите мигове, които сме прекарвали заедно. Обади ми се тогава. — Тя затвори.

Ник въздъхна облекчено и се увери, че разговорът е прекъснат. Не беше толкова зле. Ако не й се обадеше повече, тя щеше да продължи нататък. Все пак бяха правили само секс. Без обвързаност, без обич, без обещание за бъдещето. Съвсем скоро тя щеше да разбере, че може да получи по-добра сделка другаде.

Тъкмо беше излязъл от магистралата на „Охайо стрийт“, когато мобилният му звънна отново. Той погледна да види кой го търси.

Мамка му.

Бързо върна лентата назад и се замисли преди колко време са говорили за последно и осъзна, че несъмнено има още една бясна жена, с която да се разправя. Вероятно това беше една от причините, поради която предпочиташе да бъде под прикритие. Тогава не дължеше обяснения. Той се стегна и натисна копчето на волана, за да приеме обаждането.

— Маме, тъкмо щях да ти се обаждам.

— Чудесно. Можеше да съм умряла, без да разбереш.

Ник се усмихна. Въпреки че на близо шейсет майка му беше в идеално здраве и форма, тя често се жалваше как ще умре и как всички се отнасят непростимо зле с нея.

— Мисля, че татко, Мат или Антъни сигурно щяха да ми се обадят, ако това се случеше.

Майка му, видната Анджела Джулиано, която навремето беше разочаровала всички влюбени, пламенни италианци на възраст за женене в Бруклин (често бяха разказвали тази история на Ник и братята му), като беше разрешила на силния, мълчалив и определено не от италиански произход Джон Маккол да я откара вкъщи от ресторанта „Муунланг лаундж“ в онази съдбовна новогодишна нощ преди трийсет и шест години, изсумтя в несъгласие.

— Какво знаят братята ти? И двамата живеят на по-малко от двайсет километра от тази къща, а ние с баща ти не ги виждаме изобщо.

Ник знаеше, че и двамата му братя, както и практически всеки техен жив роднина в Ню Йорк от страната на майка му, вечеряха в къщата на родителите му в три часа всеки неделен следобед без изключение. Баща му отдавна беше приел седмичното италианско нашествие като цената, която трябваше да плати, че се е оженил за жена от фамилията Джулиано. Както се случваше всеки път, когато говореше с родителите или с братята си, Ник усети вина. Беше по-независим от двамата си по-малки братя и в този смисъл хилядите километри, които го делеяха от родителите му, не бяха съвсем лошо нещо. Но въпреки това понякога му липсваха тези неделни вечери.

— Виждате Мат и Антъни всяка седмица. Виждате всички всяка седмица.

— Не всички, Ник — натърти майка му. След което гласът ѝ омекна — Е, като изключим идващия уикенд.

Тук Ник замълча. Това можеше да е капан. Вероятно майка му подозираше, че се готви нещо за рождения ѝ ден и търсеше информация. Макар че беше изненадващо да се обърне към него — обикновено звънеше на Антъни, който можеше да пази тайна колкото и четиригодишно дете.

— Защо? Какво ще се случи този уикенд? — попита той небрежно.

— О, нищо особено. Просто чух за едно парти по случай една шейсетгодишнина, което баща ви и вие момчета сте ми планирали.

Проклетият Антъни.

— И недей да обвиняваш Антъни — каза майка му, като побърза да защити най-малкия. — Вече чух за това от леля ви Дона, преди той да ви издаде.

Ник знаеше какъв щеше да бъде следващият ѝ въпрос, когато думите излязоха от устата ѝ.

— Е? Ще доведеш ли някоя? — попита тя.

— Съжалявам, маме. Сам ще съм.

— Защо ли съм изненадана.

Той спря на пресечката, която водеше към гаража на кооперацията му.

— Само те предупреждавам, ще паркирам в гаража и може да изгубим връзка.

— Колко удобно — каза майка му — Защото наистина ти бях запланувала хубава лекция.

— Нека позная какви са акцентите — че трябва да се фокусирам върху нещо, различно от работата, и как ти умираш с разбито сърце и нещастна без внуци. Близко ли съм?

— Горедолу. Но ще спестя останалата част за неделя. Ще жестикулирам много, а телефонът не може да предаде тази част от атмосферата.

Ник се усмихна.

— Шокиращо, очаквам я с нетърпение. Ще се видим в неделя, маме.

Гласът ѝ омекна.

— Зная колко си зает, Ник. За мен значи много, че ще се прибереш.

Той знаеше, че е така.

— Не бих пропуснал за нищо на света.

Рано в събота сутринта, Ник получи още едно обаждане. Той отвори очи и видя, че навън е още тъмно. Завъртя се в леглото и погледна към часовника на нощното шкафче. Пет и половина сутринта. Пресегна се за телефона си и погледна номера. Беше Хъксли. Днес беше големият ден и Ник определено можеше да оцени ентузиазма на

младия агент. Хъксли имаше право да се вълнува за първата си операция под прикритие. Но не и в 5:38 сутринта.

Той вдигна телефона с нисък и дрезгав от съня глас.

— Щом ми звъниш по това време, по-добре някой да е умрял, Хъксли.

От другата страна на линията се чу измъчено стенание.

Ник се изправи в леглото.

— Хъксли?

Отговори му едва доловим глас.

— Никой не е умрял, но съм на път.

Ник позвъни на вратата на дървената къща близък, в която живееше Хъксли, и докато чакаше, се огледа. Въпреки снежната виелица от предишната седмица стълбите, пътеката и тротоара бяха безупречно почистени. В двора нямаше нито едно боклуче и вечнозелените растения пред верандата бяха оформени в спретнат ред от свършени триъгълници. Тук определено живееше Хъксли. Той отново позвъни и изчака няколко секунди, преди да се опита да отвори вратата. Хъксли му беше казал да влезе, ако не му отвори, в случай че не му е добре. Ник отвори вратата и внимателно влезе в тихата къща. Инстинктивно се протегна за пистолета си в кобура под сакото, след това се усети. Очевидно това, което беше сполетяло Хъксли, не можеше да бъде спряно от куршуми.

Ник спря на входа.

— Хъксли? Жив ли си?

От лявата му страна имаше стълбище, което водеше нагоре, а пред него — тъмен коридор. Изглежда никъде не бяха запалени лампи. Той провери банята вдясно. Празна След това се чу немощен глас.

— Насам.

Следвайки гласа, Ник мина през коридора, а мекото тупкане от стъпките му по дървения под беше единственият звук в къщата.

Коридорът водеше до просторна стая и кухня, които сякаш бяха извадени от каталога на „Потъри Барн“. Там забеляза Хъксли. Или поне това, което смяташе за него.

Добре облеченият агент, когото беше свикнал да вижда в костюм от три части, с елечета под сакото, лежеше по очи върху бежово канапе, а едната му ръка отпуснато държеше кофа за боклук.

Винаги стегнатият, издокаран агент беше облечен с морскосин суичър и карирани бархетни панталони. Странно, имаше само един чорап. Ник свали палтото си и се приближи до дивана. Хъксли едва вдигна глава. Очите му бяха изцъклени, а косата от лявата страна на главата му стърчеше във въздуха като петлов гребен.

— На твое място не бих се приближавал много — предупреди го Хъксли. Усилието да държи главата си изправена се оказа прекалено и лицето му тупна на възглавницата.

Ник седна в далечния край на дивана.

— Леле, изглеждаш ужасно — Погледна го по-отблизо. — Какво е станало с косата ти?

Хъксли говореше с лице във възглавницата и с приглушен глас.

— Стомашните болки започнаха, когато бях под душа. Трябваше да изляза възможно най-бързо. С насапунисана коса.

Ник кимна.

— А липсващият чорап?

— В пералнята е. Повърнах върху крака си.

— О.

Със старателни, бавни движения Хъксли се завъртя. Докато стенеше, главата му потъна във възглавницата.

— Добрата новина е, че не съм повръщал от дванайсет минути. Преди успях да се сдържа само девет.

— Не мисля, че е като при родилните контракции, Сет. Каквото и да ти има, не изглежда, че ще ти мине скоро. Може ли да е хранително отравяне?

— Едва ли. Имам температура. Близко трийсет и девет.

— Значи е стомашен грип.

— Така изглежда.

Преда Ник да успее да каже нещо на вратата се почука. Хъксли затвори очи.

— Това сигурно е Джордан. Обадох й се, след като говорих с теб, и й оставих съобщение, че имаме проблем.

О, имали проблем. Всъщност имаха няколко. За начало, партито на Екхарт беше тази вечер, а партньорът му беше далеч от добре. И второ, имаше около пет хиляда шеги, които искаше да си направи с косата на Хъксли и не беше сигурен, че може да се сдържа още дълго.

— Аз ще отворя. — Ник мина през коридора, обмисляйки какви варианти разполагат. Той промърмори под нос, осъзнавайки, че към момента разполагат само с един. Това трябваше да е проста задача. Просто консултиране, беше обещал Дейвис. А сега беше приклещен. Изрече под нос няколко ругатни с бруклински привкус и отвори вратата. Ник примигна при вида на жената, която стоеше пред него.

Очакваше да види елегантно облечената в дизайнерски дрехи изтънчена дама, която беше срещнал преди няколко вечери. Вместо това Джордан стоеше на верандата с черно скиорско яке, черен клин по тялото и розови ботуши за сняг. Беше събрала косата си на конска опашка, а лицето ѝ обрамчваха само няколко кичура. Не носеше и капка грим, бузите ѝ бяха порозовели от студа, а сините ѝ очи искряха на зимното сутрешно слънце. Интересно. Това беше една нова страна на Джордан Роудс. Без дизайнерските дрехи, за него беше добре, че тя все още е руса и че има роднини негодници, иначе имаше опасност да си помисли, че е сладка. А предвид факта, че ролята му в разследването на Екхарт се беше увеличила десетократно, точно сега не биваше да се разсейва от привлекателността и.

Като го видя на вратата, очите ѝ се разшириха от изненада.

— Агент Маккол.

Ник повдигна вежда.

— Хубави ботуши.

Тя го повали с поглед. Очевидно ботушите бяха тема табу.

— Каза, че ако се видим днес, значи нещо сериозно се е объркало в операцията — каза тя.

Ник отстъпи от прага.

— Трябва да видиш сама. — Той затвори вратата след нея и двамата застанаха в малкото антре. — Но те предупреждавам — малко е обезпокоително.

Поведе я през коридора към хола, където размазаната версия на неговия партньор лежеше на дивана.

— О, Господи, какво се е случило? — попита Джордан.

Треперейки, Хъксли успя леко да се усмихне.

— Предполагам, че изглеждам толкова зле, колкото се чувствам.

— Най-вече косата ти — дипломатично каза Ник. — Смешна е.

— Точно сега не мога да се занимавам с гребени. Ще ми бъде трудно — каза Хъксли уморено. — Малко съм неразположен — обясни той на Джордан.

— Меко казано — рече тя. — Трепериш, студено ли ти е?

— От температурата е.

Тя тихо попита Ник.

— Има ли причина да е само с един чорап?

— Повърнал си е на крака.

— О! — Тя се обърна към Хъксли. — Да ти обуем ли друг чорап? Може би искаш одеяло или нещо друго?

Хъксли седна, като очевидно усилието беше болезнено за него.

— Така е добре — изстена той. — Отивам горе. Ако може вие двамата да ме извините... — Той стисна корема си. — Мисля, че ще бъде трудно.

Джордан наблюдаваше как Хъксли се влачи нагоре по стълбите, вкопчен в парапета. Когато чу, че вратата се затваря, тя се обърна и видя, че Ник е отишъл в кухнята. Последва го и загледа как отваря шкафовете един след друг, търсейки нещо.

— Познавам Хъксли. Тук някъде трябва да е — мърмореше той на себе си. — А, ето. — Затвори вратата на шкафа и подаде някаква бутилка на Джордан.

Дезинфектант за ръце.

— Не казвай после, че нищо не съм ти дал — каза той.

Джордан не успя да не се усмихне.

— Благодаря — каза тя и взе шишето от него. Обилно поля ръцете си и си каза, че трябва да пипа възможно най-малко неща в къщата.

Отгоре се чуваха слабите стенания на Хъксли.

— Не трябва ли да направим нещо? — попита тя Ник.

— Мисля, че би предпочел да е сам в момента.

Тя кимна и първа изрече думите, които трябваше да бъдат казани.

— Той няма да може да дойде на партито довечера, нали?

— Да. И това е жалко, защото зная колко много искаше. Но той трепери, изглежда ужасно и не може да стои извън тоалетната повече от двацет минути.

На Джордан ѝ стана мъчно за Хъксли. Като оставим настрана физическото му, неразположение, тя знаеше колко много е вложил в това разследване. Но съвсем егоистично в момента я вълнуваха други въпроси, като например че това е единственият ѝ шанс да измъкне брат си от затвора.

— Това означава ли, че планът за довечера отпада?

Ник се облегна на плота срещу нея, изпъвайки високото си, мускулесто тяло. Носеше син пуловер по врата, дънки и кобур за раменете, който го правеше да изглежда даже още по-опасен от онази

първа нощ в магазина ѝ. Тя обърна внимание на силната, ъгловата челюст, по която отново беше набола брада.

Не изглеждаше съвсем зле. Не би стигнала чак до там, че да каже, че ѝ харесва, но предполагаше, че някои жени биха намерили тази открита... мъжественост за привлекателна.

— Планът не отпада — каза той. — Това може да е единствената ни възможност да заковем Екхарт. Но развръзката с Хъксли означава, че трябва да внесем известни корекции.

— Като например?

Зелените му очи уловиха погледа ѝ.

— Изглежда ще имаш друг партньор.

Дръзко.

— Имах чувството, че ще го кажеш, агент Маккол.

Той поклати глава.

— Агент Маккол вече не съществува. Оттук нататък аз съм Ник Стентън, инвеститор в недвижими имоти — каза той, имайки предвид историята, която бяха планирали да използват с Хъксли. — Притежавам няколко сгради с апартаменти в северната част на града, които отдавам под наем предимно на колежани и наскоро завършили студенти. Запознали сме се в магазина, когато съм дошъл да купя бутилка вино за моя мениджър Етан, който тъкмо се сгодил за момиче на име Беки, директор в рекламна агенция от Де Мойн, някога живяла в една от моите сгради. Ти си ми помогнала да избира перфектната бутилка вино и аз съм бил толкова омаян, че изобщо не съм обърнал внимание какво съм купил. — Той потри лицето си и се престори, че се опитва да си спомни.

— Какво беше виното, скъпа? Нещо френско, което изобщо не бях чувал.

Джордан забеляза, че малко се отклонява от сценария.

— Гаме?

Ник щракна с пръста.

— Гаме, точно така.

— Хъксли беше чилийски камерхер. И той го избра.

— Е, Хъксли знае за виното много повече от мен. Тъй като нямам време да уча тепърва, моят герой ще бъде по-скоро новак. — Ухили се той. — Твоята героиня намира това за свежо на фона на всички превзети сноби, които по принцип среща.

— Но моята героиня вероятно няма да набляга на този факт довчера, тъй като повечето от тези превзети сноби ще присъстват на партито — отвърна тя.

Двамата погледнаха към Хъксли, който препъвайки се влезе в хола и се тръшна на дивана.

— Дочух ви да говорите. Значи ти ще заемеш мястото ми? — попита той Ник.

— Към момента това е единственият ни вариант.

Хъксли поклати глава обезсърчено.

— За трите години работа ФБР никога не ми се е налагало да си вземам болничен. И от всички възможни дни това се случва тъкмо днес. — Той се облегна на възглавниците и погледна към Ник. — Ще ти трябва костюм.

— Имам няколко костюма — каза Ник, очевидно засегнат.

Хъксли не беше впечатлен.

— Истински костюм. — Той протегна ръка и отхвърли възражението на Ник. — Без да се обиждаш, но „Мене Уеърхаус“ или каквото и да имаш там, няма да мине довчера. Искаш да се слееш с останалите, нали? Всеки човек на това парти ще оглежда мъжа, който ще влезе с Джордан Роудс. Трябва да изглеждаш като някой, с когото биха очаквали да я видят.

— Ей, аз бих излизала с мъж, който има костюм от „Мене Уеърхаус“ — каза Джордан възмутено.

Ник се втренчи в нея.

— Хъксли е прав. По-добре да си взема нов костюм.

Джордан скръсти ръце в отбранителна позиция.

— Вие двамата сте много далеч от истината с тези предположения по мой адрес.

Ник се обърна към нея, захапал стръвта.

— Добре, ще си взема думите назад начаса, ако честно признаеш дали през последните три години си излизала с мъж с костюм от „Мене Уеърхаус“.

Джордан го погледна в очите, искайки да го опровергае, но... Подсмръкна неохотно.

— Само да сме наясно — това не е сред критериите ми. Да, излизам предимно с мъже с чиновнически професии. И ако искат да харчат парите си за скъпи костюми, това си е тяхна работа.

Ник сви рамене.

— Не е нужно да се обясняваш на мен, принцесо.

Очите на Джордан се разшириха от изненада. Тя пристъпи към него и се изправи в целия си ръст от метър шейсет и пет.

— Слушай, не знам кой си и откъде идваш, но тук никой няма да ми вика принцесо.

— От Бруклин.

— Моля?

— От Бруклин съм. — Ник леко изви устните си в усмивка. — Ваше височество.

Джордан го погледа в очите още малко, след което се обърна към Хъксли.

— ФБР не разполагат ли с някакви топсекретни витамини, които да дават на агентите си при подобни обстоятелства? Нещо, което може да те изправи на крака до довечера? Каквото и да е?

— Съжалявам, боя се, че ще трябва да си с Ник.

Прекрасно.

— Повярвай ми и аз не съм очарован — каза Ник. — Без да се обиждаш, но седем часа напъхан в микробус звучат по-забавно от това да бъда с някаква елитна винена тълпа. — Той погледна часовника си и тихо изруга. — Не разполагаме с много време да се организираме. Сега, след като заемам твоето място, трябва да намеря и мой заместник и да му обясним нещата — каза той на Хъксли. — А трябва и да пазарувам.

Беше бесен заради проклетия костюм и Джордан се изкуши да си мълчи и да го остави сам да разбере как стоят нещата. Но без значение дали им харесваше, или не, двамата участваха заедно в това заради Кайл. Затова извади мобилния си.

— Аз ще се погрижа за костюма. — Тя прегледа списъка с контактите си, откри този, който търсеше, и го набра.

От другата страна отговори мъжки глас.

— Моля те, кажи ми, че ще дойдеш насам. Цялата седмица е голямо мъртвило заради бурята.

Джордан се усмихна. Преди две години беше открила Кристиан, личен консултант в магазина „Ралф Лорън“, и той не я беше разочаровал, без значение какъв беше поводът ѝ за покупка.

— На работа ли си тази сутрин? Трябва ми мъжки костюм. Бързо.

— Няма проблем. Вече съм в магазина.

— Идеално. Мъжът няма много време да пазарува, така че направи ми услуга — извади няколко костюма предварително. Също ризи и вратовръзки. Не прекалено модерни, нещо класическо. Трябва ми размер...

Тя погледна Ник очаквателно.

Той не беше очарован, че тя пое нещата в свои ръце, но и не възрази.

— Дължина четирийсет и четири.

Тя повтори информацията на Кристиан, който беше заинтригуван.

— Никога преди не си ми изпращала мъж — каза той. — Този с четирийсет и четири дължина сигурно е някой специален.

— О, добре, специален е. Ще дойде след петнайсет минути.

— Почакай — каза Кристиан, преди тя да затвори. — Умирам от любопитство, Джордан. Трябва да ми кажеш кой е този загадъчен мъж.

Тя се поколеба за миг, след което осъзна, че трябва да приеме нещата и в определен момент да започне с лъжите. Можеше да пробва с Кристиан.

— Казва се Ник... и ми е гадже.

На излизане Ник ѝ задържа вратата.

— Гадже, а? Не разбрах, че нещата са стигнали чак дотам.

— О, съжалявам. Това е първата ми операция под прикритие — каза Джордан. — Малко са ми неясни правилата. Излизаме ли с други хора в тази измислена връзка?

Той я последва по стълбите до тротоара.

— Очакваш от мен да взема това решение на момента? Аз съм мъж, Джордан, не може да ме притискаш за подобни неща.

Тя му се усмихна сладко.

— За твоє щастие всичко ще приключи скоро. Утре може да се престориш на загрижен по въпросите за обвързването и ще прекратим измислената ни връзка. След това, мисля, истинските герои няма да искат да се виждат много дълго време. — Тя тръгна надолу по улицата.

Ник я хвана за ръкава на якето.

— Мисля, че трябва да изясним нещо. Може да си свикнала да нареждаш на личните си асистенти или на хората в магазина, но това сега е моето разследване. Което означава, че аз командвам — само аз.

Тя извади мобилния си и невинно вдигна глава.

— Тогава да отменя ли костюма?

Той я погледна гневно, без да каже нищо, и тя се усмихна.

— Ще приема това за „Благодаря ти, Джордан. Оценявам, че ми помагаш в това затруднено положение.“

Тя се запъти към колата си, но Ник отново я хвана за ръкава.

— Къде отиваш? Идваш с мен в магазина „Ралф Лорън“.

— И защо да идвам?

— Защото разполагам с около осем часа да се уверя, че тази операция ще бъде успешна, а ти трябва да ми разкажеш всичко, което си казала на Хъксли в четвъртък. Особено ме интересува описанието на офиса на Екхарт.

Джордан измъкна ръкава на якето си и погледна часовника.

— Минава девет. Може и да не успея, ако дойда с теб до центъра. Трябва да отворя магазина в десет, а първо трябва да се прибера, за да се преоблека.

— Няма ли кой да те замести?

— За съжаление не — каза тя. Мартин или Андреа — един от двамата сътрудници, които работеха в „Дивайн Селърс“, щеше да я замести вечерта, докато е на партито на Ксандър, а другият им помощник, Робърт, беше извън града този уикенд. Освен това имаха разпродажба на няколко вина, които дистрибуторите доставяха на изгодни цени и тя трябваше да сложи табелите, преди да отвори магазина.

— Има ли друго време, в което можем да поговорим?

Ник погледна към колата ѝ.

— Това мазерати има ли блутут?

За над сто хиляди долара горе-долу единствените неща, с които колата ѝ не разполагаше, бяха катапултиращи кресла и парашут.

— Да.

— Ще говорим по телефона тогава. Имам номера ти.

Разбира се, че го имаше.

Разделиха се и всеки тръгна към колата си. Веднага щом се качи в своята, Джордан натисна копчето, от което се затопляха кожените

седалки. Както хубавите вина и страхотните обувки, затоплените седалки във февруарска сутрин бяха сред най-ценните в нейния списък на лукса. Тя остави колата да поработи малко, преди да я изкара от тясното паркомясто. Тръгвайки в посоката на Ник, тя пое по еднопосочната улица към „Лейк Шор Драйв“ и го настигна на знака „Стоп“. Видя, че той поглежда в огледалото и забелязва, че е зад него. След няколко секунди мобилният ѝ звънна. Когато вдигна, от колоните на колата се разнесе дрезгавият глас на Ник.

— Мислих по въпроса. Моят герой реши, че не иска да излизаме с други.

— И какво те накара да промениш мнението си? Чакай да се сетя — мазератито.

Той се изкиска.

— Историята ни е, че моят герой е бил поразен от момента, в който те е видял. Няма да позволи на друг мъж да се приближи до теб.

— Твоят герой е със силно чувство за собственост. Моята героиня трябва ли да се притеснява от това?

Те спряха на светофара, който щеше да ги отведе на магистралата. Гласът на Ник беше нисък, даже по-равен от двигателя на колата.

— Мисля, че на твоята героиня това тайно ѝ харесва. Излизала си със скучни, изнервени типове прекалено дълго. Търсиш нещо различно.

Джордан погледна проникателно джипа пред нея.

— Мисля, че твоят герой предполага твърде много.

Очите му уловиха погледа ѝ в огледалото за обратно виждане.

— Така ли?

Светна зелено и те тръгнаха в различни посоки. Когато Джордан потегли на север, обратно на центъра, и след като колата на Ник се скри от погледа ѝ, тя реши, че е време да смени темата.

— Какво искаш да знаеш за офиса на Ксандър?

— Всичко, което можеш да ми кажеш.

Докато караше по магистралата, а сивата шир на езерото Мичиган се простираше отдясно, Джордан му разказа всичко, което си

спомняше. Приключиха разговора тъкмо когато паркираше в гаража си. Затвори и за миг поседя в колата, замислена върху коментара му.

Търсиш нещо различно.

Самонадеяни думи. Много самонадеяни. Но не можеше да престане да се чуди дали пък в тях нямаше нещо вярно. Избутвайки мисълта от главата си, тя отвори вратата на колата и бързешком влезе въкъщи. Имаше едно нещо, което знаеше със сигурност. Беше прекалено студено да седи отвън и да мисли за Ник Маккол.

След трийсет минути, с костюм в ръка, Ник вървеше по „Мичиган авеню“ към паркинга, където беше оставил колата си. Обади се по телефона.

Беше всепризната истина, че ФБР агентите с големи умения и талант, дори онези, които често се биеха в гърдите, разбираха, че има моменти, в които глупостите трябва да бъдат оставени настрана, за да се свърши работа. Сега моментът беше такъв.

След две позвънявания му вдишаха.

— Пелъс.

— Маккол е. Имам проблем.

— Операцията „Екхарт“?

— Да. Хъксли го е хванал грип, няма да участва.

— Какво ти трябва?

— Резерва в микробуса.

— Там съм.

— Да се срещнем в офиса след десет минути.

— Дадено.

Ник затвори и си заповтаря наум списъка с неща за вършене. Абсурдно скъп костюм „Ралф Лорън“? Хиляда и шестстотин долара, които според него трябваше да му върнат от службата. Резерва? Пелъс дълго време щеше да му го натяква. Арестуване на финансиста на най-прочутия гангстер в града чрез промъкване на специална дегустация на вино?

Много забавно.

8

След като мина през дома си за десет минути да смени дрехите си и да си сложи малко грим, Джордан излезе бързо и измина трите пресечки, които я делиха от „Дивайн Селърс“.

Улиците бяха сравнително тихи, тъй като повечето от магазините и офисите още не бяха отворили. Телефонът ѝ иззвъня силно в чантата. Видя, че е Кристиан и вдиша.

— Не можа ли да ми изпратиш поне някой метросексуален, с когото да работя? — попита той.

Тя се усмихна.

— Как мина пазаруването с Ник?

— Оцеляхме. Само това мога да кажа. Трябваше да му видиш изражението, когато видя цветовете на вратовръзките, които бях извадил за костюма. Каза ми, че там, откъдето идва, мъжете не се били кипрели. Побиват ме тръпки като си помисля, че подобно място може да съществува.

— Да се кипрят? Късметлия си, че си оцелял. Благодаря, Кристиан. Оценявам помощта ти. — Джордан си отбеляза наум да му изпрати бутилка вино от магазина.

— Не се притеснявай да ми изпращаш клиенти. Мисля, че ще останеш доволна от резултатите. — Тонът му стана хитър. — Честит Свети Валентин, Джордан. Имам усещането, че ще бъде добър за теб.

Да, помисли си тя и затвори телефона. Понеже гадже щеше да ѝ бъде Ник. А на всяка жена, която прекарва Свети Валентин с гадже като Ник, ѝ се гарантира нощ изпълнена с безкраен, страхотен секс. Горещ, мръснишки, помитащ секс. Вероятно с мръсни думи. Май това не е лош начин за прекарване на Свети Валентин, призна тя. Но не това я очакваше.

Джордан влезе в магазина и закачи палтото си в задната стаичка. Смени ботушите си и включи осветлението и музиката. Обичаше да отваря магазина — през това време на деня, повече от което и да е друго, тя усещаше мястото като наистина нейно. Сутрините

обикновено бяха спокойни докъм единайсет, така че разполагаше с около час да сложи табелите и етикетите за разпродажбата, да направи инвентаризация и да почисти. Съмняваше се обаче, че ще има много за чистене. Мартин беше затворил предишната вечер, а той беше маниак на тема чистота, както и на тема вино. Нелошо качество за един помощник-мениджър. Тя провери касовите бележки от предишната вечер и видя, че оборотът е бил добър. Освен редовните продажби, бяха добавили още четирима клиенти в техния винарски клуб.

Винарският клуб беше дейност, която бяха започнали преди две години. Всеки път, когато клиентите търсеха нейните или препоръките на Мартин, усилието им се възнаграждаваше. Всеки месец с Мартин избираха по две вина с комбинирана стойност, вариращи от сто до сто и петдесет долара. Първоначално тя се колебаеше за цената и бе попитала Мартин дали да не предложат по-поносими във финансово отношение вина. Тревожеше се, че при тези цени хората няма да искат да станат членове.

— Ако аз избира виното, хората ще, дойдат — бе прошепнал Мартин драматично.

Беше му дала шест месеца да докаже, че е прав. И така се оказа.

С близо осемстотинте си члена винарският клуб беше голям успех. Понякога рискуваха с вината, които избираха — отлични като качество, но често от бутикови, по-малко известни винопроизводители. Мартин, традиционалист по природа, винаги настояваше да избират вино от стария свят, въпреки че според проучването клиентите предпочитаха вина от Новия Свят заради ориентираните към потребителя етикети. И въпреки това досега никой в клуба не се беше оплакал.

— Хората те харесват. Наистина, кога ще отвориш свой магазин и ще сринеш бизнеса ми? — подразни тя Мартин един ден.

— Не мен, а теб — отвърна той делово.

— Едва ли, ти заслужаваш похвала. Ако зависеше от мен, този винарски клуб щеше да се състои от деветдесет процента калифорнийски кабернета и десет доларови новозеландски совиньон блан през лятото.

— И пак клубът щеше да има осемстотин члена — каза Мартин. — Да бъдем честни, Джордан. Богатите харесват това, което харесват

другите богати. Те купуват вината, които избирам, защото ти им казваш да ги купуват.

Тя веднага отвори уста да възрази — разговорът започваше да звучи в стил „Новите дрехи на царя“, — но част от нея подозираше, че Мартин има известно право.

По отношение на пазарния дял тя знаеше, че една голяма част от заможните купувачи на вино в Чикаго посещават нейния магазин. Тя може и да беше финансово независима, но парите на баща ѝ ги имаше и с това очароваше останалите.

— Ти си нещо като Парис Хилтън на вината — беше ѝ казал Мартин.

Тя за малко не падна от ужас.

— Ако обещаеш, че никога повече няма да правиш тази аналогия, ще ти разреша да избереш две вина от стария свят за следващия месец — беше казала Джордан.

Мартин разпалено беше потрил ръце.

— Може ли едното да бъде „Брунело ди Монгалчино“?

— Винаги си казвал, че качеството на вината „Брунело“ е капризно.

— И за някой това би било проблем — рече Мартин. — Казвам ти, Джордан, с твоето име и безупречния ми вкус, мисля че ще стигнем далеч с този магазин.

Досега не беше сгрешил.

9

Ник паркира на една пряка от къщата на Джордан и извървя пеша в студа краткото разстояние до тях. Той отвори високата порта от ковано желязо и се оказа във вътрешен двор с градина.

Беше предположил, че домът ѝ ще бъде хубав — много хубав — и не беше сгрешил. Тухлената къща беше на два етажа и половина и имаше елегантни малки балкони, извити около сводести стъклени прозорци. Голям балкон от тухли и варовик, според него част от апартамента на втория етаж, гледаше към вътрешния двор.

Докато се качваше по стълбите към входната врата, той се улови, че се чуди дали бащата на Джордан е купил къщата, или тя изкарва достатъчно пари, че да си я позволи сама. Не че беше негова работа, просто беше... любопитен. Натисна звънеца и долови мелодичния му звук. След като минаха минута-две без никой да отвори, той отново се пресегна да позвъни. Тогава вратата се отвори.

— Съжалявам — каза Джордан задъхано. — Проблеми с ципа.

Ник се опита да се въздържа от каквато и да е реакция, просто... зяпна. Според него нямаше никакъв проблем.

Тъмнотлавиеният плат на роклята подчертаваше всички извивки на стройната ѝ фигура. Беше със събрана коса и само няколко блуждаещи кичура се спускаха над океанкосините ѝ опушено гримирани очи — те искряха още по-лъчисто и от диамантите в ушите ѝ.

Джордан се облегна с една ръка на вратата.

— Откакто сме се запознали, това е най-дългият миг, в който не си казал нищо, Бруклин. Приемам, че харесваш роклята ми.

Хванаха го.

Ник се окопити.

— Не си въобразявай много. Просто се опитвах да измисля къде в това нещо може да пъхнем микрофон.

Джордан отстъпи настрана, а той влезе и затвори вратата след себе си. Очите на Ник щяха да изскочат.

Боже мой, гърбът на роклята й... спускаше се приканващо ниско и практически го умоляваше да се втренчи в задника й.

— Аз ли трябва да нося микрофон? — попита тя.

Той мигна безмълвен.

— Моля?

— Каза, че трябва да нося микрофон? — подсети го тя.

Точно така. Микрофонът. Операцията под прикритие.

— Това е само предпазна мярка. Искам да мога да чувам разговора ви с Екхарт, докато съм в офиса му.

Ник бръкна в джоба на сакото си и извади безжичен микрофон, голям около половин сантиметър.

— Честит Свети Валентин.

Джордан го огледа с любопитство.

— Не мога да повярвам колко е малък.

— Улавя гласове от петнайсет метра, даже и през дрехите. Трябва само да го сложиш в сутиена си.

Очите му се спуснаха към деколтето й във формата на шпиц.

— Ако изобщо носиш сутиен с тази рокля.

— Не, само лепенки върху зърната.

Беше работил шест години под прикритие за ФБР и още пет в отдела за борба с порока на Нюйоркската полиция, но проклет да е, ако знаеше как да се справи с това затруднение. Джордан се усмихна.

— Шегувам се. — Тя завъртя пръст. — Обърни се.

Той се подчини. Недей да мислиш за зърната й. *Недей да мислиш за зърната й.* Той мислеше за зърната й.

— Още ли не си готова? — попита я рязко. Вероятно щяха да се справят по-бързо, ако й помогнеше.

— Мисля, че се справих — каза Джордан зад гърба му.

Ник се обърна и загледа как си оправя деколтето, за да се увери, че сутиенът не се вижда. Тя се изправи и се обърна към него.

— Какво мислиш? Добре ли е?

Очите му шареха по нея. „Добре“ беше меко казано. Но вместо да отговори, той посочи към вратата. Беше видял, че колата ги чака, беше време да тръгват.

— Готова ли си?

Джордан пое дълбоко дъх.

— Не. Но въпреки това ще го направя.

Заради виното, което щеше да им бъде предложено на партито на Ксандър, Джордан беше наела кола с шофьор за вечерта. Правеше така всяка година, а Ник беше наблегнал, че е важно да спазва програмата си, доколкото е възможно.

Тя седна на задната седалка до него, като се опита да не обръща внимание на пърхането в стомаха си. Официално щеше да участва в операция под прикритие и прекомерното вълнение можеше само да попречи. Досега най-опасната ситуация, в която беше попадала, бе веднъж, когато един пиян бездомник влезе в магазина ѝ и прекатури витрината със сира, след което припадна на пода. Тогава единствената опасност беше, че можеше да настъпи стъкло или да си изцапа обувките, докато разчиства бъркотията — мъжът беше толкова пиян, че не можеше да се събуди. А и Мартин беше там да я защитава с бутилка „Кот дьо Рон“ в ръка, докато пристигне полицията. Джордан погледна към Ник — подозираше, че той разполага с нещо много по-опасно от бутилка „Кот дьо Рон“. Но къде беше сложил пистолет в този съвършено ушит костюм никой не можеше да каже.

Беше се обръснал и в средата на брадичката му се виждаше шика трапчинка, която не беше забелязала преди. Тъмнокестенявата му коса беше пригладена — беше и подстриган. Когато беше пристигнал у тях, тя се слиса за миг колко изтънчен и хубав изглежда с палтото и костюма. Щеше да се смеси с гостите на партито без никакъв проблем. Интересно обаче, струваше ѝ се, че го харесва повече с набола брада ѝ дънки. Слава богу, че я дразнеше през деветдесет и пет процента от времето, което прекарваха заедно, защото нямаше никакво намерение да харесва Ник Маккол. Стентън. Който и да беше тази вечер.

Той я хвана, че го гледа тъкмо когато колата спря пред „Бордо“. Шофьорът слезе и заобиколи колата, за да отвори вратата на Джордан. Ник я погледна внимателно, сякаш преценяваше настроението ѝ.

— Е, това е. — Тя се опита да звучи непринудено, но гласът ѝ леко трепереше.

Шофьорът отвори вратата и тя потрепери, когато студеният февруарски въздух нахлу в колата. Ник се приведе напред и се обърна към шофьора.

— Ще ни трябва минутка насаме. — Той затвори вратата на колата.

Заговори тихо.

— Джордан, погледни ме.

Тя го направи и задържа погледа си.

— Ще се справиш, ще видиш.

Тя кимна, успокоена от непреклонния му тон.

— Добре.

После сложи ръка на брадичката ѝ и се приближи — чакай, щеше ли да я целуне? Тя почувства топлината на дъха му върху врата си, когато прошепна в ухото ѝ.

— Но ако нещо се обърка тази вечер, потърси червенокосата барманка. Тя е приятелка.

Джордан ококори очи. Да се обърка?

Нямаше време да пита какво би могло да се обърка, защото Ник отвори вратата и шофьорът автоматично се пресегна за ръката ѝ. Така че тя се престори на развеселена и слезе от колата. Ник я последва, заедно тръгнаха към входната врата на ресторанта и влязоха вътре.

Джордан беше идвала в „Бордо“ няколко пъти, но елегантната обстановка продължаваше да я впечатлява. Високите петметрови тавани, кристалните полилеи, излъчващи топъл блясък, и кремавите копринени тапети придаваха на мястото лека, въздушна атмосфера. Вдясно от тях, от другата страна на залата за хранене, имаше арка в кремаво, която водеше към винения VIP бар. В другия край на залата за хранене имаше външна тераса с изглед към реката и друг бар, в който през зимните месеци Ксандър поддържаше температурата чрез топлинни лампи. Според плана тя щеше да покани Ксандър на терасата, за да обсъдят вино, което тя иска да му предложи, и тогава Ник щеше да направи своя ход. Оставиха палтата си на хостесата и си проправиха път към ресторанта. Джордан веднага забеляза познати сред гостите, но се поколеба, преди да тръгне към тях. Само минутка още. Това искаше, преди да представи „гаджето си“ на света и играта им да се превърне в реалност.

Ник изглежда прочете мислите ѝ.

— Защо не си вземем по напитка? — Той улови погледа на сервитьора, който минаваше покрай тях.

— „Кристал“? — попита сервитьорът и им предложи високи тънки чаши.

Джордан обърна внимание на бутилката, докато той наливаше — „Кристал Луи Рьодерер“ розе 2002-а. Както винаги Ксандър не

пестеше.

Концентрирай се върху виното, каза си тя. Трудната част от задачата се падаше на Ник, не на нея. През следващите няколко часа от Джордан не се очакваше друго, освен да се усмихва и да вдига чаши, пълни с напитката, за която през последните няколко години беше научила толкова много.

Ник скептично погледна чашата си, след като сервитьора си тръгна.

— Когато ме покани тази вечер, не спомена, че ще има и розови напитки.

Тя усети как част от напрежението ѝ се изпарява. Не знаеше какво да очаква с всички тези преструвки, че са гаджета, но засега нещата между тях изгледаха както винаги делови.

— Това е розе.

Изглежда името го впечатли.

— О, като белия зинфандел. Баба ми пиеше такова вино.

Слава богу, че Джордан не беше отпила от шампанското, иначе щеше да се задави.

— Първо правило на вечерта: никога не споменавай белия зинфандел пред тези хора. Или нещата много бързо ще се объркат.

Тя приближи чашата с шампанско към носа си и инстинктът ѝ надделя. Затвори очи и вдъхна аромата на печени ябълки, бадеми и сушени плодове. Отпи малка глътка и остави шампанското да се разпръсне из устата ѝ, преди да го преглътне. Ароматите флиртуваха в устата ѝ леки и свенливи.

Тя отвори очи и забеляза, че Ник я наблюдава внимателно.

— Хубаво ли е? — попита той.

Това беше меко казано.

— Опитай го.

— Не пия розови напитки — вирна глава той. — Мислиш ли, че сме готови да се отправим към винения бар?

Джордан схвана посланието — трябваше да продължат да се движат.

— Разбира се. Да видим какво ни е приготвил Ксандър тази вечер.

Заедно те се отправиха към частната зала. Дегустацията на вино беше започнала и барът беше шумен, тъй като гостите обсъждаха

напитките. Почти веднага Джордан забеляза червенокосата барманка, вероятно „приятелката“, която Ник беше споменал по-рано. Беше привлекателна и според Джордан изобщо не приличаше на агент от ФБР. За миг тя се улови, че мисли колко добра „приятелка“ е тази жена на Ник. След това се сети, че не е нейна работа.

— Сега ли започвате? — попита червенокосата, когато се приближиха до бара. С нищо не издаде, че ги е познала. Джордан забеляза, че прическата на барманката покрива ушите ѝ. Вероятно, за да скрие слушалка под къдравата коса? Беше ѝ любопитно и си отбеляза да попита Ник по-късно.

— Ще вземем това, с което се започва.

— Е, как се процедира? — попита Ник момичето, след като тя сложи чаша пред всеки от тях. — Това ми е първата дегустация.

— Хм, девствен в дегустирането на вино — каза Джордан. — Толкова много има да те уча.

— Бъдете кратка, Роудс. Само основното.

— Добре, ето прогнозата ми за тази вечер — освен ако Ксандър не планира да наруши някои правила, ще започнем с няколко леки бели вина, ще преминем към шардоне, после ще сменим чашите и ще започнем с червените вина. И тук е най-забавната част.

Ник взе едно от дегустационните менюта на бара.

— Добре. Да видим колко си добра. Назови първото.

— Совиньон блан — предположи Джордан. — Вероятно от долината на Лоара. После ризлинг, пино гри и калифорнийско шардоне.

Той беше впечатлен.

— Бивате.

Тя сви рамене.

— Познавам дегустациите.

— Като изключим, че обърка шардонето.

Изненадана, Джордан погледна менюто. Преди Ксандър винаги избираше калифорнийско шардоне, но тази година се беше спрял на Бургундия, Франция.

— Интересно, не мислиш ли? — каза мъжът вляво от нея.

Джордан се обърна и видя Рейф Веласкес, съсобственик на доходен хедж фонд, базиран извън Чикаго. Подобно на нея и той беше сред редовните гости на партито. Тя го поздрави с усмивка.

— Здравей, Рейф. — Тя се огледа из помещението. — Къде е Емили?

— Реши да си остане вкъщи — с голяма неохота. Най-малкият ни син цяла седмица се бори с грипа и на нея не ѝ се щеше да го оставя с бавачката. Мисля, че нещо става. С когото и да говоря тези дни е болен.

Джордан се сети за Хъксли, проснат на дивана със стърчаща коса. Нещо се случваше и то не беше хубаво. Тя се обърна към Ник и ги запозна.

— Рейф Веласкес, Ник Стентън.

Когато двамата мъже си стиснаха ръцете, тя въздъхна облекчено. Беше направила първото запознанство, без да прецака нещата.

— Е, сигурно се гордееш със себе си — каза ѝ Рейф.

Тя объркано вдигна глава.

— Какво искаш да кажеш?

Рейф посочи менюто с вината.

— Червените?

— Още не съм стигнала до там — все още се чудя, че Ксандър не е избрал калифорнийско шардоне.

— Забрави шардонето — виж кабернетата.

Джордан хвърли поглед на менюто и се отдръпна изненадана, когато прочете имената на две от кабернетата, които Ксандър беше избрал за вечерта.

— Е, как го разбираш? — попита Рейф хитро.

Тя не отговори веднага. Струваше ѝ се, че знае какво намеква Рейф, но това не можеше да означава...

— Изглежда някой има таен обожател — каза той.

Ник се намръщи, изведнъж много заинтригуван от разговора им.

— Май изпускам нещо тук.

Рейф обясни.

— На миналогодишното парти Ксандър, Джордан и аз влязохме в спор за избора му на червени вина. Вижте, Ксандър винаги избира „Скрининг ийгъл“ за каберне — което е фантастично вино, не ме разбирайте погрешно. Но Джордан на шега подметна, че ако иска да раздвижи нещата, с радост ще му даде няколко предложения. И така, Ксандър я попита кои са любимите ѝ кабернета.

Ник се обърна към Джордан.

— И ти какво му каза?

— Може... да съм споменала кабернето „Вайнярд 29 истейт“ — каза тя.

Ник погледна в менюто.

— В списъка е.

Да, така беше.

— Тя също така каза, че е голям почитател на „Куинтеса меритаж“. С което между другото съм напълно съгласен — каза Рейф.

Ник отново провери.

— И това е в списъка.

Да, така беше. Ник присви очи.

— Значи да изясним — две от петте червени вина в този изключително специален списък са онези, които си казала, че са ти любими?

Е, ако така поставяше нещата... Вече в отбранителна позиция, Джордан почувства нужда да изтъкне нещо.

— Имам винарски магазин, разбираш ли. Това най-вероятно е професионален, а не личен комплимент.

— Сигурна ли си? — Зелените очи на Ник съсредоточено изучаваха нейните.

Преди да отговори, Джордан се замисли за последните си срещи с Ксандър. Нищо не ѝ се струваше необичайно, нито си спомняше разговори, които да изразяват някакъв особен интерес към нея. Разбира се, Ксандър често се отбиваше в магазина, но така правеха и много от редовните ѝ клиенти. И флиртуваше с нея от време на време, но Ксандър флиртуваше с всички. Беше известен женкар и постоянно излизаше с жени, които срещаше в клубовете си — обикновено дългокраки брюнетки под двайсет и пет. Тъй като беше руса, висока метър шейсет и пет и на трийсет и три години, Джордан не отговаряше на нито един от неговите критерии.

Но сега, като се замислеше... сети се за един леко странен разговор — преди около пет месеца, тъкмо преди да арестуват Кайл и тъкмо след като се беше върнала от пътуване до долината Напа. Ксандър се беше отбил в магазина и тя го информира за някои от новите вина, които беше открила.

— Сигурно е тежко да ти се налага да ходиш няколко пъти в годината по работа до Напа? — Беше я подразнил Ксандър, докато

разглеждаше лавиците в магазина.

Джордан се беше подсмихнала, докато му подаваше чаша от новото пино ноар, което тъкмо беше отворила, и не му възрази.

— О, и на теб не ти е лесно. Да ходиш където искаш, когато поискаш.

Тя знаеше, че той се хвали с екзотичните си пътувания всеки път, когато посещава магазина ѝ. Ксандър взе от ръцете ѝ чашата пино.

— Да, но с Напа е различно. Това не е място, където човек иска да ходи сам. Трябва да бъдеш с някого, който може да оцени преживяването. — Той отпи от виното. — Добро е.

— Един сервитьор ми го препоръча. Толкова ми хареса, че поръчах да ми доставят две каси.

Ксандър я последва до бара.

— Къде отседна?

— В „Капистола Ранч“. Бил ли си там?

— Не. Но съм чувал хубави неща.

— Изумително място — каза Джордан. — Бях в самостоятелна вила с изглед към каньона. Всяка сутрин закусвах на терасата, докато слънцето изгрываше над хълмовете, а нощем седях под звездите с чаша вино.

— И сега ми кажи, че нямаше да е по-добре да си с някой. — Ксандър скръсти ръце на гърдите, сякаш я предизвикваше да му противоречи.

Носеше черна дизайнерска риза, на която беше разкопчал двете горни копчета, сив панталон и чисто нов часовник Jaeger Le Coultre. Беше хубав мъж, но имаше нещо в него, което не ѝ харесваше. Много се перчеше с парите си, особено пред нея, но понеже беше добър клиент, тя се усмихна и отстъпи.

— Вероятно следващия път. Ще имам още много пътувания до Напа. Вече съм планирала едно за началото на март.

— Защо да чакаме до тогава? — Ксандър извади мобилния си. — След две минути мога да ни запазя места в първа класа.

Тя се изсмя. Сякаш можеше да зареже всичко на часа и да тръгне.

— Щеше ми се да беше толкова лесно. — Тя взе няколко бутилки пино и ги отнесе в коша до входа на магазина.

— Джордан.

Сериозният тон в гласа на Ксандър я спря. Тя погледна през рамо и видя странно изражение на лицето му.

— Има ли някакъв проблем? — попита тя.

Точно тогава влезе Мартин — беше приключил с инвентаризацията в избата.

— Мисля, че трябва да поръчаме още една каса от Зулу. Хората са полудели на тема южноафрикански вина... о, господин Екхарт, не разбрах, че сте тук. — Той млъкна и погледна между двамата. — Прекъсвам ли нещо?

Джордан помисли, че вижда сянка от раздражение в очите на Ксандър. Но после изчезна и тя предположи, че ѝ се е сторило. Ксандър обичаше да разговаря с Мартин — двамата имаха много сходни вкусове по отношение на вината. Тя не виждаше причина той да се притеснява от присъствието на асистента ѝ. Ксандър махна с ръка.

— Не ни прекъсваш. Просто се наслаждавам на това ново пино — посочи той към чашата. — Каква е цената му?

— Трийсет долара бутилката. — Джордан продължи да наблюдава за следи от напрежението, което бе видяла на лицето му преди миг. Но не долови нищо — изглеждаше спокоен както винаги.

— Може и да започна да го предлагам в ресторантите ми — каза той.

Тримата обсъдиха оценките на винения критик Робърт Паркър и мнението на Мартин, че невинаги е честен, заради предпочитанието му към силните подчертани червени вина.

Малко след това Ксандър си тръгна и оттогава Джордан не се беше сецала за този странен момент.

Но сега, след случилото се, тя възприемаше разговора по друг начин. Не можеше да спре да мисли дали в онзи ден Ксандър не се беше интересувал от нещо повече от пино. Беше предположила, че се е пошегувал за пътуването до Напа, но можеше и да не е така.

Малко след този разговор арестуваха Кайл и в живота ѝ настъпи пълен хаос. Беше изпаднала от социалната сцена и бе престанала да излиза с мъже. Вероятно оттогава Ксандър я дебнеше в очакване на подходящо време да разкрие чувствата си. Като тази вечер например, с неговата винена листа „С уважение към Джордан“.

Тя преплете поглед с този на Ник.

— Може... да имаме проблем.

10

Проблем.

Това не бяха думите, които Ник искаше да чуе точно тогава. Никой агент не би искал да чуе тези думи по средата на операция под прикритие. Той учтиво се усмихна на Рейф.

— Бихте ли ни извинили за момент? Трябва да поговоря с приятелката си.

Без много шум, той хвана Джордан за ръката и я изведе от страни на залата. Опря едната си ръка на стената до нея и я погледна в очите.

— Скъпа, преди да дойдем на това парти, можеше да споменеш, че домакинът си пада по теб.

Тя го погледна в отговор, без да изглежда особено уплашена. За единайсет години прилагане на закона Ник беше карал много заподозрени да се потят под натиска на внушителното му изражение „не се опитвай да ме прецакаш“, а на нея даже не й мигна окото. Така е, никой от заподозрените не носеше убийствена рокля с цепка почти до задника, затова вероятно физиономията му „не се опитвай да ме прецакаш“ не беше в най-добрата си форма точно сега.

— И аз самата не знаех, скъпи — каза тя. — И все още не го знам със сигурност. Но нека в интерес на спора да кажем, че Ксандър проявява нещо повече от професионален интерес към мен. Това ще бъде ли проблем за теб?

Думите ѝ бяха предпазливи и добре подбрани. В случай че някой ги чуеше, разговорът им щеше да изглежда просто като успокояване на ревнив любовник, а не на ФБР агент, който беше малко раздразнен да научи за това развитие на нещата по средата на тайна операция.

— Мога да се справя. — В известен смисъл, предполагаше Ник, влечението на Екхарт към Джордан можеше да се окаже положително. Той се съмняваше, че ще ѝ бъде трудно да го убеди да се уединят за по пиtie. Въпреки това Ник нямаше търпение да продължат. Трябваше да се смесят с тълпата, да пият вино, да сложат няколко подслушвателни устройства — обичайните социални задължения.

— Трябва да се връщаме при другите — каза той.

— Почакай — Джордан сложи ръката си върху неговата и го спря, преди той да се обърне. Очите ѝ бяха изпълнени със загриженост.

— Съжалявам, ако тази вечер те поставям в неловка ситуация. Честно, наистина не знаех, преди да видя винената листа.

Тя изглеждаше толкова искрено притеснена в този момент, че Ник не се сдържа от следващия си ход. Той се протегна и докосна брадичката ѝ.

— Не се тревожи, Роудс. Разбирам. — Усмихна се той. — Мисля, че има чаша вино с името ти на бара.

— За пет хиляди долара на човек, трябва да има нещо много повече от това.

— Сега разбирам защо никой не идва с кола на това парти. — Той хвана Джордан за ръката, обърна се и — почти се сблъска с Ксандър Екхарт, домакинът на партито и целта на Ник за тази вечер.

— Аз пък все си мислех, че е защото паркирането наоколо е трудно — каза Ксандър в отговор на коментара на Ник. Въпреки непринудения тон погледът му остана студен, когато протегна ръка.

— Ксандър Екхарт.

Ник стисна ръката му малко по-силно от необходимото.

— Ник Стентън.

— Виждам, че сте тук с Джордан.

— Така е.

Джордан се приближи към него.

— Ксандър, чудех се кога ще те видим. Надминал си себе си тази вечер, както винаги.

Ксандър свали поглед от Ник навреме, за да обърне внимание на Джордан. Огледа я.

— Както и ти, Джордан. Поласкан съм, че си го направила. Зная, че гледаш да не биеш на очи заради всичко, което се случи с брат ти. Всъщност бях изненадан, когато секретарката ми каза, че си се обадила тази седмица да добавиш гост към отговора на поканата. Не знаех, че излизаш с някого.

Ник преплете пръсти с тези на Джордан.

— Късният отговор бе по моя вина. Първоначално смятах да съм извън града този уикенд. Но после осъзнах, че е Свети Валентин и

отложих пътуването си, за да съм с Джордан. Нямах начин да изпусна най-романтичната вечер в годината.

— Да, би било голям срам — отвърна сухо Екхарт.

— С Ник тъкмо обсъждахме вината в менюто — прекъсна ги Джордан. — Вечерта изглежда ще бъде фантастична.

— Предполагам разбирате, че съм се надявал да направя незабравимо впечатление на този Свети Валентин. Някои скорошни развръзки обаче ме карат да се замисля дали не съм се изхвърлил малко. — Ксандър посочи между тях двамата. — Е, интересно ми е да чуя как се запознахте.

— В магазина на Джордан — каза Ник.

— О, човек на виното ли сте, Ник?

— Не бих казал. Различавам бяло и червено.

Джордан му намигна.

— А вече и розово.

Ник се усмихна. Така беше.

— А вече и розово.

Ксандър ги погледна. Каквото и да беше видял, изглежда не му харесваше.

— Ще прозвучи ли прекалено нетърпеливо, ако кажа, че изгарям от желание да видя какво си ни приготвил в избата? — попита Джордан. — Винаги си пълен с изненади, Ксандър.

Ник трябваше да признае, че беше впечатлен. Не бяха много цивилните, които можеха да играят толкова естествено под прикритие, особено пред човек, за когото знаеха, че пере пари за наркокартел.

Предложението й проработи като магия.

— Кой съм аз, че да карам толкова красива жена да чака? — Ксандър посочи към отворена врата в другия край на винения бар.

— Сам ще ви заведе. Последвайте ме.

Екхарт ги преведе през вратата и минаха по висяща стъклена стълба.

— Тъй като идваш за първи път, Ник, ще ти направя безплатна обиколка.

Всъщност ФБР вече бяха платили пет хиляди долара за тази привилегия.

— Оценявам го, Ксандър.

— Заради стойността на колекцията ми, обикновено заключавам онази врата горе — каза му Ксандър. — Но тази вечер имам доверие на гостите си. Или поне на повечето от тях. А за останалите се доверявам на високия метър деветдесет и четири и тежък сто и тринайсет килограма бодигард, когото съм настанил долу.

Когато слязоха на долния етаж, Ник бързо разбра причините за охранителната система на Екхарт. Беше изучил плановете на сградата и знаеше, че винарската изба заема голяма част от мястото. Но нито плановете, нито описанията на Джордан го бяха подготвили за големината на избата, която стоеше пред него. Или по-скоро на винарските изби. Намираха се пред три правоъгълни стъклени зали, всяка от които беше приблизително седем и половина метра дълга и три метра широка.

През стъклените панели, които се издигаха от пода до тавана, Ник виждаше редиците от над шест хиляди бутилки вино, подредени хоризонтално върху изрязани етажерки от абаносово дърво. Стъклени врати, дебели няколко сантиметра и заградени от сложни охранителни панели, пазеха всяка от трите зали в избата.

— Червени, бели, шампански и десертни вина — каза Ксандър, посочвайки към залите. — Очевидно с различна температура на съхранение за всеки вид.

Очевидно.

— Над три милиона долара под формата на вино — продължи Ксандър, без да се опитва да прикрие гордостта си. — Разбира се, голяма част от него е за ресторанта. Личната ми колекция възлиза на около милион.

Ник устоя на изкушението да попита каква част от тази колекция е закупена с парите от наркотиците на Роберто Мартино.

— Определено става въпрос за много вина.

Група от около десетина човека се беше събрала до една врата вдясно от тях, за която Ник знаеше от плановете, че води до отделна стая за дегустации. Як мъж в началото на четирийсетте се приближи и ентусиазирано поздрави Джордан.

— Джордан — тъкмо навреме. Трябваш ми да разрешиш един спор. Спомняш ли си как преди две години на това парти с теб си приказвахме точно тук, когато един пияница, нечие гадже, излезе от

тоалетната с отворен цип и сако, затъкнато в панталона като риза. Той говори с нас в продължение на пет минути, без изобщо да се усети.

— Абсолютно. Смотолеви нещо за това как никога в живота си не се е напивал, защото имал много висока поносимост към алкохола.

Мъжът гордо се обърна към групичката край вратата.

— Виждате ли? Казах ви. Може ли да те отмъкна за няколко минута? — попита той Джордан. — Трябва да убедиш тези хора, че не си съчинявам.

Тя погледна към Ник и се усмихна учтиво.

— Разбира се.

Ник я гледаше как се отдалечава, Ксандър също. След това двамата мъже се обърнаха и се погледнаха един друг.

Ксандър веднага изстреля първия залп.

— Е. Не спомена с какво се занимаваш, Ник.

— Недвижими имоти.

— Строител ли си?

— Инвеститор. Отдавам под наем жилища — предимно на колежани и наскоро завършили студента.

— Недвижимите имоти тръгнаха на зле през последните няколко години, не е ли така?

— За щастие не и отдаването под наем. Много хора остават в университетите, понеже не могат да си намерят работа, и ми се налага дори да връщам хора.

Ксандър се изсмя надменно.

— Кой би помислил, че отдаването под наем би се оказало толкова доходен бизнес?

— Аз.

Последва тишина.

— Имаш ли нещо против да ти дам един съвет, Ник?

На Ник му хрумнаха около стотина не толкова учтиви отговори, включително и един, който указваше къде точно Екхарт да забучи съвета си, но заради тайната операция си прехапа езика. Да направи сцена и да бъде изхвърлен от висок метър деветдесет и четири и тежък сто и тринайсет килограма бодигард не беше сред интересите на ФБР. Така че успя да овладее сарказма си. В общи линии.

— Целият съм в слух.

Ксандър звучеше самодоволно.

— Джордан може да те намира за забавен, но колко смяташ, че ще продължи това? Непрекъснато виждам мъже като теб в клубовете и ресторантите си. Може да облечеш костюм и да се докараш, но и двамата знаем, че тя е много над категорията ти. Просто е въпрос на време преди и тя да го разбере.

Ник се престори, че разсъждава върху това.

— Интересен съвет. Но доколкото виждам, Джордан много добре преценява кой е и кой не е в категорията ѝ. — Той хвана Екхарт за рамото и го стисна. — Пийни си, Ксандър, — изглежда имаш нужда.

Той се отдалечи и остави Екхарт сам в ъгъла.

— Всичко наред ли е? — попита Джордан, като се приближи.

— Просто се опознавахме с милия ни домакин — каза той. — Сега, какво трябва да направи човек тук, за да си вземе нещо за пиене?

Тя вдигна глава.

— Последвай ме.

Джордан въведе Ник в залата за дегустиране до избата, която беше по-уютна от останалата част на долния етаж. Въпреки че гостите можеха да влизат и излизат, имаше неколцина, които се бяха разположили в кожените кресла с лице към запалената камина, знаейки, че тук се поднасят наистина специалните вина. Около четирийсетгодишен мъж с костюм — сомелиерът, когото Ксандър беше наел за вечерта, — стоеше зад бара и наливаше малки количества вино в кристални чаши. Едър бодигард, целият облечен в черно, стоеше до залата дискретно, но все пак нащрек.

Джордан доведе Ник до бара и улови погледа на сомелиера — беше същият, когото Ксандър наемаше за партито през последните няколко години.

Той се усмихна и се приближи.

— Госпожице Роудс! Надявах се да ви видя тази вечер. Запазил съм нещо специално за вас. „Шато Севон“ 1990-а.

„Севон“ от деветдесета? Боже Господи, сърцето ѝ запрепуска.

— Ахна ли, или така ми се стори? — попита Ник, когато сомелиерът напълни чашите им.

Джордан се опита да запази самообладание.

— Не мисля.

— Сигурен съм, че те чух.

— Добре, може леко да съм ахнала — отстъпи тя. — „Шато Севон“ от 1990-а се счита за изключително. Сензационно. Поразително.

— Звучи като оргазъм — каза Ник с дяволит блясък в очите.

Сомелиерът бързо се оттегли Джордан посочи към него.

— Чудесно — прогони го, преди да ни е казал за виното.

— Има ли значение? — попита Ник скептично. — В крайна сметка не си ли приличат на вкус всички вина?

Тя поклати глава.

— Наистина, Ник. Не знам откъде да започна с теб.

Той уверено се приведе на бара, примамвайки я с усмивката си.

— Отказваш ли се вече?

Тя го огледа отгоре до долу, мислейки. После взе двете чаши, които сомелиерът им беше налял и му подаде едната.

— Още не. — Тя спря Ник, като сложи ръка върху неговата, когато той наклони чашата да отпие.

— Аха, девственик. С това вино е нужна малко предигра.

Той я изгледа над чашата си.

— Предигра?

— Абсолютно! — Беше време за първи стъпки в света на виното. — Ето как стават нещата. Когато дегустираш вино, за разлика от обичайното пиене, има четири основни стъпки, които трябва да запомниш: гледаш, миришеш, опитваш и плюеш или преглъщаш.

Ник замълча след казаното и вдигна глава.

— И личното ти предпочитание за последното е...?

— Само некадърниците плюят.

Дясното му око помръдна.

Джордан вдигна чашата си вече в преподавателско настроение.

— Значи първата стъпка е оглеждането.

Ник хвърли бърз поглед към чашата си.

— Прилича ми на вино. Проверено.

Тя поклати глава.

— Не, наклони чашата и я задръж над бялата покривка. — Тя демонстрира, като задържа чашата си под четирийсет и пет градуса. — Искаш да видиш сърцевината на виното, за да определиш наситеността и периферията му, да провериш оттънка.

— Защо се прави това?

— Цветът на виното може да ти каже много за това дали то е младо, или е започнало да отлежава. — Тя продължи с демонстрацията. — После завърташ чашата и гледаш колко бързо виното се утаява и спира да се движи. Колкото по-бавно виното стъпи на дъното, толкова по-високо е съдържанието на алкохол в него.

— Нали знаеш, че по закон трябва да отбележат съдържанието на алкохол върху етикета. Това също би било добър ориентир.

— Вероятно трябва да оставим всички въпроси и коментари за края на дегустационния ритуал.

Той сви рамене.

— Аз нямам проблем. Изобщо не ми пука дали ще плюя, или ще гълтам.

Тя щеше да съжалява, че му го е казала.

— Следва мирисането на виното.

— Това със сигурност е дълга предигра. — Ник надникна зад бара. — Няма ли там вина, които да стават за бърза консумация.

Джордан едва се сдържа, краищата на устните ѝ се извиха. *Не се смей. Това само ще го окуражи.* Тя продължи.

— Завърташ чашата, за да освободиш ароматите на виното, след което го приближаваш до носа си и помири сваш. — Тя наблюдаваше техниката му и го поправи. — Не задържай чашата прекалено дълго до носа си — обонятелните органи ще се уморят и няма да можеш да усетиш различните аромати.

Последва още един скептичен поглед.

— Умора на обонятелните органи?

— Просто пробвай пак — каза Джордан. — И този път ми кажи какъв аромат усещаш.

Ник направи така, както му бяха казали.

— Усещам аромат на вино.

Джордан се усмихна насърчително.

— И аз така казвах в началото. Необходимо е време, за да се развие обонянието, да започнеш да различаваш отделните аромата.

— Добре, госпожице специалист, вие какво усещате?

— Съжалявам, без подсказки, докато първо не го опиташ — каза тя. — Сега, когато отпиеш глътка вино, поemi и въздух — това ще отвори ароматите. После го прекарай през устата си, преди да го глътнеш. По принцип бих казала, че можеш да го изплюеш, ако искаш,

но това вино струва 1 500 долара бутилката. Ако го изплюеш, около двайсет от присъстващите ще получат сърдечен удар.

Тя вдигна чашата си, готова да опита виното, когато видя ужаса, изписан на лицето на Ник.

— Какво?

— Хиляда и петстотин долара бутилката? — повтори той.

— Да. — Тя вдигна чашата си. — Наздраве.

Джордан отпи от виното и мина през всички стъпки: всмукване, прекарване, гълтане. Изпита опияняващия прилив, течната топлина, която се разля по тялото ѝ, и усещането за блаженство, което се надигна, стигна върхна точка и после бавно спадна. Приятна възбуденост. Наистина като оргазъм.

Тя отвори очи и видя Ник да я зяпа.

— Обикновено трябва да запаля цигара и да си взема душ след това, което видях. — Очите му изглеждаха по-топли от обичайното. — Кажете ми.

— Да ти кажа какво?

— Какво би казала след пиенето на такова вино.

— Бих обяснила какво е било усещането в устата ми и какъв е бил вкусът — каза тя.

Погледът му падна върху устните ѝ.

— И?

— Като за нещо голямо и гладко. Приятна глътка.

— Ти подиграваш ли ми се?

Джордан се изсмя на изражението му.

— Не, сериозна съм — така бих описала вкуса на виното. Нищо не мога да направя, ако някой влага определено значение в това. Виното е много чувствено нещо.

Рейф Веласкес се приближи към тях.

— Какво мислиш за „Севон“-а? Приятна глътка, нали? Голям и гладък като вкус.

— Така казват всички — измърмори Ник.

— Новак е във виното — обясни тя.

Рейф посочи към Джордан.

— А, добре. Тогава определено си в правилните ръце тази вечер.

В този момент тя забеляза, че Ксандър си проправя път към вратата и се кани да излезе. Беше време за нейния ход.

— Бихте ли ме извинили, виждам, че Ксандър е тръгнал нагоре. Трябва да го отмъкна за малко да поговорим по работа. Ще се оправя ли сам? — попита тя Ник.

Изречението му беше толкова непринудено, че тя за малко щеше да помисли, че не е уловил сигнала ѝ.

— Ще се оправя — каза той. — Сигурен съм, че мога да намеря начин да се забавлявам, докато те няма.

Рейф го потупа по рамото.

— Не се тревожи, Джордан. Ще се погрижа да не създава проблеми.

— Благодаря, Рейф, много мило от твоя страна — каза тя и си помисли как ще се посмее за това по-късно. Обърна се към Ник.

— Ще се видим след малко тогава?

Планът беше той да се качи горе на терасата, след като приключи с монтирането на подслушвателните устройства.

Очите му се спряха на нейните, спокойни и непоколебими както винаги.

— Съвсем скоро.

11

Джордан видя Ксандър да се изкачва по стъклените стълби и извика след него.

— Ксандър, почакай.

Той се обърна.

— Джордан. Забавляваш ли се?

— На твое парти? Винаги. — Тя спря на стъпалата под него и посочи към чашата си. — Фантастично между другото. Харесват ми всички вина, които си избрал за тази вечер. Обърнах внимание на онези, които ти препоръча миналата година. Поласкана съм. И като говорим за забележителни вина, има още нещо, което може да те заинтересува...

— И какво е то?

Джордан се изкачи по стъпалата и застана до него.

— „Шато Петрус“ 2000-а.

Погледът на Ксандър светна.

— Каж ми повече.

— Една каса отива на търг през „Сотбис“.

— Къде и кога?

В Хонконг, през април, но тя не му го каза веднага. Щеше да се прави на потайна, макар да не искаше. Изглежда обаче това беше най-лесният начин да се увери, че Ксандър няма да се изпречи на пътя на Ник. Пое си дълбоко дъх и продължи.

— Нека изпием по чаша на терасата и ще ти разкажа всичко.

Издъни се. Гласът ѝ прозвуча твърде високо, а думите — твърде бързо. Въпреки това външно запази спокойствие и изчака Ксандър да обмисли предложението ѝ. Стори ѝ се, че това продължи цяла вечност. Най-накрая той наклони чаша към нейната.

— Какво чакаме?

Той ѝ направи знак да мине пред него. Когато застана с гръб към Ксандър, Джордан най-после задиша отново, чудейки се как хората издържаха работата под прикритие. Бяха изминали трийсет минути от

първата ѝ — и последна — задача и тя почти се беше изприщила. Трябваше да е по-спокойна, особено след като отидат на терасата. За добро или зло сега трябваше да действа сама.

Ник изчака пет минути, след като Джордан се качи. Той учтиво слушаше гостите наоколо и се опитваше да привлича възможно най-малко внимание към себе си, докато те обсъждаха танини, нюанси, структури и всичките му там глупости, които не задържаха вниманието му и наполовина колкото Джордан, когато говореше за вино. След като изпи чашата си „Шато някаква френска глупост“, той попита Рейф къде са тоалетните.

— Надолу по коридора вдясно — каза Рейф.

Разбира се, Ник вече го знаеше. Той се извини и излезе. Мина покрай тоалетните и продължи да върви към стълбите. Ако някой го забележеше, можеше да мине за гост, който след няколко чаши се е изгубил в подобния на пещера долен етаж.

Ник спря от другата страна на стълбите в края на коридора, който водеше към офиса на Ксандър. Доволен, че наоколо няма никой, той продължи. Първата врата вляво беше склад, следващата вдясно — голямо комунално помещение, където се намираха отоплителната и охладителната системи на сградата. Когато стигна до последната врата, той хвана дръжката и я завъртя. Беше заключена.

Очакваше го, но все пак трябваше да провери. Бръкна под сакото и ризата си в малка торбичка, която беше прикрепил към хълбока си, и измъкна комплект шперцове. Една от положителните страни да се прави на престъпник в продължение на шест месеца беше, че беше усъвършенствал определени незаконни умения и се съмняваше, че простата брава на Екхарт ще представлява проблем за него. Внимавайки да не остави следи от вмешателство, той завъртя с лек натиск плосък, тънък и усукан инструмент в бравата. След това използва шперц, с който изтегли един по един щифтовете. Когато издърпа и последния щифт, завъртя усукания инструмент като ключ.

Voilà.

Ник влезе в офиса. Затвори вратата след себе си и я заключи. После бръкна във вътрешния си джоб и сложи малък приемник в дясното си ухо.

— Джак, вътре съм.

Гласът на Пелъс се чу ясно.

— Изглежда с Екхарт добре се разбирате.

Поне знаеше, че микрофонът, който беше пристегнал към гърдите си и беше включен, откакто с Джордан пристигнаха на партито, работеше.

— Екхарт е късметлия, че съм такъв джентълмен тази вечер. Иначе щях да се изкуша да метна палтото си върху главата му, да го хвърля в микробуса и да му покажа какво се случва с хората, които много си отварят устата пред агенти от ФБР.

— А хората казват, че аз съм имал тъмна страна — каза Джак. — Поне научаваш това-онова за виното. Добре е да чуя, че полагаш такова усилие да се усъвършенстваш.

— Знае ли федералният прокурор колко обичаш да прекарваш събота вечер в подслушване на частни разговори? — попита Ник.

— Федералният прокурор знае как точно обичам да прекарвам събота вечер.

Ник се усмихна. После огледа стаята и се захвана за работа. Офисът на Екхарт изглеждаше точно така, както го беше описала Джордан: огромно бюро от махагон, две стени с вградена библиотека, шкаф в един от ъглите на стаята (той го провери — заключен) и две кожени кресла, разположени до масичка за кафе. Пет подслушвателни устройства щяха да покрият мястото.

Той премести поглед върху двата контакта, разположени ниско на стените, които веднага се виждаха и стъклениа полилей на тавана в центъра на стаята. Страхотни места, от които да започне. Още един „бръмбар“ под масичката за кафе, а последният щеше да прикрепи под бюрото на Ксандър и щяха да бъдат готови.

Ник извади малка отвертка от комплекта с шперцове.

— Готови ли сте, момчета?

— Готови — каза Джак. — Веднага щом сложиш първото устройство ще проверим звука.

Преди две вечери, след като „Бордо“ беше затворил, Ривс и Дженсън, техническите специалисти, които бяха в микробуса с Джак, бяха прикрепили малък радиоприемник с антена към един от климатиците от външната страна на сградата. Приемникът щеше да предаде сигнала от „бръмбарите“ в офиса на Екхарт в радиус от няколко пресечки, което им позволяваше да паркират микробуса с оборудването за наблюдение далеч от ресторанта, без да бият на очи.

Ник извади първия „бръмбар“ от джоба си, готов да започне играта...

— Агент Симс на линия ли е?

— Тук съм — прошепна агент Симс, барманката, която работеше във ВИП залата.

— Виждам Екхарт и Роудс. Тъкмо се качиха горе.

— Защо не съм свързан с микрофона на Джордан, Джак? — попита Ник нетърпеливо. Искаше да е сигурен, че чува разговора й с Ксандър. И заради задачата, и просто... защото.

— Работим по въпроса — каза Джак. — Работим с осем различни честоти между микрофоните по вас тримата и „бръмбарите“. Добре, Ривс казва, че вече трябва да можеш да чуваш Джордан и Екхарт.

— Е, как разбра за търга? — попита Ксандър докато минаваха през ВИП залата. — Не съм чул нищо за продажбата на каса „Петрус“ 2000-а.

— Имам си начини — каза Джордан тайнствено.

Всъщност не беше толкова мистериозно — неин приятел от университета работеше във винарския отдел на „Сотбис“ и често я уведомяваше предварително за скъпите вина, преди да влязат в каталога им.

Спряха до бара с напитките.

— Какво бихте желали, господин Екхарт? — попита червенокосата барманка. Очите й за миг се спряха на Джордан.

Ксандър посочи към Джордан да поръча първа.

— Какво да бъде?

— Труден избор. Знаеш, че харесвам и „Вайнярд 29“, и „Куинтеса“.

— Затвори очи. Ще те изненадам — каза той.

Джордан се зачуди как ли щеше да реагира в тази ситуация, ако не участваше в тайната операция на ФБР. На партито беше дошла с друг, а Ксандър очевидно флиртуваше с нея. В крайна сметка, осъзна тя, не разполагаше с лукса да реагира както иска. Сега целта й беше да занимава Ксандър, затова внимателно затвори очи. Чу как Ксандър прошепна нещо на барманката.

— Това ще бъде някакъв номер, нали? Ще ми налеете чаша вино за десет долара, за да видите дали мога да направя разлика — каза Джордан.

— Нима бих поднесъл вино за десет долара — присмя се Ксандър. — Добре, сега можеш да отвориш очи.

Тя го направи и видя, че Ксандър държи две чаши червено вино.

— Да вървим? — попита той с кимване към терасата.

Неколцина от гостите ги изгледаха любопитно, докато си проправяха път през ВИП залата и големия салон. Веднага щом се оказаха на терасата, Джордан усети прилива на по-хладен въздух, който докосна голите ѝ рамене.

— Насам — каза Ксандър и я поведе към една от топлинните лампи на балкона, който гледаше към река Чикаго. Всички останали гости бяха вътре и Джордан се зачуди дали някой ги вижда. За нея беше успокоителен фактът, че поне Ник я чуваше.

Ксандър ѝ подаде една от чашите.

— Честит Свети Валентин. — Той чукна чашата си в нейната.

— Благодаря. — Джордан отпи от виното с вкус на тъмни червени плодове, розови листчета, шоколад и чили на прах.

— „Вайнярд 29“.

— Добра си — каза Ксандър.

— Едно от любимите ми е. Трябваше вече да съм го познала.

— Колко човека знаят достатъчно за виното, за да го оценят? — Ксандър се облегна на парапета и протегна ръка към нея. — Всъщност мисля, че по-добрият въпрос е колко човека могат изобщо да си позволят това вино, че да знаят колко е добро? Ние с теб си приличаме в толкова много неща, Джордан.

Хмм... не в чак толкова. Първо, тя по принцип не контактуваше с престъпници. Като изключим брат ѝ. Второ, обикновено избягваше да бъде сноб, черта на характера, за която Ксандър не се безпокоеше особено.

Сменяйки темата, тя погледна към водата и нощния силует на Чикаго.

— Гледката оттук е страхотна.

Ксандър се приближи по-близо до нея и задържа поглед върху лицето ѝ.

— Да, така е. — Той се протегна и отмести кичур коса зад ухото й.

Опа.

Джордан се зачуди как да се измъкне от това затруднение. Надяваше се, че Ник движи задника си възможно най-бързо в офиса на Ксандър, защото ситуацията тук започваше ужасно да се заплита. По принцип би го удостоила с учтивата версия на речта си „Стой настрана, приятел“, тъй като нямаше желание да разпалва страстта на мъж, който заговорничи с известни гангстери. Но предвид параметрите на вечерта тя трябваше да проточи нещата.

Кайл, скъпи братко, ако оттук нататък те глобят дори за паркиране, ще те наричам Соьер до края на живота ти. О, и освен това ще кажа на татко за онзи път, когато счупи люлеещия се стол на мама, докато играехте кеч с Дани Зелър, а обвинихте кучето.

— Ласкаеш ме, Ксандър — каза Джордан, като леко се отдалечи от него. — Видях снимки на манекенката, с която излизаш. Красива е.

— Стига, Джордан. Знаеш, че си страхотна — каза той. — И ако твоят приятел не ти го е казал десет пъти тази вечер, значи е идиот.

— На моя приятел няма да му е особено приятно, ако знае, че водим този разговор тук.

— Да, но ти ме покани.

— За да говорим за виното.

Ксандър не обърна внимание на това.

— Можеше да ми изпратиш имейл с информацията. Ти поиска да говориш с мен насаме тази вечер. И мисля, че знам защо. — Той приближи пръст към лицето й и я погали по бузата.

— Ксандър — каза тя спокойно. — Съжалявам, ако си разбрал погрешно подбудите ми да те покания тук. Но тази вечер съм с Ник. — Тя се пресегна и махна ръката му от лицето си.

С осъден брат престъпник или не, този перящ пари задник нямаше да я докосне отново.

При неочаквания отказ от нейна страна изражението на Ксандър стана по-сурово.

— Извинете, господин Екхарт?

Джордан се сепна от неочаквания женски глас. Обърна се и видя червенокосата барманка на няколко крачки от тях до вратата, която водеше към ресторанта.

— Да? — попита Ксандър, очевидно подразнен от прекъсването.

— Зинфанделът почти е свършил. Чудех се какво бихте искали да отворим на негово място?

Ксандър се намръщи.

— Това е невъзможно. Трябва да има повече от достатъчно. Извини ме за момент, Джордан. — Той закрачи към барманката и я дръпна настрана, за да говорят насаме.

Джордан се обърна към реката, хвана се за парапета и въздъхна облекчено. Имаше усещането, че един специален агент я наблюдава от офиса на Ксандър. Погледна към гърдите си и усети микрофона, затъкнат на сигурно място в сутиена ѝ.

— Добър ход, Бруклин — прошепна тихо тя.

На Ксандър и барманката им трябваша няколко минути да завършат разговора си, след което тя си тръгна. Той се приближи към Джордан, клатейки глава.

— Нямам представа защо беше всичко това. За пета година организирам това парти. Мисля, че зная колко вино трябва да поръчам. Обяснявам ѝ, че има още каси от всички вина в склада, а тя твърди, че сме свършили зинфандела. После ми казва, че била забравила да провери етажерките зад вратата. — Той завъртя очи. — Проклетата глупачка. Ще я уволня след тази вечер.

Тази глупачка сега те слуша, помисли си Джордан. И много ще се забавлява, когато те арестува в не много далечно бъдеще.

Ксандър отново седна до Джордан. Прекъсването изглежда го беше успокоило.

— Е, до къде бяхме стигнали?

— Говорехме за „Петрус“ — каза Джордан.

Той поклати глава.

— Аха. Говорехме за нас.

— Ксандър, няма нас.

— А би трябвало. От много време искам да ти го кажа. Това, че те виждам тук тази вечер със Стентън, говори какъв глупак съм бил, че не съм го направил по-рано.

— Там е проблемът, Ксандър. Аз съм тук с Ник.

— Нещата между вас няма да се получат.

Тя се отдръпна.

— Защо го казваш?

Той ѝ хвърли поглед „слез на земята“.

— Не мислиш ли, че трябва да си с някой, който се доближава до твоето ниво? — Той сложи ръка върху нейната и прекара палец по пръстите ѝ. — Джордан, Ник Стентън е никой.

— Никой, който ще хвърли задника ти в реката, ако не свалиш ръце от гаджето ми.

Това, което поразява Джордан, когато чу гласа му и се обърна, бе, че онзи Ник, който стоеше вдясно от тях, не беше нехайният, винаги готов с остроумна забележка човек, когото познаваше. Този човек беше ядосан.

Изречението на Ник беше мрачно и заплашително. Гласът му обаче беше спокоен.

— Имаш гости, които те търсят, Екхарт.

Ксандър се обърна. След като огледа Ник, той реши, че бързото измъкване е най-сигурният ход на действие.

— Ще довършим разговора си по-късно, Джордан — каза той хладно и мина покрай Ник. — Вече започваш да ме дразниш, Стентън.

Ник не мигна.

— Добре. Надявам се до края на вечерта да успея напълно.

Ксандър се свъси още повече, след което се обърна и напусна терасата. Ник го проследи как се отдалечава, после погледна към Джордан и тихо я попита:

— Добре ли си?

— Да — въздъхна тя. — Дистанцията доста се беше скъсила тук. — Тя посочи към лицето му. — Какво ти е на физиономията?

— Това е изречението ми „не се опитвай да ме прецакаш“.

Джордан кимна впечатлена.

— Не е зле.

— Благодаря — Ник се усмихна леко и напрежението и мракът изчезнаха от лицето му. Той повдигна вежда.

— Добре се справи.

Да, така е, ако изключим онази част, в която за малко не се изплаши. И края, когато Ник буквално дойде да я спаси от Ксандър.

Джордан внимателно подбра думите си, в случай че някой ги слушаше.

— Успя ли да намериш начин да се забавляваш?

Ник пхна ръце в джобовете си и непринудено сви рамене.

— Намерих си занимавка.

Тя не се сдържа да не се усмихне. Той винаги изглеждаше безгрижно уверен, сякаш нищо не може да го смуги.

— Това е добре.

Докато стояха и се гледаха, между тях се възцари необичайно мълчание. Студен бриз обгърна раменете на Джордан. Сега, след като задачата беше изпълнена, тя осъзна, че работата ѝ с ФБР е почти приключила. В края на вечерта двамата с Ник щяха да поемат по различни пътища. След време щеше да има страхотна история, която да разказва на приятелките си. Трудно е да се каже какво щеше да им съобщи за Ник. Вероятно как я е дразнил около осемдесет и седем процента от времето, което са прекарвали заедно.

— Трепериш. Май трябва да влизаме вътре — каза той.

— Да. — Джордан задържа погледа си върху него още миг, след което се обърна и тръгна към вратата, водеща към ресторанта. Тя чу как Ник зад нея прочисти гърло и го погледна през рамо.

Той протегна ръка в очакване.

— Скъпа?

Добре. С бавни крачки Джордан скъси разстоянието помежду им и сложи ръка в тази на Ник. Ръката му беше топла, държеше я здраво и силно. Тя видя доволното му изражение.

— Тази вечер се забавляваш добре, нали?

Той се разсмя и наклони глава за потвърждение.

— Повече отколкото си мислех, Роудс.

12

Ксандър Екхарт стоеше сред кръг от приятели в края на бара във ВИП залата. Той видя как Джордан и Стентън влязоха и си проправиха път през гостите. Когато тя се усмихна на нещо, казано от Стентън, Ксандър присви очи. С крайчеца на окото си той забеляза Уил Парсънс, един от двамата управители на „Бордо“.

— Извинете ме за момент, трябва да проверя нещо. — Измъкна се Ксандър от групичката.

— Изглежда засега вечерта върви добре — каза Уил, когато се приближи.

Да, помисли Ксандър. Като изключим онази част, през която трябваше да гледа как някакъв мухльо, който притежава недвижимо имущество и не знае абсолютно нищо за виното, се сближава с жената, която трябваше да е с него тази вечер.

— Искам да извикаш Гил Меркс — каза той, имайки предвид човека, когото често използваша в заплетени ситуации. — Кажи му, че искам да го видя веднага. Нека отиде до задната врата и да ми звънне на мобилния, когато пристигне. Гостите не трябва да го виждат.

Уил беше изненадан.

— Трябва ти Гил Меркс тази вечер? Има ли някакъв проблем? Току-що проверих избата и говорих с бодигарда. Всичко е наред.

Ако имаше нещо, което Ксандър не обичаше, това бяха хора, задаващи твърде много въпроси.

— Въпросът е личен. Просто се обади на Меркс и му кажи да дойде възможно най-скоро.

Ксандър чакаше долу в офиса си. Меркс му беше изпратил съобщение, че е на пет минути от „Бордо“. Той оценяваше уведомяването, понеже му трябваше известно време да се измъкне от многото гости, които искаха да си говорят с него за вино. По принцип той се наслаждаваше на подобно обожание, но не и тази вечер.

Облегна се в стола пред бюрото си и прокара ръка през косата си. Пет месеца глупашки чакаше да подходи към Джордан. Имаше шанс онзи следобед в магазина ѝ, когато говореха за пътуването до Напа, но проклетият ѝ асистент му се беше изпречил.

После брат ѝ беше направил онзи номер с „Туитър“ и тя потъна в семейни дела. След като изминаха няколко седмици, а после и няколко месеца, без да се появи удобен момент, той реши сам да го създаде на партито си. Все пак виното беше тяхното нещо, тяхната обща страст. Джордан щеше да разбере какво се опитва да ѝ каже, когато види менюто, без да се налага той да изрича думите.

Дотук с добре скроените планове.

Бизнесът на Ксандър беше ясен, Той беше топ собственикът на ресторанти и барове в Чикаго и преди година беше задвижил някои неща, за да разшири дейността си. С много лична помощ от известния — и влиятелен — Роберто Мартино, той планираше да превземе четирите големи сцени в индустрията на нощните клубове: Ню Йорк, Лас Вегас, Лос Анджелис и Маями. В замяна на смесването на парите от наркотици на Мартино с кеш парите от „Бордо“ и другите му клубове и ресторанти, Мартино — чрез заплетена мрежа от фиктивни корпорации — финансово подкрепяше проектите на Ксандър. Това включваше клубовете, които беше закупил в Лос Анджелис и Ню Йорк — места, които бяха отворили това лято, както и шестия му ресторант в Чикаго, който планираше да обнови и да отвори наново следващата пролет. Естествено, в замяна трябваше да си има работа с Трилани, с досадните доставки на пари в брой и осчетоводяването на всички пари, които минаваха през различните клубове. Разбира се, съществуваше малкият проблем, че това, което вършеше за Мартино, беше незаконно. Но Ксандър никога не се страхуваше да нарушава правилата, когато ставаше въпрос за бизнес — всъщност, някои биха казали, че е абсолютно безскрупулен — и според него възвръщаемостта си струваше заобикалянето на няколко федерални закона. Той виждаше нещата така — светът беше неговата стридида и той планираше да я изсърба с идеално сухо вино „Сансер“.

Личният му живот, от друга страна, не беше благословен със същото изобилие от блага.

Ксандър беше придирчив човек. Разбира се, беше изучава много страхотни жени, които идваха в клубовете и ресторантите му, но това

беше просто безсмислен секс. Към днешна дата беше попаднал само на една жена, която считаше за равна на себе си: и по отношение на бизнес умения, и по отношение на любовта ѝ към виното — Джордан Роудс. Половината милиард долара, които тя щеше да наследи един ден, адски подслаждаха гърнето. С тези пари в ръце той нямаше да се нуждае от финансовата подкрепа на Роберто Мартино — определено не смяташе да поддържа уговорката до безкрай. Което означаваше, че Джордан Роудс и това нейно красиво, невероятно наследство определено беше кауза, за която си струваше да се бори. А първата стъпка в тази битка беше да опознае врага си. Мобилният на Ксандър звънна и прекъсна мислите му.

— Вън ли си? — попита той.

— На задния вход съм — каза Меркс.

— Веднага идвам — Ксандър излезе от офиса, като внимаваше да не го види някой. Чуваше гласовете на гостите, които долитаха от другата страна на стълбището. За щастие задният вход беше в далечния край на коридора в посока обратна на избата и залата за дегустация, което означаваше, че никой нямаше да го види с Меркс.

Той вкара кода си в контролния панел до задния вход и тихо деактивира алармата. Отвори вратата и пусна Меркс да влезе. Мъжът беше на средна възраст, с очила и невзрачна, изтъняваща кестенява коса. Носеше сиво палто и изглеждаше напълно безобиден. Ксандър предполагаше, че това е смисълът.

— Това е малко необичайно, Екхарт — каза Меркс. Очилата му се замъглиха от топлия въздух. Той ги свали и ги избърса с края на шала си.

Ксандър направи знак на Меркс да го последва.

— Въпросът е неотложен. Последвай ме и ще ти обясня...

Той покани частния детектив да седне на един от кожените столове до масичката за кафе.

— Парсънс каза, че въпросът бил личен — започна Меркс.

— Да. — Тъй като трябваше да се върне на партито, преди да започнат да го търсят, Ксандър започна направо. — Тук има един мъж, който може да се окаже проблем. Казва се Ник Стентън.

— Какъв проблем? — попита Меркс.

— Той е с жената, с която аз трябваше да бъда тази вечер.

Меркс кимна.

— А! И аз с какво мога да помогна?

— Искам да го следиш. Искам да зная всичко, което може да се научи за него.

— Няма проблем — каза Меркс, без да му мигне окото. — Какво знаеш дотук?

— Не много. Казва, че се занимава с недвижими имоти. Отдава ги под наем. Времето е от съществено значение в случая. Искам да изкопаеш каквато и да е мръсотия, преди той и жената да се сближат прекалено. Затова те повиках да дойдеш тази вечер — искам да започнеш да го следиш веднага.

— Имам човек, който може да го чака отвън след пет минути — каза Меркс. — Само да изясним две неща, преди да започнем — първо, този вид наблюдение и проверка на миналото няма да бъдат евтини.

Ксандър махна с ръка.

— Парите не са проблем. Не и когато става въпрос за тази жена.

— Второ, съществува вероятност да не намеря нищо за този тип. Единственото, което знаеш, е, че е скапаняк.

Ксандър си спомни за мрачното изражение на Ник, когато го завари на терасата с Джордан.

— Този тип не е скапаняк — увери той Меркс. — Ще откриеш нещо. Винаги има нещо.

Ник не искаше да го признае, но Хъксли беше прав. През цялата вечер хората го оглеждаха любопитно. Те се отклоняваха от пътя си, за да го заговорят и — с изключение на Екхарт — учтиво разпитваха за него и Джордан, без да минават границата и да стават натрапчиви или груби. Повечето искаха да знаят как са се запознали. Все пак, щом тя го харесваше, за тях това беше достатъчно. Тази философия важеше и за виното, забеляза той. Хората искаха да чуят реакцията ѝ за дадено вино, преди те да го коментират, след което почти винаги изказваха подобно мнение. Вероятно тя просто имаше добър нюх, но той подозираше, че съгласието има общо и с факта, че хората гледаха на Джордан с известна степен на възхищение. Тя беше умна, красива, абсурдно богата (или поне щеше да стане един ден) и неотдавна семейството ѝ беше замесено в обществен скандал. Това навсякъде я правеше интересен човек. В споменатите кръгове на чикагската винарска общност тя беше звезда. Ник я наблюдаваше как говори с двойка на около трийсет и пет и се чудеше дали осъзнава какво влияние оказва върху хората. Ако го притиснеха, трябваше да признае, че тя се оказваше не такава каквато си я представи, когато се срещнаха за първи път. Той продължи да следи за някаква проява на странност или снобизъм от нейна страна, но засега Джордан изглеждаше сравнително нормална. Малко дразнещо заключение, предвид факта колко мразеше да признава грешките си.

— Е, как се запознахте с Джордан? — попита го мъжът, който стоеше срещу него.

На Ник му се доця да ги шокира — през последния половин час му задаваха този въпрос за шести път. Искаше му се да каже: всъщност, интересна история, запознахме се в магазина ѝ, когато ѝ предложих да измъкна брат ѝ от затвора в замяна на нейното сътрудничество в тайно разследване на ФБР.

— Ами случи се така — започна той и се впусна във вече познатия им разказ. — Отбих се в магазина на Джордан да купя

бутилка вино за моя мениджър. Беше се сгодил през уикенда и реших, че трябва... — Той се намръщи, когато усети, че мобилният му телефон вибрира в сакото. Бръкна в джоба си и го извади, извинявайки се.

— Съжалявам, може да е по работа.

Ник погледна номера и веднага разбра. Нещо не беше наред. Улови и любопитния поглед на Джордан.

— Етан е. Трябва да вдигна.

Тя кимна — знаеше, че Етан не съществува — и успя да се усмихне любящо.

— Разбира се.

Ник излезе в коридора, далеч от гостите. Вдигна телефона с небрежен тон.

— Етан, изненадан съм да те чуя. Не почиваш ли нощем?

Джак отговори кратко и по същество.

— Имате „опашка“. Човек ще ви проследи до къщата на Джордан тази вечер.

Ник стисна зъби.

— Някаква представа как се е случило?

— Екхарт иска Джордан за себе си. Наел е човек да те следи и да изрови нещо мръсно за Ник Стентън.

Само това им трябваше.

— Ще трябва да ти се обадя и да го дообсъдим — каза Ник. — Но очевидно това променя позицията ни по въпроса.

— Има и добра новина — отбеляза Джак.

— Каква е тя? — попита Ник.

— Поне знаем, че устройствата в офиса на Екхарт работят.

Джордан беше разбрала кода „Етан“ и нямаше търпение да научи повече.

Ник се беше справил отлично с играта, но тя забеляза лека промяна в държанието му след мистериозното обаждане.

Партито на Ксандър по принцип беше събитие, което тя очакваше всяка година, но тази вечер броеше минутите до момента, в който с Ник можеха да си тръгнат, без да привлекат внимание върху себе си. Два дълга часа по-късно те си проправиха път до колата с

шофьора, която ги чакаше, и се настаниха на задната седалка. Веднага щом шофьорът затвори задната врата, Джордан отвори уста, за да разбере повече. Ник обаче сложи ръка върху крака ѝ, точно над коляното, и леко я стисна. Задържа погледа ѝ и едва забележимо поклати глава — недей. Тя затвори уста и зачака друг знак.

Шофьорът се качи в колата и ги погледна в огледалото за обратно виждане.

— У вас ли да карам, госпожице Роудс?

— Да — отговори Ник вместо нея. Той се обърна към Джордан и продължи да се държи така, сякаш всичко беше наред.

— Добре ли прекара вечерта?

Джордан можеше и да няма представа какво се случваше, но разбираше, че трябва да продължи с разговора.

— Да. А ти?

— За мен въвеждането в света на виното беше много интересно. И като говорим за интересни неща, спомняш ли си онзи проект, над който работя с Етан? Получих имейл от него тази вечер с неочаквани новини. Ще ти го покажа.

Той подаде телефона си на Джордан. Тя го взе и видя следното предупреждение изписано на екрана: НАБЛЮДАВАТ НИ. СЛЕДВАЙ МЕ.

Побиха я тръпки. Кой ги наблюдава? И защо? Тя върна телефона на Ник, а сърцето ѝ щеше да изскочи.

— Неочаквана новина. — Тя замълча, понеже не беше сигурна, че може да овладее треперенето в гласа си.

Ник направи нещо неочаквано. Той се пресегна и сложи ръка върху нейната.

— Ще се справя. — Увереният му поглед го потвърждаваше. — Повярвай ми.

Джордан пое дълбоко дъх, осъзнавайки, че му вярва. Не познаваше Ник толкова добре и честно казано не ѝ хареса — е, поне донякъде — начинът, по който тя самата реагира, но нямаше съмнение, че той може да се справи какъвто и проблем да се изпречи на пътя им. Затова остави ръката си под неговата. Когато колата най-сетне спря пред дома ѝ, тя едва устоя на изкушението веднага да изскочи от нея. Вместо това изчака търпеливо шофьорът да ѝ подаде документа със

сметката, за да я подпише. Тя бързо остави бакшиш, драсна подписа си и му върна документа.

— Благодаря.

— По всяко време, госпожице Роудс.

Джордан отвори вратата и излезе от колата, без да изчака шофьора — малко нарушение на етикета, но имаше по-важни неща, върху които да се концентрира, от това да си играе на глезено богато момиче.

Когато го следят неизвестни злодеи, човек променя приоритетите си.

Ник слезе от колата веднага след нея, хвана я за ръка и я поведе към дома ѝ. Тя забеляза как той небрежно погледна към улицата.

— Върви нормално — прошепна той в ухото ѝ. — Ние сме просто една обикновена двойка, която се прибира къщи след парти.

— Би ли ми казал какво става? — прошепна тя на свой ред.

— Една кола зави след нас и паркира няколко къщи по-надолу. Шофьорът изключи колата, но не слезе. Обикновено хората не седят в колите си с изключено парно в студена нощ като тази. — Той отвори входната врата и я поведе към стълбите. — Бързаш, Джордан. Да, така е, беше ускорила ход. Беше се запътила към стъпалата на входната врата.

— Навън е минус десет — прошепна тя нетърпеливо. — И би трябвало да сме влюбени на Свети Валентин, помниш ли? Може би просто съм нетърпелива да стигнем до горещия секс.

След като изкачиха стълбите, Ник я хвана и я придърпа по-близо.

— Това не е лоша идея.

Сърцето на Джордан запрепуска още по-бързо.

— Какво правиш? — попита тя бездиханно.

Очите му сияеха брилянтно зелени на лунната светлина и намеренията му не можеха да бъдат сбъркани.

— Все пак това ни е прикритието.

— Ще ме целунеш тук? Сега? — прошепна тя.

Той вдигна ръка и я сложи на бузата ѝ.

— Да. Нека да го направим така, че да изглежда добре, Роудс.

Без да говори повече той сведе устни към нейните. В началото целувката беше лека и предизвикваща — устните му нежно докосваха нейните. На Джордан ѝ трябваше половин секунда да отговори, но

след това осъзна — той си играеше с нея. Опитваше се да контролира положението с неговия навик да ръководи.

Мамка му, помисли си тя. Ако трябваше да има целуване в тази тайна операция, тя щеше да го направи както трябва. Джордан плъзна ръка около врата на Ник и се притисна по-близо до него. Разтвори устни и се сляха в мека целувка. Тя усети как той се вцепени — ха, ха, ха, не го очакваше — след което и той я зацелува. Наистина. И... С ръката си Ник все още държеше лицето ѝ, а езикът му се преплиташе с нейния в горещи извивки, от които дъхът ѝ спираше. Те се целуваха, докато студеният февруарски въздух около тях не се сгорещи и изпълни с електричество. Тя вплете пръсти в косата на Ник и едва не изпъшка, когато той плътно я притисна към входната врата. Без да прекъсва целувката, той сграбчи малката сребриста чантичка, която висеше от кръста ѝ, и зарови вътре. Извади ключовете, пресегна се покрай бедрото ѝ и затърси ключалката. Тя усети как вратата се отвори и като бездиханен вързоп двамата залитнаха вътре.

Ник затръшна вратата зад тях и никой от двамата не помръдна. Той я обгърна с ръцете си и устните му бяха на по-малко от сантиметър от нейните, когато я погледна в очите.

— Всичките си фалшиви гаджета ли целуваш така? — попита я дрезгаво.

— Предвид факта, че ти си единственото фалшиво гадже, което съм имала — да — задъхано отговори тя.

Докато той я чакаше да каже още нещо, Джордан сложи възможно най-невинното си изражение и се опита да звучи равнодушно.

— Какво? Каза ми, да направя така, че да изглежда добре и аз го направих.

Мобилният на Ник звънна и ги прекъсна.

След като телефонът ги разсея, Джордан се измъкна от ръцете на Ник и отиде в кухнята. Той я гледаше как се отдалечава и забеляза как докосна устните си с пръсти, докато свиваше зад ъгъла. Самият той все още чувстваше устните си там, все още усещаше опияняващия ѝ аромат. Може и да не разбираше нищо от каберне, пино и останалите разновидности на виното, но без проблем можеше да опише целувката ѝ — сочна, пищна, възбуждаща.

Телефонът му звънна отново.

Да, чакаше го работа. Дребна задача под прикритие, върху която трябваше да се концентрира. Той извади телефона си и видя, че е Пелъс.

— Върнахме се в къщата на Джордан — отвърна той. Слава Богу, че микрофонът, закрепен за гърдите му, беше извън обхвата на приемника, иначе преди малко момчетата в микробуса щяха да се наслушат. — Кажи ми всичко.

Докато Пелъс му предаваше подробностите от разговора между Екхарт и Меркс, който бяха подслушали, Ник свали палтото си, разхлаби вратовръзката и разкопча ризата си. Махна микрофона и тиксото от гърдите си.

— До тук ни проследи черна кола — каза той, след като Джек приключи. — Не успях да видя шофьора. Все още ли сте в микробуса?

— Оставих Ривд и Дженсън там. Аз тъкмо пристигам в офиса и започвам да работя по профила ти, докато говорим — каза Джек. — Дейвис идва насам. Иска да му се обадиш.

След трийсет секунди Ник вече говореше с шефа си.

— Пелъс ми разказа всичко — каза Дейвис. — Все още се опитвам да реша кого да вкарам в черния си списък заради тази каша.

— Моят се оглавява от Ксандър Екхарт — каза Ник.

— Е, на него не мога да му се изкрещя — измърмори Дейвис. — А с Хъксли какво става? Той работи по случая от месеци. Той е човекът, който избра Джордан Роудс. Знак, че между нея и Екхарт има романтична връзка, щеше да бъде оценен.

— Няма романтична връзка — каза Ник. — Не обвинявай Хъксли, нямаше как да знаем, че това ще се случи.

— Знаеш какво значи фактът, че Екхарт е пуснал някой да те следи.

Да, знаеше. Ник разбра какво означава в момента, в който Пелъс му се обади на партито на Екхарт.

— Означава, че ще играя ролята на Ник Стентън по-дълго от очакваното.

Дейвис замълча.

— Очевидно утре не можеш да пътуваш за Ню Йорк.

Ник сложи пръсти между очите си.

— Зная.

— Наистина съжалявам, Ник. Аз те замесих в това и сега няма да можеш да отидеш на рождения ден на майка си.

— Това е част от професията. Знаеш го, Майк — работил си години наред.

— Така е. И знам, че след време взема жертви. Шест години задачи под прикритие, почти една след друга, е дълго време. Ако не беше толкова добър, вече щях да съм те назначил на друга длъжност.

Но той беше добър. Ник смени темата.

— Какво знаем за този Меркс, когото Екхарт изпрати след нас?

— Проверихме го в базата данни. Има частна детективска агенция в центъра. Изглежда има доста богата клиентела.

— Някакви връзки с Роберто Мартино?

— Нищо, което да сме открили. Може да си вре носа и да е крайно неудобен, но не мисля, че представлява заплаха.

Ник чу новината с облекчение. Последното нещо, което искаше, бе някой свързан с Роберто Мартино да ги дебне пред къщата на Джордан.

— Има едно последно нещо, което трябва да обсъдим — каза Дейвис.

— Джордан.

— Разбираш какво означава тази развръзка с Екхарт по отношение на нейното по-нататъшно участие в разследването, напи? — попита Дейвис.

— Да.

— А тя?

— Все още не — каза Ник. — Ще ѝ обясня всичко веднага щом приключим с разговора.

— Няма да ѝ хареса.

Не, нямаше. Ник не очакваше с нетърпение разговора, но това беше част от работата му. Двамата с Дейвис обсъдиха още няколко важни въпроса, свързани с разследването — шефът му искаше да е сигурен, че са на една честота. После Ник затвори и отиде в кухнята, готов да поднесе лошата новина.

Джордан стоеше до плота и проверяваше пощата си през айфона. Правеше го по-скоро по навик, отколкото от интерес, тъй като единственият човек, от когото очакваше новини в този момент, беше Ник.

Когато той влезе в кухнята, тя изключи телефона и го остави настрана. Очите ѝ за миг се спряха на разкопчаната му риза. Беше разхлабил и вратовръзката си, а ризата му беше небрежно отворена. Отдолу се виждаше гладка, мургава кожа.

Тя се окопоти. Трябваше да говорят за лошите хора пред къщата ѝ.

— Сега можеш ли да ми кажеш какво става?

— Твоят приятел Ксандър причинява най-различни проблеми.

Ник ѝ каза за частния детектив, когото Екхарт е наел да го следи. Джордан се разположи на един от високите столове.

— Предполагам, че Ксандър флиртува с мен така, както и с всички останали. Не мислех, че има сериозни намерения. В моя защита мога да кажа, че откакто го познавам, никога не е излизал с жена над двайсет и пет. Предполагам, че това е някакво негово правило.

— Очевидно е склонен да нарушава правилата — каза Ник — и сега трябва да се справим с това. Което води към следващия въпрос. Тъй като ме следят, тази вечер не мога да се прибера вкъщи. Очевидно не трябва да има никаква връзка между Ник Стентън и Ник Маккол. Това значи, че оставам тук.

Джордан повдигна вежда.

— Разбирам.

— Само за тази вечер — каза ѝ той. — До утре сутрин от офиса ми ще са разработили алтернативен вариант.

Тя погледна часовника си.

— Вече минава полунощ. Вие от ФБР бързо действате.

— Налага се, предвид затрудненията. Това е в случай че нашите герои не решат да заживеят заедно — усмихна се той. — Но мисля, че е рано за тази стъпка.

— Правилно мислиш. Какво ще се случи оттук нататък?

— Виж, тук нещата стават малко по-интересни — каза Ник. — Сега, след като ме следят, не можем да дадем на Екхарт причина да подозира, че има нещо нередно. Това означава, че докато не получим доказателствата, от които се нуждаем, трябва да остана под прикритие. Така че ще продължа да бъда Ник Стентън, инвеститор в недвижими имоти, който отдава под наем апартаменти на колежани и младежи на около двайсет и който също така... излиза с теб.

Трябваше й време да осмисли това.

— Трябва да се преструваме, че излизаме? — попита Джордан.
— За повече от една вечер?

— Да.

Нямаше как да не се почувства измамена.

— Споразумението ми с ФБР беше еднократно. Сега променяте играта.

— Ксандър Екхарт промени играта — подчерта Ник. — За всички. Повярвай ми, ако знаехме за интереса му към теб, никога нямаше да те потърсим за тази сделка.

Джордан прехапа устна — все още изпитваше вина за това.

— Не те обвинявам — каза той. — Просто се опитвам да обясня защо сме в това положение. Ще изглежда странно, ако след тази вече никога повече не се видим. А да не изглеждаш странно е правило номер едно на работата под прикритие.

— Добре. Да кажем, че се съглася. Колко време ще трябва да се преструваме, че излизаме? — Тя усети, че е жадна, стана и се приближи до един от шкафове. Извади две чаши.

— Вода?

Ник кимна утвърдително.

— Не мога да ти там точна времева рамка, макар че не очаквам да продължи дълго. Седмица? Може и малко повече? Толкова, колкото е необходимо да получим нужните доказателства от „бръмбарите“ в офиса на Екхарт.

Джордан напълни двете чаши с вода от хладилника и остави едната пред него.

— Добре, разкажи ми. Какво трябва да правя като предполагаемо гадже на инвеститор в недвижими имоти, който отдава апартаменти под наем на колежани и младежи на около двайсет? — Тя отпи от водата.

— Трябва да правиш много, много секс с мен.

Джордан се задави и се закашля. Ник невинно намигна.

— Не звучи ли добре?

Изпълнените ѝ със сълзи очи несъмнено намалиха ефекта на свирепия поглед. Ник се усмихна.

— Отговорът е, че трябва да се държим така, сякаш сме истинска двойка. Ксандър смята, че ме харесваш, достатъчно, че да похарчиш пет хиляди долара да ме заведеш на партито му и че и аз съм достатъчно поразен, че да отменя работни планове, за да съм с теб на Свети Валентин. Ако всичко това беше вярно, какво би направила след това?

— Не зная... вероятно щях да се обадя на приятелките си, да се видим утре на късна закуска и да им кажа всичко за теб — призна Джордан.

— Ето.

Тя вдигна пръст.

— Няма начин. Имаше нужда от помощта ми и... ами аз се съгласих, така че ще ти помогна. Но това си остава между нас. Няма да въвличам приятелките и семейството си.

Ник се замисли.

— Добре, съгласен съм. Доколкото можем, ще държим приятелите и семейството ти настрана. Не че и аз искам да ги лъжем. — Той стана необичайно сериозен. — Като говорим за семейство, трябва да ти кажа още нещо. И то няма да ти хареса.

Джордан не хареса това въведение.

— Какво?

Той потърка с ръка лицето си и въздъхна.

— Наистина няма да ти хареса.

— Добре, сега ме изнервяш.

Той я погледна право в очите.

— Не можем да освободим брат ти в понеделник.

Думите паднаха между тях като камъни.

За миг Джордан не каза нищо. По този въпрос нямаше да има майтапи и глупости.

— Кажете ми, възнамерявахте ли изобщо да пуснете Кайл, или просто си го съчинихте, за да те заведе на партито на Ксандър?

— Освобождаването на брат ти беше част от плана — каза Ник. — И все още е. Просто засега няма да го пускаме. След като Екхарт ни следи, трябва да действваме внимателно. Ако пуснем брат ти от затвора четиринайсет месеца по-рано без обяснение, може да стане така, че грешният човек да зададе правилните въпроси.

— Доскоро не се притеснявахте да пуснете Кайл по-рано.

— Доскоро нямаше човек, който да седи в кола пред къщата ти, да ни наблюдава и да проверява миналото ми.

Джордан скръсти ръце.

— Може и така да е. Но ние с брат ми сме онеправдани в тази сделка. Кайл е причината, поради която се съгласих да ви помогна. Направих всичко, което искахте. Даже се съгласих да продължа да се преструвам, че съм твое гадже, което отива далеч извън първоначалния план. И сега, когато е време ФБР да изпълни своята част от сделката, колко удобно, появява се проблем.

— Разбирам раздразнението ти, Джордан — каза тихо Ник. — Повярвай ми, това не е идеалната ситуация за никого.

Снишеният му тон я обезоръжи. И доколкото познаваше Ник, казваше истината. Тя беше раздразнена и ядосана — на него — въпреки че разбираше, че вината не е негова, на ФБР като цяло, на Ксандър, на Кайл. Но това, което чувстваше в момента, беше най-вече умора.

Джордан прокара ръце през косата си.

— Мисля, че трябва да ти покажа къде ще спиш тази вечер. Става късно.

След като заведе Ник в спалнята за гости, Джордан го остави с учтиво кимване за лека нощ. Той чу отдалечаващите ѝ се стъпки по твърдия дървен под в коридора, после тихо щракване от затварянето на спалнята ѝ. Очевидно не беше щастлива от новината за брат ѝ и Ник не можеше да каже, че я обвинява. Сделката с ФБР не беше честна за нея, но понякога нещата така се случваха. Затова в крайна сметка бяха

избрали нея. Със свободата на брат ѝ като залог тя нямаше къде да мърда — без значение колко нещастна е от промяната на условията по сделката. Специалният агент в него знаеше всичко това и се радваше, че операцията не беше напълно провалена от топката, която Екхарт им беше хвърлил тази вечер. Мъжът в него обаче се чувстваше зле.

Ник затвори вратата и огледа спалнята за гости. Погледът му мина през голямото легло със заоблени, приканващи възглавници и копринена синя завивка. През вратата вдясно той стигна до отделна баня, декорирана с кремав мрамор и добре снабдена с всевъзможни тоалетни принадлежности, за които можеш да се сетиш. Определено надхвърляше килията два и петдесет на два и петдесет метра, в която спеше по време на последната му задача под прикритие. Той се разположи, свали сакото си и направи едно последно обаждане за вечерта.

— Е? Джордан съгласи ли се? — попита Дейвис.

— Разбира се. Екхарт няма да се измъкне толкова лесно. Но има уловка. — Ник се опъна на леглото. — Обаждам се за услугата, която ми дължиш. Тази, която току-що се утрои, заради бъркотията, в която ме замеси.

Дейвис звучеше изненадан и с известно подозрение попита:

— Каква услуга?

— Агент Трите все още ли е в играта — попита Ник.

— Да. Защо?

— Ще трябва да включим и него.

Дейвис въздъхна.

— Няма да ми хареса тази услуга, нали?

— Вероятно не — каза Ник. — Но се колебаех между нея и това да се обадиш на майка ми и да ѝ обясниш, че не мога да отида на партито за шейсетата ѝ годишнина заради теб. Ти избирай. Но трябва да те предупредя — майка ми е италианка. Италианка от Ню Йорк, което е все едно петстотин процента италианка.

Дейвис тихо изруга.

— По дяволите. Ще се свържа с Трите.

На следващата сутрин, когато Ник се събуди, не можа веднага да разбере къде се намира. Рисковете на професията. Коприенената завивка върху голите му гърди му припомни. Джордан. Чудеше се колко ли щеше да е сърдита тази сутрин. Ако можеше да се само анализира и беше от хората, които имаха връзка със скритите си емоции — т.е. жена, — вероятно би обърнал внимание на факта, че сега, за разлика отпреди шест дни, му беше много по-трудно да не обръща внимание на факта, че тя не го харесва. Ако беше такъв човек, можеше да се запита също така какво целеше с обаждането до шефа си снощи.

Слава богу, че не беше такъв човек. В противен случай, трябваше да си каже да млъкне и да спре да си задава толкова много проклети въпроси. Имаше задача, върху която трябваше да се концентрира.

Той седна в леглото и се опита да долови някакъв звук извън спалнята за гости, чудейки се дали Джордан е будна. Погледна часовника на нощната масичка, видя, че минава седем сутринта и реши, че тя все още спи, след като си легнаха толкова късно снощи.

Ник отметна завивката и отиде в банята. Набързо си взе душ, както обикновено, и навлече ризата и панталоните, които беше носил предишната вечер, тъй като нямаше друг вариант. Въпреки останалия лукс, „Палацо Роудс“ не предлагаше нов чифт мъжки дрехи. Погледна в огледалото и реши да пропусне бръсненето. Онзи, който наблюдаваше от черната лимузина отпред, смяташе, че Ник Стентън беше прекарал нощта в леглото с красива, секси жена и че несъмнено на сутринта има да прави по-интересни неща от това да се бръсне.

Ник Стентън беше щастлив кучи син.

Ник Маккол, от друга страна, имаше да върши работа и трябваше да направи няколко обаждания. Включително това, от което най-много се опасяваше.

Слезе в кухнята и намери скъпо изглеждаща машина за еспreso, която сякаш изобщо не беше използвана. Огледа се и не намери друго

устройство, способно да произведе кофеин. Дълго мърмори по повод проклетите капризни богаташи и проклетите им приспособления, след което седна до плота и се обади в офиса.

— Имаме един апартамент за теб в Бъкстаун — каза му Дейвис. — „Норт Уейвленд“ 1841, блок три А. Ще свърши работа — две спални и офис, с всички удобства. Достатъчно добър е да не събуди подозрения.

— Не може да караме гаджето на Джордан Роудс да живее в беден квартал, нали? — измърмори Ник.

— Не мислех толкова за момичето, колкото че преуспял инвеститор като теб не може да обитава беден квартал — каза Дейвис. — Какво става с теб тази сутрин, слънце?

Ник изсумтя. Проклети досадни въпроси.

— Просто не съм си изпил сутрешното кафе, шефе.

— Идеално. Защото ти и приятелката ти ще изтичате до „Старбъкс“, за да ти дадем ключовете от новата къща. Има един на няколко пресечки от къщата на Джордан, на ъгъла на „Бари“ и „Грийнвю“. Пелъс ще бъде там в десет — знаеш упражнението. Има и ключове от кола — ще намериш един „Лексус“ на паркинга пред новия ти апартамент.

— Изглежда се издигам.

— Както казват — с какъвто се събереш, такъв ставаш — пошегува се Дейвис.

Ник затвори на шефа си и погледна часовника. В Ню Йорк беше почти девет сутринта, което означаваше, че имаше няколко минути да хване майка си, преди да отиде на църква. Той се приготви и набра номера ѝ. Какво пък, една жена вече му беше бясна заради работата — можеше да ги направи две. Майка му вдигна на второто позвъняване.

— Честит рожден ден, маме — каза той.

— Ник! Каква изненада да те чуя — каза тя с драматичен тон. После сниши глас до шепот. — Изчакай да отида в другата стая.

Последва пауза, след което тя отново се появи на линия.

— Добре, чисто е. Баща ти още си мисли, че не знам за партито. На летището ли си? Трябва да се обадиш на Антъни или на Мат да те вземат — кажи им да те докарат право тук. Кой знае откога не си ял прилична храна? Сосът е вече на печката.

Ник затвори очи. Готвеше любимото му ядене — пене арабия. Тук го застреля. Нямаше смисъл да отлага неизбежното.

— Маме, не ми е лесно да го кажа, но... няма да дойда днес. Възложиха ми нова задача под прикритие и има неочаквано развитие, което означава, че не мога да дойда в Ню Йорк. Щом задачата приключи, ще дойда за цяла седмица, обещавам.

Той изчака. Можеше буквално да чуе мислите ѝ. Обещанията ти не струват много напоследък, нали?

И щеше да бъде вярно.

— Разбирам — каза тя накрая. — Зная колко е тежка работата ти, Ник. На първо място е работата. Направи това, което трябва.

Той се опита да обясни възможно най-добре, без да влиза в подробности.

— Не го бях планирал. Случаят трябваше да приключи снощи. Знаеш, че ако имаше начин да дойда днес, щях да го направя.

— Не се тревожи — каза майка му отсечено. — Семейството ще е разочаровано, но аз ще обясня. Честно казано, не мисля, че някой ще се изненада особено, че няма да дойдеш. — Тя набързо се извини, че трябва да приключва, за да се приготвя за службата, каза му да се обади скоро и затвори.

Ник остави телефона си на плота и въздъхна. Чисто и просто — беше глупаво. Би предпочел да му се разкрещи, с това можеше да се справи. Обаче му беше тежко да понесе разочарованието в гласа ѝ. Той чу Джордан да прочиства гърлото си откъм вратата. Погледна я, не беше разбрал, че е там.

Тя неловко помръдна.

— Дочух разговора ти, докато слизах по стълбите. — Тя се приближи и седна на стола до него. — Майка ти има рожден ден този уикенд?

Ник кимна.

— Става на шейсет. Семейството ми е организирано голямо парти.

— Родена е година след майка ми. Майка ми щеше да стане на шейсет и една този юни. — Тя се поколеба преди, да продължи. — Загина при автомобилна катастрофа преди девет години. Вероятно знаеш.

Всъщност беше го разбрал от презентацията, която Хъксли беше подготвил. Джордан е била в бизнес училището по време на злополуката.

— Да.

— Ясно е, че съм малко предубедена, когато става въпрос за майки. Но бих дала всичко да можех да организирам парти за шейсетия рожден ден на моята. — Джордан задържа погледа му. — Съжалявам, че няма да се прибереш този уикенд. — Тя подпря брадичката си с ръка и въздъхна. — Какво да кажа? Ксандър е задник.

Ник примигна и се разсмя. Нещо го пристегна в гърдите, когато осъзна, че тя точно това е искала да каже.

— Не знаех, че на богатите наследници е разрешено да казват „задник“.

Тя го погледна косо и се усмихна.

— Не знаеш много за богатите наследници, нали?

— Не. — Макар че познаваше една, която изглеждаше ужасно сладка с дънки и тъмносиня тениска с дълъг ръкав, правеща очите ѝ още по-сини. Ник изведнъж се почувства неловко, отклони поглед и прочисти гърло. Отърси се от усещането и смени темата.

— Трябва ни кафе. — Той посочи към високотехнологичната кафе машина — Мислиш ли, че може да пропуснем домашното и да отскочим до „Старбъкс“? Трябва да взема ключовете от новата си къща от един друг агент, който ще бъде там в десет. Мислех си, че ти може да си лицето, което да осъществи контакта.

Очите на Джордан се разшириха.

— Оо, това звучи много потайно и опасно. Как ще разбере от кого да взема ключовете? Има ли някакъв тайна парола?

— Не се притеснявай. Той ще те намери.

В този момент звънецът на вратата звънна. Джордан и Ник се спогледаха.

— Очакваш ли някого? — попита той.

— Не. А ти?

Никой от тях не помръдна, а звънецът се чу отново. Два пъти в бърза последователност.

— Който и да е, изглежда няма да си тръгне. — Ник се изправи и извади пистолета от кобура, прикрепен за прасеца му. Затъкна го в

панталона си на по-удобно място. — Стой близо до мен, докато проверя.

Джордан посочи към пистолета, докато вървеше след Ник към входната врата.

— Спокойно, каубой. Не искам да простреляш някой нещастник, който събира дарения за „Грийнпийс“.

— Мислиш, че някой ще проси от врата на врата, когато навън е минус девет? — попита Ник. — Едва ли.

Звънецът звънна за трети път. Ник посочи към вратата.

— Имаш библиотека, изба, кафе машина, която изглежда сякаш може да изстреля совалка, а нямаш шпионка. Сигурността не е ли приоритет за теб?

— Имам друга мярка за безопасност, която работи перфектно — отвърна Джордан. — Казва се алармена система.

Използвайки панела на стената до вратата, тя деактивира алармата, преди да отключи. Джордан погледна към Ник, който се беше преместил откъм нейната страна и стоеше зад вратата.

Той кимна.

Джордан отвори вратата и... се паникьоса. На прага стоеше Мелинда и трепереше.

— Господи, доста време ти отне да отвориш. Дай да вляза, че замръзнах тук.

Преди Джордан да успее да каже нещо, Мелинда мина покрай нея и влезе вътре. Докато приятелката ѝ си сваляше шала, Джордан надникна иззад рамо към Ник, който стоеше зад вратата. Той безпомощно сви рамене.

Джордан се облегна на вратата и я задържа отворена така, че Мелинда да не може да вижда Ник. Надяваше се, че каквато и да беше причината за тази неочаквана визита, можеха да я направят кратка и бърза, без да се наложи да мърда от мястото си.

— Ето въпроса ми — започна Мелинда. — Кой е „Висок, мургав и сдържан“?

Джордан безгрижно размаха свободната си ръка — онази, с която не стискаше в смъртоносна хватка входната врата.

— Бих започнала с Джерард Бътлър във филма „300“. Или онзи, голият, от първата серия на „Сексът и градът“.

Мелинда посочи с пръст.

— Добри отговори. Но днес нито един не е верен. — Тя извади сгънат вестник от огромната си чанта. — Това е от рубриката на Ан Уелч „Чуто и видяно“ в „Сън Таймс“, обобщението на уикенда.

Тя зачете на глас.

— „Ежегодната благотворителна вечеря на ресторантьора милионер Ксандър Екхарт в ултрамодерния ресторант и нощен клуб «Бордо» събра над сто хиляди долара за детската болница «Мемориъл» и за пореден път доказва, че на мястото се събира общественият елит на Чикаго“. — Тя вдигна пръст и продължи нататък. — „Великолепно облечената в аметистова на цвят рокля без гръб бизнес дама Джордан Роудс, дъщеря на милиардера Грей Роудс и сестра на знаменития Кайл Роудс, който влезе в заглавията на световните новини преди пет месеца, когато...“ — Мелинда прочисти гърлото си. — Хм, мисля, че това може да го пропуснем, „Туитър“, затвора, и т.н. и т.н. А, ето: „Госпожица Роудс посети партито с непознат мъж, когото източниците описват като «висок, мургав и сдържан». Според същите източници двамата изглеждали доста близки. Да се надяваме, за доброто на всички, че на тази близначка Роудс ѝ върви повече в любовта, отколкото на брат ѝ.“ Мелинда отново сгъна вестника и зяпна Джордан очаквателно.

— Е, повтарям: кой е „висок, мургав и сдържан“?

Джордан изруга наум — много гадна, обидна ругатня, която несъмнено не беше в речника на повечето богати наследнички. Тя знаеше, че Мелинда никога няма да я остави на мира, докато не получи отговора. Играта свърши.

Джордан затвори вратата и показа Ник. Той се усмихна и протегна ръка да се запознаят.

— Ник Стентън.

— Интересно. — Очите на Мелинда се разширяваха, докато тя се ръкуваше с него. — Мелинда Джаксън.

Тъй като с равни обувки беше метър и петдесет, погледът ѝ трябваше да пътува нагоре, нагоре, докато стигне лицето на Ник. Изглежда се впечатли от небръснатите му страни и небрежно разкопчаната риза.

Тя се обърна към Джордан с усмивка, която казваше всичко. Някой се е изучкал.

— Сега разбирам защо ти трябваше толкова време да отвориш вратата.

— Добре, Мел. Ние просто... — Джордан погледна към Ник за помощ.

— ... се опитвахме да включим кафе машината ѝ — каза той.

Мелинда вдиша вежда.

— Вие, деца, така ли му викате в днешно време?

— Дойде тази сутрин само за да ме разпитваш за гаджето ми ли?
— попита Джордан.

— Всъщност, след като прочетох вестника, дойдох да те измъкна, за кафе. Не знаех, че срещата все още продължава. Е, разкажи ми за себе си, Ник. Нямам търпение да чуя подробностите, Джордан е толкова предпазлива напоследък.

Ник отвори уста, но Джордан го сряза. Трябваше да наложи някакви правила тук — без лъжи или поне, доколкото е възможно, по-малко към приятелите и семейството ѝ.

— Всъщност, Мел, ще трябва да обещаеш да минеш друг път. С Ник тъкмо бързахме да излезем. Може ли да ти се обадя по-късно?

Мелинда я изглежда подозрително.

— Държиш се много странно. Какво става тук?

Ник ѝ се притече на помощ.

— Вината е моя. Аз помолих Джордан да дойде с мен и с един приятел на кафе. Моят начин да продължа срещата ни. — Той плъзна ръка по талията на Джордан и я притегли към себе си.

— Оо, колко сте сладки! — Мелинда се усмихна на Ник. — Някой друг път тогава. О, знай — Джордан трябва да те доведе на вечерята у Корин в събота. Така ще можеш да се запознаеш и с останалите.

Джордан поклати глава. Няма начин, това щеше да означава да лъже приятелките си цяла вечер.

— О, за съжаление Ник вече има планове за събота. — Тя се завъртя към него и тялото ѝ се оказа точно до твърдите му, наистина твърди, гърди.

Леле.

Умоляваше го с поглед да се включи в играта.

— Нали се сещаш, онова, което ми спомена по-рано, че имаш да правиш в събота.

— Искаш да кажеш срещата с предприемача, за която ти казах — каза Ник без колебание. — Онзи, който строи нов комплекс за мен в Стария град.

Щеше ѝ се да го целуне начаса. Изкусни са тези ФБР агенти, когато на човек му потрябва лъжа на мига.

Джордан се обърна към Мелинда и неохотно сви рамене.

— Проклет предприемач. — Нежно потупа Ник по бузата. — Той не знае ли колко много искам да се изфукам с този висок, мургав и сдържан мъж пред приятелките си?

Ник я стрелна с поглед, който казваше, че трябва да млъкне. Да побърза. Джордан плесна с ръце, беше разбрала.

— Е. Не искам да те гоня, Мел — разбира се, че искаше, — но ние с Ник наистина трябва да тръгваме.

Някак си успя да отпрати приятелката си без повече лъжи и измами и затвори вратата зад нея със стенание.

— Мразя се, че трябваше да я лъжа така. Благодаря ти, че ми помогна, когато те покани на вечерята в събота. Тази работа под прикритие не ми допада.

— Изтърпи още двацет минути и после си свободна от задълженията си на таен агент до края на деня. — Ник посочи към вратата. — „Старбъкс“. Аз черпя.

— Сигурен ли си, че не ми трябва някаква парола или нещо друго? — попита Джордан. — Вероятно трябва да имаме такава за всеки случай.

— Ще се справиш, Роудс. Повярвай ми.

На път към „Старбъкс“ Джордан забеляза, че Ник е нащрек — вероятно проверяваше дали ги следят. Колко сюрреалистично беше, че животът ѝ се обърна така, помисли тя. Фалшиво гадже, лъгане на приятелките и оглеждане за частни детективи, наети от перач на пари. Ах, как мечтаеше за времената, когато беше просто сестрата на най-известния интернет терорист и милиардерска дъщеря.

Когато пристигнаха в „Старбъкс“, Ник ѝ задържа вратата да влезе. Тя се пхна на топло в заведението, в очакване да получи така необходимата ѝ доза кофеин. Огледа останалите клиенти, търсейки с поглед техния човек за свръзка.

Джордан потрепери — от нерви и вълнение — и реши, че тези дни е станала голям гадняр. Тя имаше човек за свръзка. Ник не ѝ беше

обяснил как ще мине тази операция, затова Джордан следваше стандартния протокол и се държеше нормално. Поръча си кафето.

— За мен голямо ванилово соево лате без захар.

Разбира се, поръчката ѝ се стори забавна на Ник.

— За мен просто едно голямо кафе — каза той.

Джордан застана настрана да изчака, когато някой я бутна отзад. Нечия здрава ръка я задържа да не падне.

— Съжалявам, вината е моя — чу се глас.

— Няма проблем. — Тя погледна към мъж с почти черна коса, който се усмихна извинително, докато излизаше от кафенето. После извади мобилния си от джоба на палтото — не се изненада, че имаше съобщение от Мелинда:

„ОБАДИ МИ СЕ ПО-КЪСНО — ИСКАМ ВСИЧКИ ПОДРОБНОСТИ ЗА НИК. ДА ЗНАЕШ, БЕЗУМНО СЕКСИ Е“.

Остроумието беше силна страна на Мелинда. Джордан прибра телефона си, когато я извикаха да си вземе напитката.

— Готова ли си? — попита я Ник.

Тя вдигна глава, объркана.

— Не трябва ли да изчакаме онова, за което трябва да се погрижиш?

— Работата вече е свършена. — Ник я хвана за ръка и небрежно я изведе от заведението. Отстрани погледнато, бяха просто една съвсем обикновена двойка, която си купува кафе в неделя сутрин.

Когато спряха на ъгъла на улицата пред „Старбъкс“, Джордан се вгледа в него. Най-сетне загрея.

— Мъжът, който се бутна в мен.

— Да. Ключовете са в левия джоб на палтото ти.

— Кучи син, добре се справи.

Ник се усмихна.

— Казах ти, Роудс. Това ни е работата.

Ник остави Джордан у тях и ѝ каза, че ще ѝ се обади по-късно, след като не видя черната кола, която ги беше проследила предишната

вечер, нито някой, който изглеждаше подозрително, той реши, че може да се въздържат от трогателна целувка за довиждане.

Докато слизаше по стълбите, се улови, че за миг му се щеше да ги бяха следили.

Самоаналитичната част от него — която за щастие не съществуваше — щеше да има доста работа.

Беше стигнал до половината на пресечката, когато забеляза колата си все още паркирана на улицата, където я беше оставил предишната вечер. Той я подмина и продължи — не можеше да рискува някой да го види как я подкарва и да проследи номера. Затова се отпрати към най-близката пресечка да извика такси, като си отбеляза наум, че някой от офиса трябва да дойде да вземе колата му и да я върне пред апартамента му. Пред истинския.

Ник бързо намери такси и даде на шофьора адреса, където щеше да живее през следващите една или две седмици. Провери телефона си и изслуша две съобщения от Хъксли, който се извиняваше горещо, че го е вкарал в играта и е прецакал плановете му да лети до Ню Йорк. Макар Ник да оценяваше съобщенията, те не бяха необходими. Никой не го беше карал да прави насила каквото и да е. Беше сигурен, че всеки друг агент от чикагския офис би взел същото решение като него. Това беше част от работата, която вършеха. Ако очакваше да го глежат и галят с перо в задачите под прикритие, щеше да отиде да работи в ЦРУ.

Телефонът му звънна тъкмо когато го прибираше в палтото си. Видя, че е брат му Мат, и вдигна.

— Имах предчувствие, че ще се обадиш.

— Някой някога казвал ли ти е, че си смотаняк?

Ник се усмихна на шегата. Веднъж с братята му се бяха поувлекли и „случайно“ бяха метнали три топки през прозореца на Томи Ангелини, който живееше на втория етаж, защото той беше заявил в едно междучасие, че шотландските смотаняци не могат да ритат. Томи грешеше в две неща: първо, не знаеше, че са само наполовина шотландски смотаняци и второ, че се бе усъмнил в атлетическите умения на братята Маккол.

Не беше изненадващо, че тази добронамерена шега сложи край на плямпането на Томи Ангелини, но и сериозно нервира баща им. По това време той беше сержант в Нюйоркската полиция и арестува Ник и

братята му, заведе ги в Шейсет и трети полицейски район и ги заключи за шест часа в една празна килия.

Излишно е да се споменава, че след това братята Маккол развиха здравословно уважение към спазването на закона — бяха съответно на десет, девет и седем години. Единственият по-травмиран от ареста човек, беше майка им, която прекара шестте часа в плач, отказвайки да говори с баща им и в правене на лазаня и каноли. Когато се прибраха, тя буквално насили всеки от синовете си да изяде по три порции.

— Последният човек, който ме нарече така, гледаше как три футболни топки разбиват прозорците в хола му — каза Ник.

— Като гледам как не можеш да намериш пътя до Ню Йорк, за да си спасиш живота, не съм особено притеснен — отвърна Мат. — По-добре да пазиш света от биологически оръжия или да осуетиш заговора за убийство на президента.

— Не. Това е дневният ред за следващата седмица.

— Сериозно, Ник, не успя да дойдеш даже на партито на мама? Планираме го от месеци.

Ник се почувства като пълен смотаняк и се разсея, като погледна през задното стъкло на таксито да провери дали не го следят.

— Знам. Но изникна нещо, което направи заминаването ми невъзможно. Ще измисля начин да се реванширам пред мама. Колко тежко го приема?

— Каза, че повече няма да ти изпраца сос арабиата по „Федекс“ — отвърна Мат.

Ник подсвирна. Сигурно наистина беше бясна, щом заплашваше да му отреже храната.

— Това е лошо.

— Ако не обявиш, че имаш приятелка, че ще се жениш или нещо подобно, мисля, че ще си в черния ѝ списък за дълго време — изкиска се Мат. Като средно дете и умиротворител на семейството, ядът не го държеше дълго. — Луда е на тема внуци, знаеш. Само да спомена, че съм излизал на кафе с някоя жена и тя се обажда на отец Том да го пита в кои дни църквата е свободна за сватба.

— За съжаление нямам подобна новина, така че известно време ще бъда в немилост. — Ник се улови, че мисли какво ли би казала майка му за Джордан. Беше трудно да каже дали наследството в размер

на милиарди долара или осъденият брат престъпник щяха да я учудят повече. Не че имаше значение.

— Смятам да дойда веднага щом приключа с този проект в работата. Ако мама не ме пусне, мислиш ли, че може да остана при теб?

— Разбира се. И не се тревожи за мама — каза Мат. — Ще ѝ кажа, че прокурорът има нова симпатична асистентка, на която съм се натъкнал. Това ще я разсее за известно време от извинението ти „съжалявам, че съм задник“.

— Благодаря. А само от любопитство, всъщност има ли симпатична асистентка?

Брат му прозвуча потайно.

— Повече от симпатична. Знаеш, че си падам по жени с токчета и власт. Ей, Антъни иска да говори с теб. Ето го.

Ник чу приглушени звуци, докато Мат подаваше телефона на най-малкия му брат.

— Ей, някой някога казвал ли ти е, че си смотаняк?

Нещата продължиха в този дух.

След вълнуващия уикенд на Джордан ѝ беше странно да се върне към нормалния си ритъм. Целия понеделник в магазина тя очакваше да се случи нещо, да изскочи някакъв проблем: Ксандър е открил подслушвателните устройства; Меркс се е досетил за истинската идентичност на Ник; ФБР, поради някаква причина, са решили да прекъснат цялата операция. Нищо подобно не се случи.

До вторник вечерта можеше да се каже, че напълно се беше върнала към нормалния си режим. С едно важно допълнение: Ник ѝ се обаждаше всяка вечер в девет и половина, когато тя се прибираше от „Дивайн Селърс“. От него разбра, че Ксандър и Трилани са се срещнали тази сутрин. Това означаваше, първо и преди всичко, че Ксандър засега не подозира нищо и второ, че ФБР е на път да получи доказателствата, необходими за арестите.

— Ако нещата вървят така, скоро ще се отървеш от мен — подразни я Ник. После, за трета поредна вечер я попита дали е забелязала нещо необичайно през деня.

— Все това ме питаш — каза Джордан. — Повярвай ми, ще бъдеш първият, на когото ще се обадя, ако има нещо странно. Нямам амбиции да изляза герой във всичко това.

— Само те наглеждам, Роудс.

На следващия ден Джордан се пребори с трафика в центъра и отново се отправи към затвора. Дотук с надеждите отминалата седмица да съм приключила е посещенията, помисли си тя, докато се взеше в асансьора.

С брат ѝ седнаха на обичайната маса точно пред мръсния, брониран прозорец, покрит с метални решетки. Винаги сядаха на най-доброто място в помещението.

Той я атакува веднага.

— Кой е висок, мургав и сдържан?

Джордан зяпна.

— Я стига! Четеш рубриката „Чуто и видяно“?

Кайл посочи към решетките.

— Какво друго да правя на това място?

— Да се покаеш. Да разсъждаваш върху прегрешенията си. Да поправиш криминалния си ум.

— Избягваш въпроса.

Да, избягваше го. Защото брат ѝ беше номер две в списъка ѝ с хора, които наистина, наистина не искаше да лъже. Нарещдеше се веднага след баща ѝ.

— Нищо особено. Просто един тип, когото заведох на партито на Ксандър. — Който да, беше висок, мургав и сдържан. Според слуховете. И който от време на време я караше да се усмихне, когато не беше зает с това да ѝ лази по нервите. Като сърбеж, който не може да почеше. Или като кърлеж.

— За пет хиляди долара на човек, съмнявам се, че е „просто един тип“ — каза Кайл.

Неочаквано приятелят им Пучалски, затворникът с татуираната черна змия, се оказа до тяхната маса.

— Е, кой е този висок, мургав, сдържан идиот? — попита той Джордан, очевидно обиден.

Джордан протегна ръце.

— Не, наистина, всички тук ли четат клюкарските рубрики?

Пучалски посочи към Кайл.

— Взех я от Сојер, Докато четеше финансовата страница. Трябва да съм в час със събитията — намигна той. — Няма да съм тук завинаги, нали разбирате.

— Ще бъдеш, ако не си затвориш устата и не започнеш да спазваш правилата, Пучалски — предупреди го един от минаващите пазачи.

Затворникът офейка.

Кайл започна оттам, докдето бяха стигнали.

— Е, сега голямата тайна е наяве.

Джордан погледна свирепо брат си, който очевидно беше решил да я дразни повече от обикновено по въпроса.

— Да, вярно е, имах, среща. Оо, голям шок. — После се сети нещо. — Татко видял ли е клюкарската рубрика?

— Нищо не спомена, когато дойде при мен в понеделник. Съмнявам се, че чете „Чуто и видяно“. — Кайл се разположи в стола и

замислено потри лице. — Ситуацията е интересна, Джордо... защо ти е да криеш тази история? Ще ми трябва някакъв приход, когато изляза от това място, а чувам, че този твой винарски бизнес наистина върви добре.

— Я се стегни. Длъжник си ми.

Кайл се изправи възмутен.

— За какво?

Джордан скръсти ръце на масата.

— Втората година в университета. Взе колата на мама от гаража посред нощ, без да имаш книжка, за да ходиш при Аманда Карол. Татко помисли, че е чул шум, когато ти се опита да се промъкнеш незабелязано на връщане, и аз го разсеях, като му казах, че съм видяла непознат в задния двор. Докато той гледаше през прозореца на стаята ми, ти се промъкна и каза: „Задължен съм ти“. Е, сега искам да ми се издължиш.

— Това беше преди седемнайсет години — каза Кайл. — Сигурен съм, че има срок на давност.

— Не си спомням тогава да споменавах за опровержения, срокове на давност или протести.

— Не бях пълнолетен. Договорът не е валиден.

— Ако не искаш да си поемеш задълженията, това е друг въпрос. — Джордан изчака, знаейки, че го е притиснала. Въпреки впечатлението, което създаваше оранжевия гащеризон, брат ѝ беше честен. И винаги държеше на думата си.

— Добре — измърмори той. — Най-сетне откривам нещо мътно по твой адрес, госпожице Съвършенство, за първи път от трийсет и три години, и не мога да го използвам. — Той се усмихна. — Хубаво беше онова отиване при Аманда Карол, струваше си, иначе много щях да се ядосам.

Джордан направи физиономия. Твърде много информация.

— Едва ли съм съвършена. Просто успявам да се измъкна, за разлика от теб. — Тя се огледа. — Може би трябваше да ти дам един-два съвета.

— Чудесно.

— Мога с месеци да пиша за това — каза Джордан. — Май е добре да го направя, докато още... ми е прясно в главата.

Леле. Трябваше да внимава — за малко щеше да се изпусне.

— Тръгна да казваш нещо друго — погледна я Кайл подозрително.

Наистина, тя беше най-лошият таен агент.

В четвъртък обаче кратката почивка на Джордан свърши. В магазина организираха парти „Избери си“ за членовете на клуба и беше пълно с клиенти.

Робърт и Андреа, двамата асистенти, посрещаха потока от хора, докато Мартин и Джордан работеха зад бара и из помещението, наливаха и разказваха на хората за вината, които бяха отворили за вечерта. Когато най-сетне затвориша магазина в девет и половина, половин час след обичайното време, Джордан беше изтощена, но доволна. Продажбите от дегустациите бяха добри — знаеше се, че един от най-подходящите моменти да се продава вино на хората беше след като вече са си пийнали няколко чаши.

Подреждаха магазина — Мартин чистеше, Джордан събираше касовите бележки, а Андреа сушеше чашите, след като Робърт ги измиеше, — когато Джордан чу мобилния си да звъни. Отидел задната стаичка и го взе.

— Защо не си вдигаш телефона? — упрекна я Ник, когато тя вдигна. — Цяла вечер се опитвам да се свържа с теб.

— До преди няколко минути в магазина ми имаш шейсет човека. Не съм го чула да звъни, а и да бях, нямаше да мога да вдигна.

— С колата съм на две минути от магазина. Когато дойда, ще си поговорим за отношението към мобилния ти.

— Не, почакай. — Джордан затвори вратата, за да не я чуят останалите. — Виж, Ник, скапана съм. Имахме парти тази вечер, в магазина има трима служители, а аз нямам енергия да разигравам пред тях цялата сцена, че сме гаджета. Освен това звучиш така, сякаш, изгаряш от желание да ме нахокаш, а предвид колко обичам да ми четат лекции след дълъг работен ден, чудя се дали не може да го отложим за друг път. Като например за никога.

Ник замълча. Когато най-сетне отговори, в гласа му имаше нотка съмнение.

— Какво е това парти „Избери си“? Звучи повърхностно. Изглежда като събитие, което гаджето ми не трябва да посещава.

— Става въпрос за парти, на което членовете на клуба си избират свое вино. Не хора.

Той изглежда се успокои малко.

— Хмм. Стига никой да не си пуска ключовете в аквариум^[1] или нещо подобно.

Джордан се усмихна.

— Това е от 70-те. Мисля, че сега се пускат часовници, не ключове.

— Не ми се ще да знам откъде го знаеш. — Ник замълча. — Наистина, откъде знаеш?

— Видях го в шоуто на Опра. — Джордан седна зад бюрото си. — И какво всъщност е спешното в случая? Предполагам, че има нещо, щом цяла вечер си се опитвал да се свържеш с мен.

— Цял ден ме следят.

Тя стана сериозна.

— Мислиш ли, че имаме проблем?

— Не, всъщност мисля, че това е добър знак — каза Ник. — Детективът на Екхарт сигурно е отчаян, понеже не може да изрови нищо за мен. Но при положение че ни следи, трябва да направим така, че всичко да изглежда тип-топ.

— И това означава...?

— Че аз и ти ще имаме още една среща. Утре започва уикендът. Ник Стентън те харесва толкова много, че би искал да те види пак. Скоро.

— Ник Стентън не е традиционалист по отношение на връзките. Мисля, че харесвам този тип. Изчакай секунда и ще видя какво мога да направя. — Джордан провери календара на телефона си. — Какво ще кажеш за обяд в неделя? Обикновено имам половин час почивка, след като Мартин застъпи.

Ник се обиди.

— Опитваш се да ми пробуташ среща в неделя на обяд? Това е възможно най-непрестижното време за среща, тогава определят срещи на неудачниците. Искам среща в петък или събота вечер. Точка.

Великият Магьосник от Оз беше проговорил.

— Съжалявам, но този петък ще вечерям с баща ми. А както вече знаеш, в събота имам среща с приятелите — каза Джордан. — Но ако това ще те накара да се чувстваш по-добре, мога да те вредя за неделя вечер, когато магазинът затвори.

— Има човек, който през последните осем часа следи всеки мой ход, Джордан. Той ще се чуди какво става, когато Ник Стентън, за когото всички знаят, че има приятелка и нормален живот, си остане вкъщи в петък и събота вечер. ФБР не са ми изфабрикували и приятели, като част от тази операция. Освен фиктивната ми къща и фиктивния ми офис, няма особено много места, на които да ходя, защото не мога да рискувам някой да ме познае. Ти си онази част от задачата, която прави всичко да изглежда нормално. Значи или трябва да вечерям с теб и баща ти в петък, или с приятелите ти в събота. Избирай.

Джордан прехапа езика си, знаейки, че е поне отчасти прав. Но все пак за измислено гадже нареждаше прекалено много.

— Добре. Може да ме вземеш в събота и ще те заведе на вечеря с приятелите ми. Ще им кажа, че работната ти среща е отменена или нещо от сорта.

— Виждаш ли? Толкова ли беше трудно?

Да, защото сега тя трябваше да лъже още трима души, за които беше загрижена, но за това щеше да се тревожи по-късно.

— Просто ела вкъщи в седем.

Ник продължи да кара към дома си и няколко минути след като приключи разговора с Джордан, мобилният му отново звънна.

Видя, че е Хъксли — Дейвис го беше назначил като свързка за услугата, за която Ник го беше помолил. Най-сетне. Ник чакаше това обаждане цял ден.

— Мислех си, че вече си забравил номера ми — каза той, когато вдигна телефона.

— Съжалявам за забавянето — каза Хъксли. — Предвид обстоятелствата не е лесно да се стигне до Григс. — Така беше.

— Е, какво мисли той за ситуацията? — попита Ник.

— Че Кайл Роудс не е особено популярен сред някои от затворниците. Вече се е забъркал в няколко сбивания. Изглежда не той е подстрекателят, но въпреки това пазачите са започнали да му налагат дисциплинарни наказания. Вероятно с надеждата да успокоят всеки, който си мисли, че имат специално отношение към него заради парите.

За първи път Ник съчувстваше на Кайл Роудс. Да бъде обвинен за съзнателно извършено престъпление беше едно, но да го хвърлят в изолационното просто защото се защитава, беше друго.

— Но Григс ще го наглежда, нали?

— Ще опита. Каза да те предупредя обаче, че едва ли ще може да направи много. Очевидно Роудс не помага особено — защитава се, когато го заплашат, а Григс казва, че е много вероятно да нарани някого по време на бой. И в двата случая ситуацията не е добра.

— Така е. — Не на такъв доклад се надяваше Ник. — Кайл Роудс е като бомба със задействан механизъм.

— И ако избухне, Джордан Роудс ще се оттегли от сделката — каза Хъксли. — Имаш ли идеи как да го държим под контрол?

— Винаги имам идеи, Хъксли. Скоро ще се чуем пак.

---

[1] На някои партита през 70-те години е било модерно женени двойки, търсещи други партньори, да оставят ключовете си в аквариум; който вземел ключовете им от аквариума, с него се прибирали вкъщи — Б.пр. ↑

— Е, разкажи ми за приятелите си.

Джордан погледна към Ник. Той настояваше да отидат с колата му, въпреки че тя искаше да вземат такси. Предвид обстоятелствата, което означаваше, че вечерта е работна за него, той не смяташе да пие. А това беше срамота, защото Джордан беше взела страхотни вина и смяташе да направи още един опит да го накара да спре да ѝ се присмива. Все пак можеше и да няма друга възможност. Нещата с наблюдението на Ксандър изглежда се развиваха добре, което означаваше, че тяхната връзка няма да продължи дълго.

— Ами... Мелинда вече я познаваш — каза тя. — Ще бъде с приятеля си, Пийт.

— Той с какво се занимава? — попита Ник.

— Пише опери. Така се срещнаха с Мелинда — и двамата се занимават с музикален театър.

Ник я погледна скептично.

— Няма да се разпеят по средата на вечерята или нещо подобно, нали?

— Зависи колко бутилки вино сме изпили.

Ник измърмори нещо от сорта, че мъжете от Бруклин не се интересуват от музикален театър.

— А другата двойка?

— Корин преподава в гимназията, а съпругът ѝ, Чарлз, е адвокат. Това му хареса.

— В моята област е горе-долу.

— Опитай се да се разбираш с всички, скъпи — каза Джордан. — Помни, че сме в тази фаза на връзката си, в която се опитваш да ме впечатлиш, като опознаваш приятелите ми.

— Никога не съм бил особено добър в тази част. — Ник се замисли. — Всъщност никога не съм стигал до нея.

— Сигурна съм, че можеш да се справиш за една вечер. Просто прави това, което по принцип правиш на среща.

Ник я погледна със странен пламък в очите.

— Нещо различно от това — каза Джордан.

Чарлз и Корин живееха със сина си в едноетажна, тристайна къща в Андерсънвил — старомоден, очарователен квартал на няколко километра северно от центъра на Чикаго.

Докато се качваха по стълбите към верандата, Джордан видя Ник да поглежда вдясно от тях. Чу, че по улицата се приближава кола и в същия момент усети как той слага ръка на кръста ѝ. Изчака да стигнат до входната врата и тихо попита.

— Пак ли ни следят?

— Да.

Тя звънна на вратата и пое дълбоко дъх, подготвяйки се за следващия епизод от шоуто Ник и Джордан.

Ник се усмихна чаровно тъкмо когато вратата се отвори. Поздрави го жена с права, чисто черна коса и весела усмивка.

— Здравейте. — Тя задържа вратата и се представи. — Аз съм Корин. Приятно ми е да се запознаем, Ник. Ние сме слушали... ами всъщност нищо не сме чували за теб. Джордан бе необичайно мълчалива. Мелинда разказва на всички, че си някакъв шпионин или таен агент.

Джордан се препъна в един детски ботуш, и сигурно щеше да падне, ако Ник не я бе хванал в обятията си. Стрелна я с поглед. Запази самообладание.

Корин се извини на Джордан и изрита ботуша встрани, а от кухнята излязоха Мелинда и среден на ръст мъж със светлокестенява коса.

— Не го приемай лично — каза мъжът на Ник, смеейки се. — Напоследък Мел смята, че всички са шпиони или тайни агенти. Пристрастена е и гледа сериала „24“.

Той се здрависа с Ник.

— Пийт Гарофалоу.

Мелинда удари Пийт по рамото.

— Не казах, че мисля, че е шпионин, казах, че изглежда като Джеймс Бонд с наболата брада и разкопчаната риза.

Втори мъж, с карирана в червено и бяло готварска престилка, извика Джордан и Ник от кухнята и се включи в разговора.

— Доколкото чух, изглежда Мелинда ви е хванала в неподходящ момент в неделя сутринта. Каза, че ви е трябвало доста време, преди да отворите вратата. — Той се усмихна дръзко и вдигна шипката за салата да поздрави Ник. — Аз съм Чарлз, между другото.

Корин се скара на съпруга си от вратата.

— Чарлз Ким, що за домакин си? Остави новия гост поне да си свали палтото, преди да започнем да го нападаме.

Мелинда още беше на темата за сериала.

— И не разбирам защо ми вземаш дистанционното — попита Пийт тя. — Освен ако не искаш да видиш какъв е резултатът от понеделник вечер.

Ник наостри уши, щом чу темата за резултати. Спорт. Ето нещо, за което можеше да говори безкрай.

— Жалко, че вече не дават футбол в понеделник вечер — съжали той пред Пийт. — Но пък винаги може да гледаш баскетбол. Ти за кого си във „Файнъл Фор“?

Пийт изглеждаше леко объркан и посочи към Мелинда.

— Хм, тя имаше предвид резултата от „Танцувай със звездите“.

— Харесва му, когато танцуват пасо добре — изръси Мелинда.

— Танцът символизира драмата, майсторството и страстта на борбата с бикове. Доста е мъжествено — каза Пийт.

— Като изключим пайетите и изкуствения тен — добави Мелинда.

Пийт плесна с ръце, без да обръща внимание на думите ѝ.

— Ами ти, Ник? Фен ли си на изпълнителските изкуства в телевизионните риалита?

Ник стрелна Джордан с поглед, опитвайки се да реши дали героят му е толкова влюбен, че да се преструва на заинтересован от тема, която включваше пайети и изкуствен тен, но в която нямаше мажоретки.

Тя се изправи на пръсти и прошепна в ухото му.

— Не се притеснявай, това е като бутилка вино, която трябва да подиша омекват след около час-два.

Вечерята мина доста добре, най-вече защото приятелите на Джордан се оказаха топла, дружелюбна група. Ник беше доволен, че

приятелите ѝ ги приеха просто като обикновена двойка на среща в събота вечер.

Докато траеше вечерята, от време на време, той любопитно оглеждаше Джордан. Беше му трудно да схване какво точно беше „нормално“ за нея. Преди седмица, когато бърбеше с каймака на чикагското общество на партито на Екхарт, тя беше във вихъра си, носеше дизайнерска рокля и пиеше вино, което струваше много повече от седмичния доход на доста хора. От друга страна, тя се чувстваше точно толкова удобно и с приятелите си, докато носеше дънки и пуловер и ядеше домашна пица в къща, в която сякаш беше избухнала бомба с детски играчи.

Тя го изненада. Ник можеше да се справи с всичко, което Ксандър Екхарт му поднесе. Не му мигваше окото от прането на пари, операции под прикритие, фалшиви идентичности, фалшиви апартаменти, офиси, коли и частни детективи, които го следяха по двайсет и четири часа в денонощието. Но Джордан го хващаше неподготвен не за първи път, а Ник знаеше, че това може да се окаже опасно.

Основен пример беше онази целувка, която никой от тях не призна.

Въпреки че беше много по-кратка по продължителност и обективно много по-приятна от всяка друга задача, която му беше възлагана, това беше едно разследване, което той с нетърпение очакваше да свърши. Бързо. Преди нещо... да се обърка.

Ник пренасочи вниманието си от Джордан към Чарлз, адвокатът, който седеше вдясно до него. Двамата заприказваха за криминалните дела на Чарлз, като Ник внимаваше да не се издаде, че очевидно знае за съдебната система много повече от средния инвеститор в недвижими имоти.

— Фирмата ви занимава ли се с големи дела? — попита той. Името на кантората, която Чарлз беше споменал по-рано, не му звучеше познато, но Чикаго беше голям град и имаше много адвокати.

— Имаме приличен дял — каза Чарлз. — Искам да кажа не чак толкова важни дела като процеса на Роберто Мартино. Не че фирмата ми би представлявала такива като него — той сниши глас. — По едно време искахме да се заемем със случая на брата на Джордан, но той реши да наеме друга фирма. Кое е срамота, предвид как се развиха

нещата. Искам да кажа, че осъдиха Кайл на осемнайсет месеца в Общински изправителен център за престъпление, в което не е наранил никого, а в същото време на ФБР и на федералния прокурор им трябва години, за да се обединят и да арестуват най-известните престъпни босове в страната. Това представлява федералната ни съдебна система.

— Чарлз... — Корил се пресегна и стисна ръката на съпруга си с многозначителен поглед, насочен към Джордан. — Знаеш, че тя се тревожи за Кайл. Да не повдигаме темата тази вечер. — Тя се усмихна — Вероятно може да ни разкажете как се срещнахте с Джордан, Ник.

Всички разговори на масата спряха.

Честно казано, Ник беше изненадан, че мина толкова време, без никой да попита за това. С крайчеца на окото си той видя Джордан нервно да отпива от виното. Знаеше, че тази част от вечерта я ужасяваше, онази част, в която щяха да продължат да лъжат приятелите ѝ.

Можеше да се опита да ѝ помогне.

— С Джордан се срещнахме преди две седмици в магазина ѝ — каза той. — Във вечерта на голямата снежна буря.

Пийт се подсмихна.

— Сигурно си умирал за вино, щом си излязъл в онази виелица.

Ник се пресегна през масата и преплете пръстите си с тези на Джордан.

— Мисля, че съдбата е имала по-висока цел, като ме заведе в магазина ѝ онази вечер — той ѝ намигна. Справих се.

Мелинда се разтопи.

— Това е толкова сладко.

— И после какво стана? — бързо попита Корин.

Ник се обърна към приятелите на Джордан. Заради нея щеше да каже истината — вероятно не цялата, — но поне без „но“.

— Ами зададох на Джордан няколко въпроса, разменихме си остроумни забележки и ясно си спомням как тя направи саркастичен коментар за шардонето. Не мога точно да ви кажа какво стана оттам насетне, но пет дни по-късно се оказах на партито на Ксандър Екхарт и пиех розово шампанско.

Приятелите ѝ се разсмяха. Чарлз вдигна чашата си.

— Така стават нещата, Ник. Сладка усмивка, няколко умни приказки и пет години по-късно гледаш „Танцувай със звездите“ в

понеделник вечер вместо футбол.

— Ей, не критикувай, преди да си го гледал — каза Пийт възмутено.

Докато групичката се шегуваше с Пийт, Ник усети как Джордан стисна коляното му под масата.

— Благодаря — тихо каза тя, докато го гледаше в очите.

Отне му повече усилие, отколкото обикновено, за да прозвучи пренебрежително както винаги.

— На твоите услуги, Роудс.

Мелинда и Корин действаха бързо и притиснаха Джордан в кухнята, докато тя отваряше бутилка „Москито Д’асти“, което беше донесла за десерта.

— Мисля, че твоят загадъчен мъж — започна Мелинда — наистина те харесва.

— Съгласна съм. Има изгледи да се задържи — съгласи се Корин. — И аз го харесвам. Което, разбира се, е най-важното нещо.

— Ние го харесваме — наблегна Мелинда.

Джордан остави тирбушона на плота — техният ентузиазъм я караше да се чувства още по-голям идиот и отпреди. Разбира се, че трябваше да харесат Ник. Не можеше да ги обвинява — тази вечер той разчиташе на чара си малко повече от обикновено.

— Надявам се да личи, че ме харесва — каза тя, опитвайки се да се придържа до истината. — Не трябва ли да е така с хората, които излизат заедно?

Тя се пресегна в шкафа зад нея и взе шест чаши за шампанско.

— Но е странно. Изглежда се опитва да го крие. Например, по време на вечерята те поглеждаше тайно — каза Мелинда.

Корин вдигна пръст.

— И аз го видях!

Джордан се обърна.

— Не съм забелязала никакви необичайни погледи. — Тя се замисли за миг. И да я беше гледал, сигурно това беше част от ролята, която играеше.

— Харесва ми как ти казва Роудс — каза Корин.

— Това ми е името.

— Да, но звучи нежно, когато той го казва. Закачливо.

— Като флирт — съгласи се Мелинда.

— Палаво — каза Корин.

И двете избухнаха в кикот.

О, боже. Джордан отпи от виното, като си мислеше, че ще ѝ трябва още една чаша, ако Мелинда и Корин продължат с разпита още дълго. Тя се опита да разсее интереса им, без да издава нищо.

— Вижте, Ник е сложна личност. Вероятно ще трябва да оставим нещата да се поуталожат, преди да гадаем всеки негов ход.

Мелинда я сравни с поглед.

— Джордан. Не е нужно да се преструваш. Можеш да си признаеш, че харесваш този човек.

Тя се размърда неловко.

— Ами доведох го тук тази вечер. Това говори достатъчно, не е ли така?

Корин и Мел чакаха нетърпеливо.

Джордан се огъна и им даде това, което искаха, усещайки, че няма да има измъкване — нито спокойствие до края на вечерта, — докато не си признае.

— Добре, харесвам го, окей?

Тя изчака стомахът ѝ да се свие заради лъжата, която току-що изрече пред приятелките си, но това не се случи. Вероятно ставаше все по-добра в това съучастничество.

— Как така не си намерил, нищо за Стентън? — настояваше да разбере Ксандър. — Сигурно не търсиш достатъчно усилено.

Меркс плащаше четиристотин долара на час и нямаше как наблюдението да не е на ниво.

Беше неделя сутрин — бе минала повече от седмица, откакто Меркс пое задачата. Отново бяха в офиса на Ксандър, откъдето той ръководеше целия си бизнес. Заради охранителната система, която беше инсталирал да защитава избата си, това беше единственото място, където се чувстваше сигурен.

— Повярвай ми, търсихме достатъчно. — Меркс седеше на един от столовете пред бюрото на Ксандър. — Започнахме с основното: Ник Стентън няма криминално досие, има добро име и шофьорска книжка без нарушение. Има апартамент в Бъкстаун на стойност над половин милион и си плаща ипотеката навреме. Общо — заедно с чекове, спестовни сметки, акции, взаимни фондове, конвертируеми ценни книжа и облигации, финансите му възлизат на около милион. Няма неизплатени дългове, няма необичайни тегления от банковите си сметки. После продължихме с личната информация: единствено дете е, и двамата родители са починали. Няма бивши съпруги или деца, поне не сме открили такива. Израства в средно голям град близо до Филадельфия и после отива да учи в Пенсилванския университет. Завършва мениджмънт в Бизнес колежа. Нищо особено в академичните справки. Дошъл е в Чикаго около година след като е завършил и оттогава живее тук.

— Ами работата му? — попита Ксандър. — Този бизнес с недвижими имоти или каквото и там да притежава.

Меркс кимна.

— Стентън е едноличен собственик на инвестиционна компания за недвижими имоти, която притежава собственост за отдаване под наем. Има малък офис в „Лейквю“, в който изглежда има още двама служители, поне от това, което сме видели дотук. Стентън отива на

работа всяка сутрин около осем и половина и си тръгва в шест. Обядва за половин час, изглежда харесва „Джими Джон“. Не съм сигурен дали предпочита пуешко или говеждо печено — стори ми се незначително за доклада.

Ксандър се намръщи, без да оцени хумора.

— А връзката му с Джордан?

— Следим го от момента на партито така, както ни нареди. Онази нощ прекара в къщата ѝ, а после на сутринта отидоха заедно да пият кафе. Видя я отново вчера вечерта — ходиха при нейни приятели в Андерсънвил. Върна я у тях около полунощ и прекара около двайсет минути вътре, преди да си тръгне.

— Не е останал там през нощта? — попита Ксандър.

— Може да е имала главоболие.

— Може да ѝ писва от него.

Меркс сви рамене.

— Сам прецени. Снимахме ги заедно. — Той хвърли кафяв плик на бюрото. — Подредени са хронологично.

Ксандър извади снимките. Тази най-отгоре беше на Стентън и Джордан от нощта на партито, съдейки по цвета на роклята, която се виждаше изпод палтото ѝ. Целуваха се на верандата пред къщата и далеч не изглеждаха отегчени един от друг. Той прехвърли и останалите снимки. Джордан и Стентън се държат за ръце на излизане от „Старбъкс“. Стентън, с ръка около кръста ѝ, шепне нещо в ухото ѝ, докато чакат на верандата на непознатата къща, вероятно тази на приятелите ѝ. Последната снимка беше на Стентън, как напуска къщата на Джордан, докато тя го гледа от прага.

— Последната снимка е от снощи — каза Меркс.

Ксандър сложи фотографиите обратно в плика и ги остави на масата.

— Не съм убеден. И нека да ти кажа защо. Познавам много хора в този град и разпитвах за Ник Стентън. Никой никога не е чувал за него. И от мен се очаква да повярвам, че този никой, който не знае нищо за виното, се появява от нищото и просто така влиза в магазина на Джордан и ѝ подкосява краката. Не ми минават тези.

— Хората непрекъснато се срещат по такива начини — каза Меркс.

Ксандър заби показалец в бюрото си.

— Хората не срещат Джордан Роудс просто така. Баща ѝ има 1,2 милиарда долара. Милиарда. Казвам ти, това е нещо нагласено. Стентън преследва парите ѝ. Вероятно е мошеник или нещо подобно. Той посочи към Меркс.

— Ще следите Стентън, докато не наредя друго. В тази история има още нещо. Усещам го.

На следващия ден във фалшивия си офис Ник се облегна на стола зад бюрото си. Усмихна се, развеселен от последния доклад.

— Значи Екхарт мисли, че съм мошеник, който преследва парите на Джордан. Добре. Това ще го разсее за известно време.

Беше се обадил на Хъксли, след като изслуша записа на разговора. Всеки ден, откакто се беше възстановил от стомашния грип, партньорът му работеше в микробуса на няколко пресечки от „Бордо“. През изминалата седмица и половина бяха развили добри работни отношения — Хъксли слушаше на живо от микробуса разговорите на Екхарт, след което изпращаше на Ник по имейла дигитален запис заедно с отбелязаните минути и секунди за всеки разговор, свързан с разследването.

Хъксли пое дневната смяна в микробуса, а други двама агента застъпваха за нощната и ранната сутрешна смяна — в това число и агент Симс, която, според обещанието на Екхарт, бе уволнена от поста на барман в деня след партито. Агентите, които покриваха останалите смени, също изпращаха на Ник аудиофайлове, макар засега да разполагаха с много малко доказателства.

Бяха записали втори разговор между Трилани и Екхарт и това беше добър напредък за делото. Разговорът не беше кой знае колко вълнуващ, но Ник трябваше да се занимава с нещо, докато работеше в измисления си офис. И така, Хъксли висеше в микробуса по седем дни в седмицата, изслушвайки часове разговори, свързани с досадното вино на Екхарт, нощния клуб и ресторантите му, а Ник пет дни в седмицата не можеше да мръдне от скучния офис, където имаше двама стажанти: единият — „Етан“, мениджърът му, а другата — „Сузи“, офис асистентка. Ник надничаше през прозореца, дялящ офиса му от рецепцията, където бяха двамата стажанти. Те поне можеха да работят дистанционно от лаптопите си, така че фасадата не беше напълно

прахосване на ресурс от страна на Бюрото. Въпреки това можеше да си представи развълнуваните погледи на лицата им, когато Дейвис беше отишъл при тях и им беше предложил възможността да работят под прикритие. Едва ли са допусkali, че ще им възложи скучна работа в офис.

— Докато с Джордан заблуждавате Екхарт, че имате връзка, не би трябвало да имаме проблем — беше казал Хъксли. — Все пак ще се чувствам по-добре, когато приключим с всичко.

Ник прокара ръце през косата си в съгласие с това изказване. Ситуацията с Джордан започваше да изглежда твърде реална за комфорта му. Това обикновено беше моментът, когато той, предчувствайки възможно привързване, би се оттеглил. Но с нея беше хванат в капан. Следователно единственото, което можеше да направи, беше да продължи както обикновено и да се прави на мъжа, който не позволява нещата да станат реални, който винаги има под ръка саркастична забележка, но няма дълбоки чувства. Защото наистина нямаше. Тайните агенти не си позволяваха да се привързват към даден случай или някой, замесен в него.

Той не се оплакваше — знаеше как стоят нещата. Беше се трудил много, за да стигне там, където се намираще — да бъде най-добрият агент под прикритие в чикагския офис беше сериозно постижение. Това беше специалитетът му, нещото, което го различаваше от останалите агенти в офиса. Без тази разлика, той би бил просто поредният със значка и оръжие. По дяволите, щеше да бъде Пелъс. Това беше достатъчна мотивация да се върне към реалността.

— И ти, и аз, Хъксли — каза той на партньора си. — Колкото по-бързо приключим с това, толкова по-добре. За всички ни.

19

Джордан се усмихна на клиентите си.

— Какво мислите?

Двойката, мъж и жена към трийсетте, се спогледаха.

— Харесва ми — каза жената, като завъртя налятото около петдесет грама шардоне.

— И на мен ми харесва — съгласи се мъжът, — не е толкова измислено, колкото повечето шардонета, които съм опитал. Нека си вземем бутилка.

— Чудесно! — Джордан ги обслужи. После се отправи към една от масите в ъгъла, където група жени около четиридесетте пиеха вино.

— Как сте дами? Имате ли някакви въпроси за виното? — Когато приключи там, тя се премести на следващата маса, после отиде до етажерките, където имаше още няколко клиента и накрая се върна на бара да обслужи един от редовните си клиенти.

— Натоварено е днес — отбеляза той.

Джордан сложи в торбичка четирите му бутилки.

— Не мога да се оплача. — Всъщност можеше, доста лесно при това, но нямаше да го направи. Не и когато имаше клиенти. Стомашният грип беше застигнал и „Дивайн Селърс“. И двамата ѝ асистенти се бяха разболели и ги нямаше на работа от понеделник, което означаваше, че двамата с Мартин трябваше да поемат всички смени. По принцип това не би било проблем, но тази сутрин, както обикновено, тя беше ходила при Кайл, така че Мартин беше отворил магазина, а тя трябваше да работи следобедната смяна — в най-натовареното време — сама. Затова тичаше из магазина, без да спре, от пет и половина насам, не беше яла, нямаше възможност даже да отиде до тоалетна и беше малко раздразнителна.

Но не го показваше пред клиентите си.

Тя се усмихна, докато си проправяше път към задното помещение. Изглежда всички щяха да бъдат доволни в следващите трийсет секунди и това беше нейната възможност да изтича до онова

място. В този момент звънчето на вратата звънна. Мамка му. Ако влезеше само още един клиент през тази врата, преди да е имала възможност да се изпишка, някой щеше да получи тирбушон в... Тя забърза към вратата и се блъсна във високо, твърдо тяло. Беше Ник, който я хвана в обятията си.

— Леле. Изглежда много съм липсвал на някого — каза той закачливо.

Джордан го погледна умоляващо.

— Моля те, помогни ми.

Той стана сериозен.

— Какво трябва да направя. Само кажи.

— О, благодаря ти. — Джордан сложи ръце на хълбоците на Ник и го обърна с лице към магазина.

— Стой тук. Наблюдавай дали някой няма да открадне нещо, или да свие чаша вино. — Тя направи крачка към коридора, след което се обърна. — И не пипай нищо. — Тя забърза към банята, преди очните ѝ ябълки да изскочат.

Когато се върна, завари Ник на пост. Той посочи към вратата.

— Проблем ли е, че онези двамата дойдоха с ръчна количка и задигнаха няколко каси вино? Взеха само розово, така че реших, че не е голяма загуба.

— Ха, ха! — Джордан бързо го заобиколи и се мушна зад бара. — Благодаря ти, че наглеждаше. Какво правиш тук, между другото? — Тя се сдържа, заради хората наоколо. — Искам да кажа, това е толкова приятна изненада, скъпи.

Ник сви рамене.

— Работих до късно тази вечер и щях да се прибера вкъщи, когато изведнъж ме обзе силен подтик да видя приятелката си.

Това беше код, че го следят, предположи Джордан.

— Затварям след двайсет минути. Може да хапнем навън след това.

Ник погледна часовника си.

— Още не си вечеряла? Ще мине девет и половина, когато излезеш оттук.

Тя му хвърли очарователна усмивка.

— Девет и половина, ако любимият ми помогне да изчистим магазина. — Тя видя един клиент да се приближава от другия край и

остави Ник сам. Няколко минути по-късно, когато вдигна глава да си поеме въздух видя, че го няма. Тя се огледа из магазина и не го видя никъде, но нямаше време да се замисля върху това, докато не си тръгна и последният клиент.

Джордан затвори вратата и заключи възторжено. Беше оцеляла. Не искаше да обижда прекрасните си клиенти, които ценеше толкова много, но вече си мислеше, че никога няма да си тръгнат. Дръпна щорите на предните прозорци и се огледа. По дяволите, беше като след бедствие.

На вратата се почука. Приблужи се, готова да каже на който и да беше, че магазинът вече е затворен. Но през прозореца видя Ник. Отключи вратата и го пусна. Все още мърмореше.

— Вече и без това си достатъчно кльоцава — каза той сърдито. — Ако майка ми те види, ще те заключи с белезници за кухненската маса и ще те кара да ядеш лазаня цяла седмица. — Подаде ѝ две торбички от „Портийо“. — Не знаех дали богатата наследница ще предпочете хотдог, бургер или италианско говеждо — тук ще подмина очевидния майтап, — затова взех по едно от всичко.

При вида на торбичките на червени и бели ивици на Джордан ѝ се подкосиха краката. Най-добрата вечеря в Чикаго.

— Моля те, кажи ми, че има и пържени картопки — прошепна тя.

— Да.

Едва не изтръгна торбите от ръцете му.

— Ти си бог.

Избраха маса, сгушена между етажерките с вино. Докато Ник разопаковаше храната, Джордан грабна бутилка зинфандел и си наля една чаша.

— Искаш ли? — попита тя.

Той вдигна вежда.

— Вино с пържени картофи? Не, благодаря.

— Вино с всичко. Защото виното означава, че отговорната част от деня е приключила. — След като тържествено изпи чашата си, Джордан огледа менюто и реши, че богатата наследница иска бургер с пържените картофи и сос със сирене. Тя въздъхна щастливо, когато седна — за първи път от няколко часа насам. Отхапа от бургера си и буквално простена.

Ник посочи със своя италиански сандвич с говеждо.

— Това надхвърля реакцията ти с виното, което пихме на партито на Екхарт. „Шато Севил“ или каквото там беше.

— „Севон“. Но нищо не може да надмине такъв бургер. Когато бях малка, ходехме в „Портийо“ почти всяка събота вечер. — Тя отхапа отново и затвори очи. — Господи, от години не съм яла там.

Когато отвори очи, видя как Ник я гледа съсредоточено.

— Какво?

— Просто... когато ядеш или пиеш, правиш такива физиономии, че... — Той спря и въздъхна. — Както и да е. За какво говорехме?

Джордан посочи бургера си.

— За храна, за вино.

Той кимна.

— Да. Значи виното означава, че отговорната част от деня е приключила, така ли? Това е примамливо. Трябва да направиш такъв стикер и да го сложиш на своето „Мазерати“.

Тя се усмихна.

— Ще си го отбележа.

Ник отпи от безалкохолното си.

— Между другото, какво те накара да се интересуваш от вино?

Джордан потопи един пържен картоф в соса със сирене.

— Майка ми. Тя много си падаше по виното. Когато бях в гимназията, баща ми имаше луксозна ложа в „Юнайтед Сентър“ и през летните уикенди двамата с Кайл ходеха на мачовете на „Булс“. Предложи да заведе и мен, но — тя направи физиономия — не си падам по спорта.

— Как е възможно.

— Бих попитала същото и теб — винаги отхвърляш хубавото вино.

— Хмм! — Ник не изглеждаше убеден.

Тя продължи с историята.

— В тези дни с майка отивахме на вечеря. Тя ги наричаше нашите момичешки вечери. Разрешаваше ми да пия чаша вино, което, разбира се, ме караше да се чувствам изключително голяма. Не биваше да казвам на татко или на Кайл за това. Виното беше нашата тайна, нещо, което само мама и аз споделяхме. — Тя се усмихна на спомена, преди да отпие следващата глътка вино.

— Съжалявам, че не е успяла да види това място — каза нежно Ник. — Сигурен съм, че щеше много да се гордее с теб.

Джордан кимна и усети как очите ѝ парят. Тя прочисти гърло и продължи шеговито.

— Просто защото изглеждам добра в сравнение с Кайл. Сега той много е смъкнал летвата за близнаците Роудс.

Ник се разсмя.

— Мисля, че изглеждаш доста добре в сравнение с когото и да е. Джордан се отдръпна изненадана.

— Леле. Това комплимент ли беше?

Той спря да дъвче, сякаш току-що е осъзнал какво е казал. Замълча, приключи с дъвченето и сви рамене.

— Разбира се. Даже аз мога да направя комплимент на измислената си приятелка, когато ролята го изисква — Той намигна — И трябва да ме слушаш, когато шепна сладки глупости.

— Сигурна съм, че комплиментът беше истински. — Джордан се пресегна за още един картоф и го потопи във вкусния сос от сирене. — Ами ти? Как се оказа във ФБР?

— Ами, свързано е с времето, когато бях десетгодишен и ме хвърлиха в затвора — каза Ник.

Тя се разсмя.

— На десет? О, Ник, малки палавнико. Какво беше направил?

— С братята ми счупихме няколко прозореца, след като едно дете ни нарече смотаняци. Баща ми, който по това време беше сержант в полицията, ни отведе в участъка и ни заключи в една килия за шест часа. Изкара ни акъла.

— Сигурна съм — каза Джордан с усмивка. — Съжалявам. Сигурна съм, че е било доста травмиращо преживяване.

Ник измъкна картофа от ръката ѝ.

— Ако продължаваш да ми се подиграваш, ще изям всичко.

Тя се престори на сериозна.

— Слушам те.

— Когато се прибрахме онази вечер, баща ми ни накара да седнем и ни обясни, че неговите действия рефлектират върху Нюйоркската полиция, а че нашите действия се отразяват на него. И че се надява отгук нататък да се държим с уважение към значката, която носи. — Той замълча.

— Спомням си, че се замислих как един ден и аз искам да имам работа, с която да се гордея така. И това ми остана в главата. Така веднага след колежа отидох в Нюйоркската полиция. Харесваше ми, но след пет години усетих, че искам повече. Коего ме отведе във ФБР. След като завърших Академията, ме преместиха в Чикаго. Трябваше да е за три години, но ми хареса тук. Малко дистанция от семейството ми се отрази добре.

Джордан завъртя виното в чашата си.

— Какво мислят те за всичките ти задачи под прикритие?

Ник се разсмя.

— Трябва да чуеш майка ми какви ги приказва. — С дълбок акцент той каза: — „Синът ми, ФБР агентът, мислите ли, че има време да ни се обажда с всички тези големи, важни дела, които му възлагат? Може да умра, без той да разбере.“

Джордан се разсмя, развеселена от това рядко допускане в истинския свят на Ник Маккол. Досега той беше нещо като мистерия за нея.

— Обзалагам се, че ти липсват.

Той сви рамене.

— Разбира се. Макар че се опитвам да го крия от братята си. Отношенията ни са по-скоро саркастични, от типа „изкарай другия извън нерви“.

— О, звучи ми познато — каза Джордан. Връзката ѝ с Кайл също не можеше да се определи като сантиментална.

Когато приключиха с яденето, Ник предложи да ѝ помогне да изчисти магазина.

— Не е нужно да ми помагаш — каза тя. — Просто се пошегувах.

— И да те оставя сама да вършиш тежката работа? Ако някой ни наблюдава, моят герой трябва да изглежда отзивчив и подкрепящ.

Тя му хвърли една кърпа за съдове.

— В такъв случай твоят герой може да се захване с онези използвани чаши.

Разделиха си работата и бързо почистиха магазина. Ник беше паркирал отпред и закара Джордан до тях, където настоя да я изпрати до вратата. Както обикновено, тя забеляза, че той оглежда паркираните коли на улицата.

— Следят ли ни? — попита тя.

— Не, не мисля — каза Ник. — Чисто е.

— О, добре — Джордан спря на края на стълбите. Докато стояха на верандата под лунната светлина, ѝ просветна, че това е първата вечер, която са прекарвали наистина насаме — без частни детективи, които да ги следят, без приятели, без Ксандър Екхарт и компания. Само те. Почти като на истинска среща.

— Благодаря за вечерята и за това, че ми помогна. — Тя замълча, поразена от истината, която щеше да изрече. — Прекарах наистина добре.

Ник изглеждаше развеселен от изненадата ѝ. Качи се още едно стъпало нагоре и застана до нея.

— Не е нужно да изглеждаш толкова шокирана. Не съм чак толкова лош.

— Може би през повечето време си — подразни го Джордан.

Ник вдигна глава и помисли.

— През повечето време... предполагам, че това е напредък.

Джордан забеляза, че стоят много близо. Като в края на среща, на която тя се чуди „да го покания ли по-близо“. Това не беше логично, предвид факта, че уговорката между нея и Ник беше просто игра.

И двамата замълчаха за няколко секунди. Нощта, улицата и всичко останало сякаш изведнъж притихнаха. Накрая Джордан посочи към къщата.

— Май трябва да се прибирам. Тук е под нулата и въобще...

Ник посочи към колата си.

— Добре. И аз трябва да се прибирам. Трябва да стана рано-рано за измислената си работа.

— Добре тогава.

— Страхотно.

Никой от тях не помръдна.

— Е, значи ще се видим по-късно — каза Джордан. Тя се обърна да тръгне — ако не друго, краката ѝ започваха да замръзват и скоро нямаше да може да помръдне.

Ник я хвана за ръката.

— Джордан.

Каза името ѝ толкова тихо, не ако нощта не беше толкова тиха, можеше и да не го чуе. Когато се обърна, той я погледна право в очите,

сякаш търсеше нещо.

После, просто така, моментът изчезна. Кимна ѝ леко и изражението му отново стана неразгадаемо.

— Ще ти се обадя по-късно.

Пусна ръката ѝ и слезе по стъпалата, без да се обръща.

На следващата сутрин Джордан прекара първия час в магазина в правене на инвентаризация и разпределение на поръчките за дистрибуторите за следващия месец. В петък заминаваше за долината Напа — пътуване, което планираше от няколко месеца. Ходеше в страната на виното три-четири пъти годишно по работа и изключително се вълнуваше за това пътуване — имаше уговорка да посети нова винарна, чието ново каберне смяташе да предложи във винения клуб.

Освен това имаше нужда от уикенд извън Чикаго — да си почине от задачите под прикритие и всичко останало. Няколко дена сама щяха да ѝ се отразят добре, щеше отново да започне да мисли ясно и вероятно щеше да престане да се чуди дали Ник искаше да я целуне снощи.

Границата между реално и измислено в главата ѝ някак се беше размила. Ако нещата между тях бяха истински, снощи щеше да я целуне, а нямаше да я изпрати с думите „Ще ти се обадя по-късно“, преда да си тръгне с вирната опашка от верандата ѝ. Но ето я, пак си мислеше за него.

Джордан се опита да се отърси от тези мисли и да се концентрира върху работата. Тъй като искаше да компенсира за допълнителните смени, с които трябваше да натовари персонала си, докато е в Напа, беше решила да отвори и да затвори магазина сама. За щастие Андреа вече се чувстваше по-добре и трябваше да дойде в един часа, което означаваше, че нямаше да се наложи Джордан пак да кара сама вечерната смяна.

След като разпредели поръчките, тя пусна на фейсбук страницата на магазина предложенията за уикенда: купете три червени вина, получете четвъртото на половин цена. После се захвана с — плащането на сметки. Намръщи се при вида на сметката за газ и се възмути от нелепата цена за отопление на магазина. Очевидно хората от „Пийнълс Гез“ смятаха, че тя разполага с милиарди долари. Малко

преди обяд звънчето на вратата дрънна и влезе първият клиент за деня. Джордан погледна от бара и се усмихна на жената — привлекателна брюнетка с яке на „Норт Фейс“ и клин за йога, който подчертаваше стегнатата ѝ леко заоблена фигура. Вероятно или идва от, или отива на тренировка, предположи Джордан.

— Мога ли да ви помогна?

Жената за миг се замисли над въпроса.

— Засега само разглеждам.

Тя оглеждаше магазина, сякаш търсеше още някого.

Джордан се зачуди дали Мартин най-сетне не си е намерил жена, която го е оценила.

— Не бързайте. Ако имате въпроси, кажете.

Жената спря.

— Всъщност майната му. Имам въпрос. — Тя се приближи към бара. — Това между теб и Ник сериозно ли е?

Въпросът беше съвсем неочакван и хвана Джордан неподготвена.

— Моля?

— Ник Маккол. Сериозни ли са нещата между вас двамата?

На Джордан ѝ трябваше време да отговори, трябваше да обмисли внимателно думите си.

— Познавам Ник Стентън, но не и Ник Маккол. — Тя изгледа жената. — Съжалявам, не разбрах името ви.

— Лиза. И името на човека, който снощи беше тук, в магазина, е Ник Маккол. Повярвай ми — зная. Познавам Ник много добре.

Без значение дали реакцията ѝ беше разумна, или не, Джордан усети, че настръхва от намека ѝ.

— Щом познавате Ник толкова добре, защо ме питате дали нещата между нас са сериозни?

Лиза неловко помръдна и зае леко отбранителна позиция.

— Не съм го чувала от няколко седмици. Вчера го видях с колата, проследих го дотук и мислех, че ще го настигна в магазина. После ви видях двамата през вратата. Изглеждахте толкова уютно.

Очевидно шоуто на Ник и Джордан събираше зрители всеки ден.

— Мисля, че това е разговор, който трябва да водите с Ник, не с мен.

Тук Лиза се изсмя.

— Значи все пак не го познаваш толкова добре. Защото ако го познаваше, щеше да знаеш, че на Ник въпроси не му се задават. Това е част от неговата практика на необвързване. — Тя повдигна вежда. — Или все още не ти е изнесъл тази реч?

Когато чу думите на жената, Джордан я усети — болката на разочарование, толкова силна, че не можеше да не я признае. Ник не се обвързваше.

Това не би трябвало да означава нищо. Разбира се, не й беше изнесъл подобна реч — нямаше причина да го прави. Защото, точно както тя си мислеше, всяка връзка между тях беше въображаема.

С това наум тя успя да запази непринудеността си пред Лиза. Това беше нейният магазин и никой нямаше да я кара да изглежда като глупачка в него.

— Нали не очаквате да ви разкажа за какво си говорим с Ник? — попита тя хладнокръвно.

— О... разбирам. Още не си спала с него, нали? — Лиза се усмихна самодоволно. — Слушай, скъпа, не ми се ще да съм носителят на лошата новина, но скоро ще чуеш речта му — тъкмо преди да те изчука. Това е част от неговия кодекс или каквото и да е там. Повярвай ми, много жени са минали по този път с Ник.

Джордан се престори, че се замисля.

— Благодаря за съвета, Лиза. Всичко това е много информативно. Особено тайнствената част, в която ми разказа, че си проследила Ник, стояла си отвън и си ни гледала — Тя посочи към витрината с вината. — Хей, знаеш ли какво бих направила, ако издебна бившия си? Бих си наляла чаша сира. И си късметлийка, защото днес имаме разпродажба на червени вина...

От другата страна на улицата детективът на Меркс, човек на име Тенисън, замръзна с фотоапарата в ръце, когато вратата на „Дивайн Селърс“ се отвори. Оттам изхвърча брюнетката с клина, очевидно бясна. Тя пресече улицата и се отправи директно към колата, в която седеше той. Тенисън се притесни. Беше решил между другото да проследи Джордан Роудс, да види дали може да им подаде нещо. Каквото и да е. Защото след единайсет дни следене на Стентън не бяха успели да изровят нищо съществено за пред Екхарт. Вече беше

запознат с режима на Стентън — човекът не излизаше за обяд от офиса преди един часа, което означаваше, че има много време за убиване. Отначало следенето на Джордан Роудс му изглеждаше не по-малко скучно от следенето на Стентън. Тенисън беше паркирал колата си от другата страна на улицата и през обектива на фотоапарата можеше да вижда през предните стъкла на магазина. Роудс често говореше по телефона, работеше на лаптопа и преподреждаше бутилките с вино. Наистина вълнуващо. Но тогава се появи брюнетката със смайващата фигура и нещата станаха интересни. Първоначално Тенисън беше предположил, че брюнетката е клиент, а доколкото можеше да каже през лещите на камерата, Джордан Роудс също смяташе така. Но после брюнетката каза нещо, което напрегна Роудс и Тенисън се взря повнимателно. Нямаше представа какво си говорят, но езикът на телата им предвещаваше женски бой. После Роудс се усмихна, посочи към бутилките на бара и брюнетката изхвърча навън.

Тенисън бързо хвърли фотоапарата на мястото до него и го покри с раницата, пълна със снаксове, вода и цигари, които винаги държеше на ръка разстояние по време на наблюдение. Грабна мобилния си от таблото и се престори, че говори по телефона.

Брюнетката извади ключовете си, натисна копчето за отключване и светлините на колата пред него мигнаха. Засега не го беше забелязала. Тенисън наблюдаваше с крайчеца на окото си как измъква мобилния си от палтото и набира някакъв номер. Беше пушил преди няколко минути и беше отворил малко прозореца на колата да влезе свеж въздух. Така той беше в идеалната позиция да чуе края на разговора ѝ, докато тя се приближаваше към колата. Звучеше сякаш оставя съобщение на нечия гласова поща.

„Здравей, Ник Маккол или как да кажа, Ник Стентън, който и да си днес — мислех, че не си се обаждал, защото имаш друга задача под прикритие, не защото си заврял оная си работа в някаква кльоцава руса кучка. Май ми каза, че не става въпрос за друга жена? Предполагам, че си излъгал. И защо не съм изненадана? Нали с това си изкарваш хляба все пак — като лъжеш хората.“

Останалата част от тирадата на брюнетката заглъхна, когато тя се качи в колата. После тя затръшна шофьорската врата и всичко притихна.

Тенисън седеше в своята кола, все още с телефон в ръка. Леле майко.

След като брюнетката потегли, той на свой ред се обади.

— Меркс. Няма да повярваш. Мисля, че изрових нещо за Стентън. Искам, да кажа, мамка му, имам нещо. Трябва да направим още една проверка. Този път на името на Ник Маккол.

21

В осем часа вечерта „Дивайн Селърс“ беше пълен. Четвъртъците бяха най-натоварените вечери в магазина, тъй като хората обичаха да пазаруват вино преди уикенда. Тази вечер не беше изключение.

Андреа дръпна Джордан настрана.

— Ник Стентън те търси по телефона. Казва, че е важно.

— На мобилния?

— Не, на телефона на магазина.

— Благодаря, Андреа. — Джордан отиде в задната стаичка и вдигна слушалката. — Ало?

Ник не звучеше доволен.

— Цял ден ти звъня на мобилния.

— Получих съобщенията ти, просто нямах възможност да ти се обадя.

— Трябва да поговорим за Лиза — каза той.

— Освен съобщението, което ти оставих, нямам какво повече да кажа. — Беше се обадила на Ник, след като Лиза излезе от магазина раздразнена (нямаше представа защо) и му беше оставила съобщение, че трябва да е нащрек за откачени бивши гаджета с клинчета.

— Съжалявам, че е дошла при теб. Било е неуместно. — Той замълча. — Какво точно ти каза?

— Ами зададе ми няколко въпроса за нас — каза Джордан. — После ми разказа за политиката ти на необвързване, за това как винаги казваш на жените, с които се забъркваш, че с никого не излизаш сериозно.

От другата страна на линията последва дълго мълчание.

— О.

Значи е вярно, помисли си Джордан.

Ник въздъхна тежко.

— Виж, Джордан, не мога да изляза от офиса сега, защото работя върху нещо, което ще ми отнеме около час, но трябва да поговорим. Ще дойда в магазина веднага щом се освободя.

Тя се опита да звучи непринудено.

— Наистина няма за какво да говорим. Все пак не ми дължиш никакви обяснения. Въпреки че моята героиня беше изненадана да научи, че си от онези типове, които имат проблем с обвързването.

Дотук с непринудеността. Ник спря.

— Знаеш, че имам сериозна причина да съм от тях.

Моля ти се.

— Онези типове винаги си имат причини. — Джордан чуваше шума от магазина — Трябва да тръгвам, пълно е с клиенти.

— Не, Джордан, ние трябва да...

На вратата се почука и Андреа промуши глава.

— Съжалявам. Има един клиент, който иска да говори с теб.

— За съжаление, скъпи, наистина трябва да тръгвам — каза тя на Ник. — Ще ти се обадя по-късно. — Тя затвори, преди да каже нещо, за което щеше да съжалява.

С дълбока въздишка си сложи най-хубавата усмивка, решена да се концентрира върху работата. Обърна се към Андреа.

— Благодаря ти. Този клиент или клиентка каза ли за какво иска да говори с мен?

— Клиент. Много добре изглеждащ при това — каза Андреа с усмивка. Джордан уморено стана от стола. — Моля те, не ми казвай, че е Ксандър Екхарт. — Тя определено не беше в настроение да се справи с подобна ситуация в този момент.

— Не е Ксандър. Този тип твърди, че му дължиш каса вино.

Любопитна, Джордан последва Андреа и излезе от задната стаичка. Магазинът беше претъпкан и почти всички маси бяха заети от клиенти, пиещи вино. Тя забеляза тайнствения мъж, който седеше сам на маса близо до десертното вино и шампанското. Той я изглежда преценяващо, докато тя се приближаваше.

— Джордан Роудс. Радвам се да те видя отново.

Тя спря пред него и се усмихна.

— Кол Китридж. Мина доста време.

Час по-късно Ник тихо изруга, проклинайки липсата на паркоместа пред „Дивайн Селърс“. Успя да намери място на следващата пряка, паркира и слезе от колата. Тази вечер имаше мисия

и целта му бе Джордан Роудс. Без значение дали тя искаше, трябваше да поговорят.

Той влезе в „Дивайн Селърс“ малко след девет часа. Надникна през прозореца — знаеше, че вероятно ще я види да затваря магазина и позна. Проследи я с поглед как отива зад бара с черната копринена риза, късата права пола и високи токчета. Преди да влезе, той си позволи да я погледа няколко секунди как взема бутилка вино и я отнася на една маса в ъгъла.

Наистина беше неотразима. Всеки мъж би бил щастлив — Ник спря по средата на мисълта си, когато видя мъжа с когото беше. По-скоро висок, перфектна кестенява коса на модел и носеше шал около врата, въпреки факта, че в магазина беше двайсет и един градуса. Очевидно смотаняк.

Джордан наля вино в двете чаши на масата. Остави бутилката и седна на стола срещу смотаняка. Той каза нещо, което очевидно ѝ се стори забавно, след което взе бутилката и доля още в чашата ѝ.

Ник гледаше как Джордан отпива от виното си и прави онази физиономия, съблазнителната — „майната му на виното, трябва да видиш изражението ми, когато правя секс“. Поне той така я разбираше. Смотанякът я гледаше с хищнически поглед и се смееше. Очевидно и той имаше подобна интерпретация на физиономията. Нещо вътре в Ник се счупи.

Това беше неговото измислено гадже и седеше на масата, на която предната вечер заедно бяха яли пържени картофки. И ако си мислеше, че може да хвърля изпепеляващи секси погледи на всеки педал с шал, който влиза в магазина ѝ, грешеше. Той имаше свой поглед, който да покаже на смотаняка — беше време да демонстрира физиономията „не се опитвай да ме прецакаш“.

Джордан остави чашата и затвори очи, докато вкусовете на виното проникваха в нея.

— Ммм, имах нужда от това.

— Дълъг ден? — попита Кол.

— Много. — Тя се огледа из магазина. Преди няколко минути беше пуснала Андреа да си ходи като компенсация за допълнителната

смяна, която трябваше да поеме през уикенда. С облекчение видя, че нещата изглеждаха в сравнително добро състояние.

Кол изглежда прочете мислите й.

— Какво ще кажеш да поостана и да ти помогна да затвориш магазина? После може да отидем в онзи тайландски ресторант, за който ти казах. Разрешено е да занесеш свое пиене, така че може да изберем каквото вино поискаш. — С усмивка той посочи към вината на лавиците зад тях. — Аз черпя.

— Колко щедро от твоя страна. — Джордан завъртя чашата си. — Но мисля, че ще пропусна тайландското.

— Това има ли нещо общо с „висок, мургав и сериозен“?

Докато мърмореше за нелепата клюкарска рубрика, Джордан се сети за най-добрия начин, по който да отговори на въпроса на Кол.

— Ситуацията с „висок, мургав и сериозен“ е... сложна.

— Колко сложна? — попита Кол.

Няма да повярваш, ако ти кажа.

Звънчето на вратата дрънна и вътре нахлу студен вятър. Джордан погледна и с изненада видя Ник до вратата. Носеше тъмно палто и се беше намръщил заплашително. С поглед прикован върху нея и Кол той се приближи към масата им.

— Изглежда идвам навреме за последни поръчки. — Без да губи време той протегна ръка към Кол. — Ник.

— Кол Китридж.

— Приятно ми е, Кол. Магазинът е затворен.

Джордан го стрелна с поглед заради грубостта му.

— Ник.

Той вдигна часовника си и го потупа.

— Виждате ли? Девет часа е.

Кол гледаше ту единия, ту другия.

— Май съм попаднал не където трябва.

Ник се усмихна престорено мило.

— Да Имате възможност да си тръгнете. — Той взе палтото на Кол от стола и му го подаде.

Джордан го погледна свирепо.

— Не може да си сериозен.

— Абсолютно сериозен съм, скъпа. Трябва да поговорим.

Тя се обърна към Кол.

— Много съжалявам за това. Наистина не е нужно да си тръгваш.

Кол протегна ръка и се изправи.

— Не се тревожи, Джордан. Вероятно е по-добре да вървя. Може да поговорим следващия път, когато дойда за виното.

Тук мрачното изражение на Ник се задълбочи.

Джордан стана от масата, мина покрай Ник и последва Кол до вратата. Опита да се пошегува, за да прикрие неловкото положение.

— „Дивайн Селърс“ обикновено не посреща клиентите си така. Май трябваше да те предупредя, че е „Денят на високия, мургав и намръщен тип“.

— Припомни ми за този ден следващата година. Мисля, че ще си остана вкъщи — каза Кол.

След бързо „довиждане“ той си отиде.

Тъй като на Джордан й трябваше малко време да се успокои, тя заключи вратата и дръпна щорите на предните прозорци. Не искаше някой случаен минувач да види един много истински спор с измисления й приятел грубиян.

След като се съвзе, тя се обърна към Ник.

— Не мога да повярвам, че го направи.

Беше си свалил палтото и седеше на стола — явно не планираше да ходи никъде. Той се облегна на масата и скръсти ръце, а светлосивият пуловер леко се опъна около широките му гърди.

— О, съжалявам. Прекъснах ли нещо между теб и клиента ти?

— Да, прекъсна нещо. И то се нарича разговор. И освен че е клиент, това беше Кол Китридж от рубриката „Храна и вино“ на „Трибюн“. Хората от нашия бизнес обикновено не го вбесяват, като го изхвърлят така.

— Не разбрах, че е толкова важен за теб — каза Ник саркастично.

Джордан го погледна свирепо.

— Какво ти става тази вечер?

Ник стана и се приближи към нея.

— Ще ти кажа какво ми става. Какво мислиш, че щеше да си помисли някой, ако те наблюдаваше тази вечер? Щеше да види предполагаемата ми приятелка да пие с друг мъж.

Разбира се, помисли Джордан. Разследването. Единственото нещо, за което го беше грижа.

— Защо беше тук, между другото? — попита Ник. — Ти... интересуваш ли се от този човек?

Тя се отдръпна от него.

— Не е нужно да отговарям на въпроса ти.

Той я последва.

— Нужно е. Може да има отношение към операцията под прикритие.

Джордан се завъртя.

— О, заври си тайната операция някъде. Не задавах никакви въпроси, когато бившата ти се изтъпанчи в магазина и ми каза за многото жени, които си чукал. И как не ти пука за никоя от тях, защото не се обвързваш. Значи същото правило важи и за теб — никакви въпроси. Което означава, че ако аз искам да пия с Кол Китридж или с който и да е друг мъж, това си е моя работа, а не твоя.

Тя сложи ръце на гърдите на Ник и го бутна. Той не помръдна. Вместо това склучи ръка около китката ѝ и я придърпа към себе си.

— Е! По дяволите — изръмжа той. — Аз го превръщам в моя работа.

Наведе се към нея и я целуна. Хвана с ръце главата ѝ и потърси устните ѝ — грубо и собственически. Джордан беше бясна ѝ разгорещена и го хвана за пуловера, за да го отблъсна, но...

О, Боже, да.

Вместо да го блъсне, тя стисна пуловера му и го придърпа поблизо. Той я целува, докато тя остана без дъх, после се отдръпна и я погледна с пламтящи зелени очи.

— Ето. Виж дали онзи смотаняк може да те целува така — каза той рязко, едновременно ядосан и доволен.

Джордан се изчерви, пламнала от гняв.

— Обзалагам се, че има много смотаняци, които могат да ме целуват така.

— Тогава трябва да поработя повече, за да изпъквам сред тълпата. — Ник отново я сграбчи.

Те се блъснаха в тухлената стена до лавицата с купове вино. Устата на Ник се плъзна към врата ѝ, а Джордан усети как краката ѝ се

подкосяват. Трябваше да приглуши стенанието си, когато наболата му брада грубо се отърка в кожата ѝ. Точно така си го беше представяла.

— Не трябва да правя това — промърмори тя в ухото му. — Не те харесвам през седемдесет и пет процента от времето.

Гласът му беше копринена, гореща ласка.

— Но какво мислиш за останалите двайсет и пет процента? — Без да дочака отговора, той плъзна ръце по ризата ѝ, дръпна нетърпеливо яката и първото копче се отвори. После второто. Ник се отдръпна и огледа сушена ѝ, после погледна възбуденото ѝ лице и разкопча и третото копче. Тя също го гледаше.

— Можеш да ме спреш — каза той дрезгаво.

Да, можеше.

Джордан замълча и той дръпна по-силно, при което отвори четвъртото и последното копче едновременно. Тя усети прилив на хладен въздух по разгорещената си кожа. После я зацелува. Докато езикът му се въртеше около нейния, той дръпна една от чашките на сушена ѝ и дълбоко простена, когато гърдите ѝ изскочиха.

— Ник — задъха се тя.

Той сведе глава и подразни едно от зърната ѝ с език, а тя прокара пръсти през косата му, наслаждавайки се на плътните, меки пластове.

Ник смъкна и другата чашка на сушена ѝ, така че и двете ѝ гърди се приближиха към устата му. Той простена, когато тя нетърпеливо се изви на тухлената стена.

— Господи, Джордан, толкова си секси.

„Заради теб“, за малко не изтърси тя. Прехапа долната си устна и затвори очи, когато езикът му се завъртя около настръхналия връх на другата ѝ гърда. Той плъзна ръка по бедрото ѝ, пъкна я под полата ѝ и тялото ѝ затрепери в очакване. Ник ухапа твърдата пъпка на зърното ѝ в момента, в който мушна ръка в бикините ѝ. Тя изпъшка превъзднено. Ник плъзна пръст вътре в нея и го раздвижи с възхитително бавно движение. Сложи още един пръст, след което докосна с палец клитора ѝ и го подразни, докато краката ѝ не се разтрепериха.

— Искаш ли го? — Устните му се нахвърлиха върху нейните, докато продължаваше сладкото мъчение с пръстите си. — Искам да те чуя как го казваш. Без повече игри, без повече сарказъм. Само истината.

Не ѝ трябваше да мисли — тя вече знаеше истината.

Вероятно беше глупачка да продължава въпреки всичко, което Лиза ѝ беше казала. Но трябваше да е още по-голяма глупачка да позволи думите на някаква ревнива непозната да ѝ диктуват как да живее живота си. Сама щеше да взема решенията си за Ник — така нямаше да обвинява за последиците друг, освен себе си.

Тя се отдръпна и го погледна.

— Заведи ме вкъщи.

Нещо се случи.

Видя го на лицето му — изражението му омекна. Недостъпната външност, стените, маската, която носеше като агент под прикритие, се разтопи и остана само той. Изрече името ѝ и я целуна отново и тя разгорещено отвърна на целувката му. Без задръжки, те се отлепиха от стената и се отправиха към задната стаичка.

Ник държеше лицето ѝ в ръцете си, а погледът му беше възбуден и собственически.

— Ако те заведа, оставам. Цялата нощ.

Джордан кимна.

— И очаквам много мръсни думи.

Той се разсмя, после я погали с палец по бузата.

— Наистина, Роудс. Нарушили са калъпа с теб.

Тя се усмихна, когато той се наведе и се сгуши във врата ѝ. Мелинда и Корин бяха прави — харесваше ѝ начинът, по който изричаше фамилията ѝ.

От задната стаичка се чу мобилният ѝ. Разбира се, тя не му обърна внимание. Но когато телефонът в магазина звънна, тя усети как Ник застава.

— Не му обръщай внимание — каза Роудс прегракнало. — Нека си взема палтото и да изчезваме оттук.

Телефонът в магазина престана да звъни, но зазвъня мобилният ѝ. Ник изруга и ядосано тръсна глава.

— Не мога да повярвам, че го направих. Не мога да повярвам, по дяволите, че го направих. — Той я погледна неочаквано много сериозен. — Трябва да вдигнеш телефона си, Джордан.

Тя се протегна да го вземе.

— Който и да е, може да почака. Сега съм заета.

— Всъщност не може да чака. Вероятно... някой иска да ти съобщи, че брат ти току-що е бил намушкан.

Сърцето на Джордан спря. Тя отдръпна ръката си.

— Защо някой ще ми се обажда да ми казва такова нещо?

Ник погледна часовника си.

— Защото преди около десет минути брат ти е бил намушкан. — Той вдигна ръка, когато видя изражението ѝ. — Добре е. Сигурен съм. Но трябва да приемеш това обаждане. Ако е баща ти, не искам да се притеснява. Само мога да си представя какво казват в новините.

— Новините? — Тя го отблъсна от себе си. — Какво за бога си сторил на брат ми? — Джордан бързо намести сутиена и дръпна ризата си, придържайки я затворена с една ръка, докато вървеше към задната стаичка да вдигне звънящия телефон.

Ник я настигна в коридора.

— Знам, че си бясна. Но точно сега трябва да ми повярваш. Ако баща ти е на телефона, кажи му, че си говорила със сестрата в спешно отделение в „Нортуестърн Мемориъл“, според която Кайл е добре.

Тя преглътна.

— Кайл е в спешното?

Зелените очи я гледаха неотклонно.

— Просто кажи на баща си, че той е добре.

Отново му повярва сляпо.

Тя измъкна китката си от хватката му, забърза към задната стаичка и извади мобилния от чантата си. После погледна надолу и видя зейналата отворена риза и сутиена. Чудесно.

— Татко — вдигна тя телефона.

— Джордан, гледа ли новините?

Не, съжалявам. Бях заета. — Натисках се на една тухлена стена с едно гадже.

— За Кайл, знам. Тъкмо щях да ти звъня.

Баща ѝ въздъхна, сякаш облекчен, че не трябва да ѝ сервира новината.

— Единственото, което знам, е това, което казват по телевизията — че е бил намушкан по време на някакъв бой. Извели са го от затвора и са го докарали в „Нортуестърн Мемориъл“. Опитвам се да се свържа с някой, който знае нещо. Който и да е.

Джордан гледаше Ник в очите, докато отговаряше на баща си.

— Току-що говорих със сестрата в спешното. Каза ми, че Кайл ще се оправи.

— О, слава богу. Тогава защо са го извели от затвора? — настояваше да знае той.

Тук Джордан трябваше да импровизира малко.

— Сестрата каза, че не може да ми даде повече подробности по телефона. — Тя подпря слушалката с рамото си, за да освободи ръцете си и да си закопчае ризата. — Качвам се в колата, татко. Ще се видим в болницата. Но всичко ще се оправи.

— Вярвам ти хлапе. Аз... мисля, че щеше да знаеш, ако нещо не беше наред с Кайл. Вие двамата винаги знаете — Той прочисти гърлото си. — И аз тръгвам към болницата. На вечеря съм у един приятел в Евънстън, но ще гледам да стигна възможно най-бързо.

Джордан зяпна телефона за миг, след като го затвори.

— Току-що излъгах баща си. Това беше границата, която не бях минавала в цялата тази история.

Ник мина зад нея и сложи ръце на раменете ѝ.

— Не си го излъгала, когато му каза, че брат ти е добре. Той е добре.

Тя се измъкна.

— Кажи ми какво става. Защо Кайл е в спешното?

— Историята, пусната от медиите — а те смятат, че е истинска, — е, че Кайл е бил прободен от друг затворник по време на бой, започнал, когато са ги прибирали в килиите — каза Ник.

Джордан овладя паниката, която се надигна в гърлото ѝ.

— А истината?

— Истината е, че брат ти е бил леко порязан от агент под прикритие във внимателно дирижирана операция, която сега ни дава правдоподобно оправдание да го извадим от затвора.

Главата ѝ се въртеше.

— Почакай, Кайл участва ли в цялата работа?

— Разбира се, че не — каза Ник делово. — Нищо не се е променило — никой не трябва да знае за уговорката ни, докато не приключи разследването на Екхарт.

Нашата уговорка. Добре.

— Трябваше да ми кажеш.

Ник вдигна ръце.

— Знам, издъних се. Много. Видях този смотаняк, а после ти започна да спориш и... после знаеш. Просто забравих за всичко останало. Съжалявам.

Джордан въздъхна, тъй като в момента не можеше да осмисли частта с „всичко останало“. Сега приоритет номер едно за нея беше да се увери, че брат ѝ е добре.

— Трябва да отида в болницата.

Ник я погледна.

— Може ли да дойда с теб?

Тя поклати глава.

— Татко ще бъде там. Ще иска да знае кой си, а аз не съм готова за този разговор.

Честно казано, тя не знаеше какво се случва между нея и Ник. Определено нямаше да може да обясни на баща си.

В отговор на отговора ѝ, изражението на Ник стана по-делово. Той кимна.

— Разбира се. Трябва да бъдеш със семейството си.

След това той си тръгна, а Джордан остана в задната стаичка, докато не чу звънчето на вратата. Трябваше ѝ миг да се съвземе, после грабна палтото си и тръгна към болницата.

Ксандър огледа тъмния, занемарен интериор на бара, смятайки, че определено няма да намери прилична чаша вино на това място.

Не можеше да разбере защо Меркс беше предложил да се срещнат в тази дупка.

Всичко свързано със съобщението, което беше получил от Меркс по-рано днес, беше странно.

ТРЯБВА ДА ПОГОВОРИМ, НЕ В ОФИСА ТИ —
ТАВЕРНА „ЛИНКЪЛН“ НА УЛИЦА „РОСКО“ В 10
ВЕЧЕРТА. НЕ КАЗВАЙ НА НИКОГО.

Първо, беше странно, че Меркс му изпраща съобщение — никога преди не бяха общували така. Второ, защо не можеха да се срещнат в офиса му? Винаги се срещаха там. Мястото му беше крепост. Ксандър намери маса в дъното на бара и седна, надявайки се да остане незабелязан. Не дай боже да го познаят и някой да разбере, че е влязъл в заведението му. Унижението би го убило — ако не го направеше гадната течност, която сервираха за бира.

— Нямате ли винена листа — попита той саркастично, когато сервитьорка на средна възраст с изрусена коса приближи масата му. Нямахше нищо общо с лъскавите, красиви, млади същества, които обслужваха масите и бара в клубовете и ресторантите му. — Ще пия джин с тоник. В чиста чаша, ако обичате.

Той не обърна внимание на погледа на сервитьорката, когато тя се запъти обратно към бара. Свали палтото си, внимателно го остави на облегалката на стола до него и погледна часовника си. Намръщи се, когато видя, че Меркс закъснява. Беше се надявал срещата да мине бързо. Искаше да се върне в „Бордо“ преди единайсет, когато ресторантът щеше да се напълни. Четвъртък вечерите винаги бяха добри и на него му харесваше да е в „Бордо“, да наблюдава, да се

слива с хората и гордо да поглъща всичко. Той живееше добър живот — мамка му, добър живот. И черешката на тортата щеше да бъде Джордан Роудс. С нейните пари, неговото познание за нощните клубове и ресторанти и взаимната им страст към виното можеха да станат неотразима двойка. Тя беше идеална за него — трябваше само да го разбере. Дано Меркс да има добри новини. Няколко минути покъсно той най-сетне се появи.

— Съжалявам: Трафикът по „Драйв“ беше по-лош, отколкото очаквах. — Той остави черна кожена чанта на стола до себе си. — За мен обичайното — каза Меркс на сервитьорката, когато тя се приближи.

— Идваш тук редовно? — Ксандър се огледа отвратен. — Защо?

— Защото тук никой не задава въпроси?

— Разбира се, че не задават. Имат всичко на всичко около три работещи мозъчни клетки. — Ксандър посочи един мъж, заспал на бара. — Не мисля, че този изобщо е жив.

— Не ги мисли тях. Концентрирай се върху въпроса, който ти би трябвало да зададеш — каза Меркс.

Ксандър се намръщи. Никога не беше обичал игрите.

— За какъв въпрос говориш?

Меркс натърти думите.

— Кой е Ник Стентън?

Ксандър се изправи, заинтересуван.

— Открил си нещо? Знаех си. Никой не може да е толкова чист. Мошеник е, нали?

— Мисля, че в известен смисъл е така. — Меркс извади папка от куфарчето си и я остави на масата. — Виж сам.

Ксандър я отвори. Най-отгоре имаше снимка. Тя беше неочаквана и му отне време да осъзнае какво вижда — Ник Стентън по дънки, с бронезилетка върху тениска с дълъг ръкав, стои пред синьо-бяла патрулка и говори с двама униформени полицаи. Изглежда беше някакво местопрестъпление. Отстрани на патрулката с големи букви пишеше „Нюйоркска полиция“.

Той погледна Меркс объркан.

— Не разбирам. Стентън е бил ченге?

— Ник Стентън не съществува, това е фалшива самоличност — каза Меркс. — Ник Маккол, от друга страна, е бил член на отдела за

борба с порока в Нюйоркската полиция. Прекарал е там пет години, преди да напусне и да се върне в университета — малка академия в Куантико, Вирджиния.

Ксандър замръзна.

— От ФБР ли е? — изсъска той.

— Да.

Ксандър забучи пръст в снимката.

— Този мъж, който беше в ресторанта ми и пиеше от моето вино, е шибан федерален?

— Да. Беше трудно да намерим нещо актуално за него — предполагам, че известно време е работил под прикритие. Но знаем, че е завършил Академията преди шест години, преди да дойде тук.

— И защо е бил на партито ми? — попита Ксандър.

Меркс го изглежда.

— Мисля, че можеш да си отговориш на този въпрос по-добре от мен.

Последва момент, в който и двамата замълчаха и Ксандър се зачуди какво знае Меркс за сделките му с Роберт Мартино. Той смяташе, че е взел достатъчно предпазни мерки, за да запази Мартино мълчалив, таен партньор в бизнеса си, но явно това не беше толкова голяма тайна. Фактът, че от ФБР изпращаха човек под прикритие на благотворителното му събитие, изглежда го потвърждаваше.

— В каквото и да си замесен, Екхарт, федералните знаят — каза Меркс тихо.

Като в мъгла, Ксандър стана от стола си.

— Трябва да тръгвам.

Той извади портфейла си и хвърли банкнота на масата, без да я погледне.

— Не говори за това с никого.

Той тръгна към вратата, после се спря и погледна назад, сещайки се за нещо.

— Джордан. Тя участвала ли е във всичко това?

Меркс поклати глава.

— Нямам представа. Човекът, който следеше Маккол, е хванал края на някаква женска разправия. Джордан сигурно е използвала името Ник Стентън, защото другата жена изглеждаше объркана от този факт. Дочухме я да казва истинското му име, докато му оставяше

съобщение на мобилния. Изглежда двете не могат да се разберат коя излиза с истинския Ник. Така че е вероятно Джордан да няма представа какво става и не знае, че този Маккол я разиграва.

Думите на Ксандър бяха ледени.

— Разбери. Искам да знам дали тя ми е причинила това.

На път към болницата Джордан хвана новинарската емисия по местната радиостанция, която делово информира, че Кайл Роудс, син на компютърния, софтуерен магнат, милиардера Грей Роудс, и известен кибертерорист — „Ставаше въпрос за «Туйтър», хора!“ — е бил намушкан от друг затворник и закаран в болницата „Нортуестърн Мемориъл“. Според репортажа, „неназовани източници“ от Столичния изправителен център са пуснали изявление, потвърждаващо единствено, че затворът е предприел определени необходими мерки, за да осигури безопасността на един от затворниците, който неколкократно е бил мишена на насилие.

Като чу това, Джордан стисна волана. Припомни си думите на Ник, че брат ѝ е добре. Когато пристигна в болницата, спря пред будката на пазача, без да губи време да паркира в гаража. Пазачът, младеж на около двацет, огледа с възхищение мазератито.

— Хубаво е — каза ѝ той.

Тя бързо му подаде ключовете.

— Само не вдигай повече от сто и двацет.

Бързо влезе през плъзгащите се врати на спешното отделение и се опита да не мисли за последния път, когато долетя на това място. Ставаше въпрос за катастрофата на майка ѝ, но докато Джордан дойде, вече беше твърде късно.

Джордан избута спомена от паметта си. Не и този път. Отиде до рецепцията, където млада регистраторка я поздрави с учтива усмивка.

— Идвам, за да видя брат си, Кайл Роудс. Бил е докаран преди около половин час.

Регистраторката ококори очи.

— О, да, мина точно оттук. Трудно може да го пропусне човек с онзи оранжев гащеризон и двамата охранители след носилката.

— Носилка? — Джордан несигурно пое дъх. — Изглеждаше ли... добре?

Администраторката се развесели и лицето ѝ придоби онова изражение, което жените около Кайл често имаха.

— Изглеждаше ядосан, че е в носилка, но, от друга страна, изглеждаше добре. Макар че горната част от гащеризона му беше свалена и имаше превръзка на лявата ръка. Носеше само тениска, но не видях кръв или нещо подобно. Само тази опъната бяла тениска. Много тясна. Подчертаваща мускулите, бих казала... — Гласът ѝ постепенно заглъхна и тя се замечта.

Джордан завъртя очи.

— Слагаше си бонбони „Скитълс“ в носа и ги изстрелваше в саксиите на майка ни. Наричаше го „упражняване в стрелба“. — Тя щракна с пръсти, опитвайки са да върне жената в реалността. — И така, къде е?

Администраторката излезе от замаяността си.

— Да. Извинявайте. — Тя написа нещо в компютъра. — Преместен е в стая 360-А — посочи тя. — Асансьорите са в дъното на коридора вдясно.

Щеше да бъде трудно да пропусне стаята на Кайл, предвид факта, че тя беше единствената с двама въоръжени пазачи отпред. Тя разпозна единия от посещенията си в Изправителния център — господин Раздразнителен с всичките му правила. Той вдигна вежда, когато тя се приближи.

— Сестрата на Сойер... чудехме се кога ще дойдеш.

Джордан спря пред него.

— Това значи ли, че сега сме приятели?

Той размаха ръка.

— Различна среда, различни правила.

— Как е брат ми?

— Малко нервирани. Ядосан е най-вече заради носилката. — Той посочи към вратата зад себе си. — Лекарят го преглежда в момента. Може да влезете, ако искате — каза той с по-любезен тон от обикновено.

— Благодаря. — Джордан замълча и ѝ се стори, че вижда хитра искрица в очите на господин Раздразнителен. Зачуди се дали пазачът знае за сделката ѝ с ФБР и дали това има нещо общо с внезапната промяна в отношението му. Тя отложи въпроса и отвори вратата на болничната стая.

Брат ѝ седеше на кушетката със смъкнат до кръста оранжев гащеризон и превръзка на едната ръка. Другата му ръка беше закопчана с белезници за леглото. Той спореше с лекаря, който кръжеше около него с игла.

— Инжекция против тетанус? Вкарайте ме тук като инвалид заради инжекция против тетанус ли? — намръщи се той.

— Не му обръщайте внимание. Винаги се е държал като бебе, когато става въпрос за инжекции — каза Джордан от вратата.

Кайл я погледна и се усмихна.

— Джордо.

Лекарят се възползва от разсейването и заби инжекцията точно в рамото му.

— Кучи... — извика Кайл изненадан. — Това заболя повече и от проклетата вилица.

— Вероятно мястото на инжекцията ще е болезнено няколко дни — каза лекарят, без изглежда изобщо да съжалява, и сложи лейкопласт на рамото на Кайл.

Джордан се усмихна, когато видя, че е на човечета Елмо. Такова яко хлапе е тоя неин брат!

Тя се приближи до масата, мислейки, че е разбрала погрешно.

— Правилно ли разбрах, че си бил промушен с вилица?

— Да, бях промушен с вилица — измърмори Кайл.

Кранчетата на устните на Джордан се извиха.

— Ясно. — Кайл махна с ръка. — Добре. Да приключим с това.

— С вилица за салата или с обикновена вилица?

— Знаеш ли, всъщност не спрях да я измеря, докато влизаше в ръката ми — отвърна Кайл саркастично. — Проклетият Пучалски.

Джордан зяпна и не забеляза кога докторът излезе от стаята.

— Пучалски? Безобидният плешив тип с татуировката?

ой ли беше агентът под прикритие вътре? Невероятно.

Кайл размаха свободната си ръка ядосано.

— Знам, винаги сме се разбирали добре. Снощи, когато ни връщаха в килиите и бяхме подредени в редица, той отново подхвана глупостите за Сојер. Казах му да престане, казвал съм му стотици пъти и преди, а той не разбира. Хвана ме за яката, събори ме на земята и започна да крещи, че може да ме нарича както си иска. После извади вилица от обувката си и го направи.

Той се размърда и вдигна превръзката с окованата си ръка. Показаха се четири червени — доста малки — прободни ранички. Джордан присви очи.

— Има ли нещо, което трябва да видя тук?

Кайл направи физиономия.

— Много смешно. Болеше ужасно. Поне за около... две-три минути. — Видя, че тя го зяпа и вирна глава.

— Какво?

Джордан замълча. Вместо това се протегна и направи нещо, което не беше имала възможност да направи от четири месеца. Прегърна брат си и го задържа до себе си толкова, колкото искаше.

— Просто се радвам да видя, че си добре.

— Недей сега да се размекваш. Знаеш правилата — изръмжа Кайл. Но и той я стисна здраво със свободната си ръка.

Тя усети как в очите ѝ напират сълзи на облекчение.

— Различна обстановка, различни правила — Тя се отдръпна и бързо избърса очите си. — Господин Раздразнителен, пазачът от затвора ми го каза.

— Каза ли ти също защо са ме довели в тази болница? — попита

Кайл. — Защото аз, мамка му, не мога да си го обясня.

Вляво от тях се чу глас.

— Доведоха ви, защото аз така наредих.

На вратата стоеше привлекателна жена с дълга кестенява коса и сив раиран костюм. Тя се приближи и се ръкува с Джордан и с Кайл.

— Камерън Линд, федерален прокурор — представи се тя. Скръсти ръце пред гърдите си и огледа Кайл. — Какво ще правим сега с вас, господин Роудс? Получавам доклади, че имате проблеми в Общинския изправителен център.

Кайл отбранително отметна косата от лицето си.

— Нищо, с което да не мога да се справя.

— Шест сбивания за последните четири месеца, а сега и това нападение. Вие сте пиар бедствие, което всеки момент може да връхлети — каза Камерън.

Джордан стрелна Кайл с поглед.

— Ти ми каза само за четири.

— Това не е важно — каза Кайл и на двете.

Федералният прокурор изглежда се замисли.

— С медийния интерес към вашия случай, ако нещо се случи в Изправителния център, моят офис ще го отнесе.

— Вашият офис не беше особено загрижен за мен преди четири месеца — каза Кайл.

— По-правилно е да кажем, че предишният прокурор имаше по-различни приоритети от моите — каза Камерън. — Вие сте излежали четири трудни месеца — по-трудни отколкото за много други. Може да помислим върху алтернативна уговорка.

— Благодаря, но не, благодаря. Не искам да бъде местен в друг затвор — същото ще стане и там. — Кайл посочи с недоволство към Джордан. — Освен това, ако ме изведете от Чикаго, ще ми липсват ободряващите визити на досадната ми сестра.

Джордан за малко не се просълзи отново. Това май беше най-милото нещо, което немирният ѝ брат някога ѝ беше казал. Тя го прегърна.

— Той е като дъвка, която не мога да махна от обувката си — обясни тя на прокурора.

Камерън се засмя.

— Имам такъв приятел. — Тя се обърна отново към Кайл. — Не става дума да ви местим в друг затвор. По-скоро имах предвид домашен арест.

Вратата отново се отвори и в стаята влезе висок, добре сложен мъж с дънки и джинсово яке. В едната си ръка носеше раница. Джордан го позна — беше ФБР агентът, който „случайно“ се беше блъснал в нея в „Старбъкс“ и беше пуснал ключовете на Ник в джоба на якето ѝ. И да я беше познал — в което тя беше сигурна, — с нищо не го показва.

— Агент Пелъс. Тъкмо навреме — каза Камерън.

— Готови ли сме? — попита той.

— Тъкмо щях да обясня на господин Роудс как ще се развият нещата. — Тя се обърна към Кайл. — Това е специален агент Джек Пелъс — той ще ви снабди с електронно устройство за проследяване, което ще носите около глезена си двамайт и четири часа в денонощието. Вътре в устройството има джипиес предавател, който ще информира пробационния служител, отговарящ за вашето условно пускане на свобода, къде се намирате по всяко време. Ще можете да работите и ще ви бъде разрешено да напускате дома си за

предварително одобрени цели като час при лекар, явявания в съда и неща от този род. Служителят, който отговаря за условното ви пускане, ще ви представи подробностите.

Кайл вдигна ръка, объркан.

— Пробационен служител, условно пускане на свобода — за какво говорите? Имам да карам още дванайсет месеца в затвора.

— Вече не. Отивате си вкъщи, господин Роудс. — Агент Пелъс се приближи до Кайл, извади ключове от джоба си и с щракване отключи белезниците.

За миг Кайл се взря в свободната си ръка, после погледна към Камерън с объркано изражение.

— Не разбирам. Защо го правите?

Разбира се, трима души в стаята знаеха отговора на този въпрос. Но Джордан запази хладнокръвие, както и федералният прокурор.

— Защото така е честно, господин Роудс. Това е най-добрият отговор, който мога да ви дам — каза Камерън. — Но все пак, за пред хората — смятам, че ще е най-добре да прекарате нощта в болницата. И бих оценила, ако през следващите няколко седмици не биете на очи.

— Няма проблем. Напоследък не водя особено активен социален живот — каза Кайл.

— Облегнете се и вдигнете левия си крак на масата — каза му агент Пелъс. Той отвори раницата и извади електронното устройство за проследяване.

Кайл вдигна крака си.

— Не зная какво да кажа — обърна се той към Камерън. — Вероятно, благодаря. Хубаво е да види човек, че са заменили Сайлъс Бригс с по-отговорен човек — усмихна се той. — Да не споменаваме, че е и много по-симпатичен.

Агент Пелъс щракна „гривната“ и Кайл извика от болка.

— Кучи син, защита ми кожата — каза той на Пелъс.

Камерън стрелна агента с поглед.

— Джак.

Той сви рамене.

— Изплъзна ми се. — Пелъс се извърна към Кайл с поглед, от който цветята вехнеха.

— Спокойно, върколак — измърмори Кайл. — Прибери ноктите, не исках да проявя неуважение.

На вратата се почука и господин Раздразнителен надникна през нея.

— Хей, имаме пакет за Сойер.

— Вече получаваш доставки в болницата? — попита Джордан брат си.

Агент Пелъс отиде до вратата и взе пакета от господин Раздразнителен — оказа се, че е синя чанта за дрехи — и я внесе в стаята. Закачи я на вратата, отвори я и бързо провери съдържанието.

— Дрехи? Ти ли уреди това? — попита Камерън Джак.

Той поклати глава.

— Сигурно е бил някой от другите агенти.

Той крадешком погледна към Джордан и тя разбра. Ник. Камерън плесна с ръце.

— Е, сигурна съм, че вие двамата не искате да се навъртаме наоколо повече. — Тя извади от джоба на сакото си визитка и я подаде на Кайл. — Това са телефоните на пробационния ви служител. Ще очаква да му се обадите утре, когато се приберете. Помнете, той ще ви наблюдава. — Камерън застана на вратата до агент Пелъс и спря, преди и двамата да си тръгнат. — И стойте далеч от „Туитър“, господин Роудс. Заради всички ни. — Тя се врътна ловко на токче и излезе.

— Сериозно ли говорят? — попита Кайл Джордан. — Утре мога просто да си тръгна оттук?

Тя сви рамене невинно.

— Така изглежда. — Джордан посочи чантата с дрехите. — Да видим какво има вътре.

Кайл стана от болничното легло и отиде до чантата. Отвори я и извади дънки и сива риза с дълъг ръкав. „Джийнс“. Опипа материята и замълча. Когато най-сетне проговори, гласът му беше изпълнен с вълнение.

— Никога през живота си не съм си мислил, че ще съм толкова щастлив да видя дънки. — Той се стегна и погледна Джордан иронично. — Кой би си помислил, че ФБР са толкова грижовни?

Тя се приближи и сложи ръка на рамото на брат си.

— И по-специално — поне един агент е.

— Мисля, че някои от тези ФБР агенти струват много повече, отколкото изглеждат на пръв поглед.

Вратата се отвори и вътре влетя Грей Роудс, който изглеждаше смачкан, въпреки ушитите по мярка спортно сако и тъмен панталон. Той видя Кайл, въздъхна облекчено и сложи ръце на коленете си, сякаш щеше да припадне от тичане.

— Ти си тук.

— Не за дълго. — Кайл разпери ръцете си с усмивка. — От утре съм свободен човек.

Грей погледна към Джордан.

— Не казаха, че има травма на главата.

Джордан се усмихна.

— Не, истина е татко. Пуснаха Кайл от затвора. А са го промушили с вилица.

Брат й се загледа в тавана.

— Това ще го слушам години наред, нали?

— Кайл, скъпи братко, нямаш представа колко.

— Всичко наред ли е, Ксандър?

Въпросът дойде от Уил Парсънс, който отново беше дежурен мениджър тази вечер. „Бордо“ беше пълен, както се очакваше. Ксандър стоеше на вратата между салона и винения бар, позиция от която можеше да види буквално целия клуб. Искаше да погледа няколко минути. Да се наслади.

— Добре съм — каза той на Уил.

Разбира се, това не беше вярно. Беше прецакан. Трябваше да се задоволи да е топ собственик на нощни клубове и ресторанти в града. Но преди година се беше полакомил. Разбира се, можеше да каже, че никой не отказва на Роберто Мартино. И беше вярно — никой не отказваше на Роберто Мартино, без да изпита сериозни последствия. Но нямаше нужда да принуждават Ксандър — той с охота прие Мартино да инвестира в бизнеса му като мълчалив партньор. А сега изглежда, че трябва да плати за това.

— Отивам в офиса. Не искам да ме безпокоят — каза той на Уил. Уил кимна.

— Разбира се.

Ксандър мина през ВИП бара и вкара кода си за достъп в панела до вратата, която водеше към долното ниво. Докато слизаше по стълбите и вървеше към офиса, той си припомни събитията от преди две седмици — вечерта, в която така нареченият Ник Стентън, всъщност специален агент Ник Маккол, беше проникнал в сърцето на империята му. Той не беше глупак — знаеше много добре какво е търсил Маккол онази вечер — достъп до срещите му с Трилани. Ако не беше толкова прецакан, Ксандър сигурно щеше да се възхити от уменията на ФБР. Да използват Джордан Роудс — със или без нейното знание — и да влязат в офиса му в буквално единствената вечер, когато подобно действие беше възможно, изискваше внимателно и професионално планиране. А сега беше мъртвец.

Роберто Мартино щеше да го убие за това, че е пуснал ФБР — по невнимание или не.

Ето цената, която човек плащаше, че работи с него — грешките не се толерираха, когато ставаше въпрос за пари. Ксандър наивно беше предположил, че не може да допусне подобни грешки. Влезе в офиса си и седна на бюрото. Знаеше, че стаята без съмнение се подслушва и тежестта на ситуацията го смаза като удар с чук. Отпред го чакаха от ФБР и се готвеха да нахлуят, а зад него беше Роберто Мартино, готов да пререже гърлото му при първия признак за проблем. Той извади мобилния си и се обади на Трилани, знаейки, че ще се включи гласовата му поща. Чу сигнала.

— Карло — каза той с престорен, тих глас. — Не може да се срещнем утре. Имам стомашен грип или каквото и да е това, което витае навсякъде. Повярвай ми, не искаш да се доближаваш до него. Би трябвало да се оправя до следващата седмица — нека да се срещнем в четвъртък.

Ксандър затвори. Чухте ли това, ФБР задници?

Той не се сдържа и тихо прокара ръка под бюрото си в търсене на микрофони. Не откри нищо. Стана и отиде до лавиците с книги в

другия край на офиса и внимателно ги прегледа. Пак нищо. Придвижи се към масичката за кафе и столовете в ъгъла на стаята и ги опипа. Пак се оказа с празни ръце. Ник Маккол очевидно знаеше къде да сложи микрофони, за да не ги намерят.

А стоеше и въпросът с Джордан.

Ксандър си спомняше много добре как го беше отделила от хората и го беше помолила да пийнат по чаша на терасата под предлог да обсадят касата „Петрус“, която щеше да се предложи на търг. Не му се щеше да вярва, че умишлено го е предала. Вероятно част от него просто не искаше да приеме факта, че е възможно толкова наивно да изпитва чувства към някой, който можеше да му забие нож в гърба.

Както беше казал на Меркс, искаше да знае какво знае Джордан. И ако се окажеше, че е замесена с ФБР, щеше да плати за предателството си.

От цялата объркана ситуация поне това можеше да контролира.

Джордан си тръгна от болницата малко след полунощ. Отиде да си вземе колата, но видя, че няма пазач. Имаше табела, която уведомяваше, че паркингът работи до единадесет вечерта — информация, която щеше да ѝ е полезна преди час. Тя се върна в болницата, остави талона за паркиране в бюрото за обслужване на клиенти и си взе ключа оттам. Служителят я насочи към паркинга от другата страна на улицата.

— Пазачът оставя непотърсените коли на второ ниво — каза той.

Борейки се с ледения вятър, който идваше от езерото Мичиган, Джордан покорно пресече улицата. Когато стигна до асансьорите, видя, че всеки етаж е посветен на известен певец и негова песен, за да запомнят хората по-лесно къде са паркирали. Второ ниво, нейното, беше Франк Синатра. Пееше „Чикаго“ разбира се. В асансьора тя уморено облегна глава на стената.

Дълъг ден. Откачен ден. Първо неочакваното посещение на Лиза, после спорът с Ник, после не чак толкова лошите моменти с Ник, после намушкването (един вид) на брат ѝ и освобождаването му от затвора. Определено беше готова да отиде в Напа. Когато асансьорът пристигна на нейния етаж, тя слезе и видя колата си. Спря се

изненадана, когато забеляза Ник, облегнат на мазератито да я чака. Сърцето ѝ прескочи.

Интересен факт, защото по принцип не беше от типа момичета, на които им прескачаха сърцата.

— Не очаквах да те видя тук — каза тя.

Той я гледаше как се приближава.

— Не можех да оставя така нещата между нас. Надявам се да не ме мислиш за чак такъв кретен.

Всъщност тя изобщо не го мислеше за кретен.

— Сигурно си замръзнал, докато си ме чакал — каза тя нежно.

Той посочи към колата си.

— Излязох преди около минута. Слязох от колата, когато чух асансьора да идва. Може ли да поговорим?

Джордан натисна копчето на дистанционното и фаровете на колата примигнаха.

— Седни. — Тя заобиколи и се пъкна на шофьорското място. Ник седна до нея, като дългите му крака и високо тяло запълниха цялото място.

Джордан запали двигателя и пушна реотаните на седалките — първо на неговата, после на нейната. Той изглеждаше едновременно развеселен и трогнат от жеста.

— Благодаря.

Около тях бликна топъл въздух. Джордан се намести в седалката и без да казва нищо, се наведе да го целуне. Дълга, дълбока целувка.

— Това е заради всичко, което направи за брат ми — каза тя, когато се отдръпна.

Очите му заблестяха като изумрудни.

— Казах ти, че ще го измъкна от затвора. Просто трябваше малко изобретателност.

— Но не беше длъжен да му изпращаш дрехи. Това означаваше много за Кайл.

Ник прокара пръст по бузата ѝ и с дрезгав глас каза:

— И двамата знаем, че не съм го направил заради него.

Тя го знаеше. Пъкна ръце в палтото му и се приближи повече до топлината, която струеше от тялото му.

— Е, кажете ми, Ник Маккол. Какво правим оттук нататък?

Ник си задаваше същия въпрос цяла вечер. Затова каза истината.

— Нямам представа. — Той повдигна брадичката ѝ, защото искаше да я гледа в очите, докато ѝ го казва. — Знаеш, че моята работа усложнява нещата. Видя сама. Сменям идентичност след идентичност — някои задачи траят седмици или месеци.

Джордан замълча.

— И?

Той вдигна глава. Не я слушаше.

— И... това доста усложнява нещата.

— Не, това го разбрах. Просто чакам останалата част. Според Лиза трябва да изнесеш цялата онази реч. Чувствам се малко пренебрегната.

Той я хвана за брадичката. Умница.

— Няма да чуеш речта, която всички слушат.

— О! — Усмихна се тя, изглеждайки изключително доволна. — Добре. Но това пак не ни казва оттук накъде.

Джордан се облегна и се загледа за известно време в него, сякаш се колебаеше за нещо.

— Утре заминавам за Напа, за уикенда. Може да дойдеш с мен. — Тя вдигна вежда. — Даже пасва на героя ти. Ник Стентън никога не би оставил приятелката си да отиде на такова романтично място сама.

Сега беше ред на Ник да замълчи. Не защото офертата му звучеше адски изкушаващо, а защото имаше нещо друго.

— Не зная какво точно ми предлагаш — каза той откровено.

Тя се замисли.

— Засега ти предлагам само да прекараш уикенда с мен в Напа.

Цял уикенд сам с нея. В хотелска стая. Господи, ставаше му само при мисълта.

— Човек би трябвало да е светец, че да не се изкуши от предложението, Роудс.

Усещайки колебанието му, Джордан сложи лакът върху патката италианска кожа на седалката.

— Аз съм голямо момиче, Ник. И съм напълно информирана за твоите „условия“ при връзките — може да считаш, че си ме предупредил. — Тя се усмихна палаво. — Честно казано, не мисля, че ще има значение. Има петдесет процента вероятност толкова да ме подразниш по време на пътуването, че после с радост да видя как си тръгваш.

Ник се засмя, закачи с пръст палтото ѝ и я придърпа към себе си.
— А ако по някакво чудо не успея да те подразня?

Гласът ѝ беше нисък и дрезгав, предусещайки целувката му.

— Тогава ще решим какво да правим като му дойде времето.

Нещо го стегна в гърдите. Ксандър Екхарт беше прав за едно — Джордан Роудс не беше в неговата категория. Господи, тя не попадеше в ничия категория. Ако той беше гореспоменатият светец, сигурно щеше да си тръгне, знаейки, че човек с професия като неговата не може да се забърква с жена като нея. Един светец също така щеше да знае, че каквото и да можеше да даде на Джордан, тя щеше да заслужава повече. Значи него трябваше да нарекат дявол, защото не можеше да си тръгне сега. Вместо това той сведе устни към нейните и дълго я целува. Нямахше нужда да бърза — от утре щеше да бъде негова за две нощи. И два дни. Възможностите...

— Трябва да спомена нещо — каза Джордан.

— Хм? — попита той разсеяно. Устата му се отдели от нейната, за да покрие с целувки шията ѝ. По дяволите виното — тя му напомняше за най-мекия, най-силен бърбън, който беше опитвал. И определено го караше да пламти.

— За мен това е бизнес пътуване — продължи тя. — Ще се наложи да отидем на няколко дегустации на вино.

Ник изруга, без да отлепя устни от шията ѝ.

— Знаех си, че ще има уловка.

Тя се засмя.

— Ще оцелееш. — Тя се отдръпна и вдигна глава — Може ли да те попитам нещо? Цяла вечер го мисля.

— Давай.

— Пучалски федерален ли е? И задачата му под прикритие е да е в затвора?

— Сложихме го в Изправителния център преди два месеца. Съкилийникът му е един от лидерите на една от южните банди — човек, когото считаме отговорен за поредица убийства. Надяваме се съквартирантът да се разбърби и да започне да се хвали със своите така наречени постижения.

— Как го убеди да прободее брат ми? Горкият Пучалски. Вероятно е в изолационното заради цялата история.

Ник изсумтя.

— За да го сложим в точната килия, трябваше координация със затвора. Пазачите знаят кой е. Твоят приятел „Пучалски“ си е добре. Вероятно сега се мотае в офиса на дежурния, пие бира и гледа телевизия, докато другите смятат, че е в изолационното.

— Много съм впечатлена, че си уредил нещата — усмихна се хитро Джордан. — Разбираш ли, на моменти това, че си специален агент, е някак секси.

Ник се усмихна на себе си. Добре. Нека онзи смотаняк се опита да го надскочи.

Ксандър беше започнал да се паникьосва. Беше се затворил вкъщи под предлог, че се възстановява от стомашен грип. Домът му представляваше тристаен апартамент от 370 квадратни метра в луксозния хотел „Гръми Интернешънъл Хотел Тауър“ и това, че не излизаше, не беше голямо изпитание. Времето, което прекара сам, обаче му даде много часове, в които да мисли за гигантския, димящ куп лайна, който ФБР беше стоварил пред прага му. Първата му мисъл беше да унищожи всички счетоводни, финансови и данъчни документи, свързани с „Бордо“ и останалите му клубове и ресторанти. После осъзна, че ще е безполезно — счетоводителите му, банките и данъчните разполагаха със свои копия и записи от всичко, което някога е попълвал. Да не споменаваме, че държеше по-голямата част от тази информация в офиса си в „Бордо“ и определено не искаше ФБР да чуят как разчиства папките си. Единственото предимство, което имаше сега беше, че никой, освен Меркс, не знаеше, че е разбрал. Втората му мисъл беше да се обърне към федералните и да се опита да измисли някаква сделка, като свидетелства срещу Мартино. Но тук имаше един проблем — имаше около сто процента вероятност Мартино да се опита да го убие преди даже да е свидетелствал и вероятност около деветдесет и пет процента да успее, дори федералните да го сложат под защита. Изгледите бяха неблагоприятни.

Простичко казано — Ксандър не искаше да умре.

Беше му странно да мисли по този начин. Разбира се, че не искаше да умре. Никой не искаше да умира. Но през последните двайсет и четири часа беше осъзнал, че това е една много реална, неизбежна вероятност. И ако Роберто Мартино разбереше, че на практика той е предал доказателства за тяхното пране на пари на ФБР — по дяволите, беше показал на Ник Маккол цялото долно ниво, — смъртта не само че беше неминуема, но щеше да бъде и изключително болезнена. Само до преди няколко дай той мислеше, че е на път да

стане крал на света и най-голямата му грижа беше една жена. Какво ли не би дал да се върне и да замрази живота си там.

Ксандър стоеше в кухнята и гледаше масивния хладилник, който икономът му зареждаше два пъти седмично — сега го беше пуснал за уикенда под предлог, че е болен от грип. В този момент нямаше вяра на никого. Трябваше да се насили да яде, въпреки постоянното гадене в стомаха. Трябваше да поддържа енергията си, за да може да мисли.

Мобилният му звънна. Той се пресегна към джоба на панталона, извади телефона и видя, че го търси Меркс.

— Какво разбра?

— Искаш да кажеш, освен това, което казват по телевизията? — попита Меркс.

Устата на Ксандър пресъхна.

— Говорят за мен по телевизията? ФБР направили ли са изявление?

— Не, не за теб. Имах предвид Кайл Роудс. Навсякъде е — по вестници, по телевизия, в интернет. Как си го пропуснал?

Ксандър се запъти към библиотеката си. Как е пропуснал някаква си история за Кайл Роудс? Така — напоследък телевизията не я биваше за нищо. Всички риалитишоута и многочасови драми представяха някакво тайно събитие, което се влачеше седем сезона преди да стигнат до напълно неотговарящ на очакванията край, който не обясняваше абсолютно нищо. По принцип четеше вестници, но през последните осемнайсет часа беше зает с други въпроси, най-вече как да остане жив и да се измъкне от затвора.

— Почакай, някъде тук имам „Трибюн“.

Разбира се, той го намери на бюрото в библиотеката, където го беше хвърлил заедно с пощата по-рано тази сутрин. Беше пхнат под новия брой на „Уайн Спектейтър“. Издърпа вестника и прочете заглавието: „Терористът от «Туитър» пуснат на свобода след намушкване“.

— Роудс е на свобода? — попита той Меркс.

— Очевидно е бил нападат в затвора. Федералният прокурор направи изявление, в което каза, че от съображения за неговата сигурност е съгласна да му разреши да излежи останалата част от присъдата си под домашен арест.

— И това ме интересува защото?

— Не мога да спра да се чудя дали Кайл Роудс не е бил освободен, защото някой друг е платил дълга му към обществото.

Ксандър усети противното предателство в стомаха си.

— Мислиш, че Джордан е сключила сделка? Аз срещу пускането на брат й?

— Мисля, че това е много вероятно.

Ксандър замълча за миг.

— Къде е тя сега?

— Тази сутрин отиде на летището заедно с Маккол, Тенисън ги е проследил в терминала и ги е подслушал, когато са се регистрирали. Хванали са полет до Сан Франциско.

Ксандър познаваше Джордан — тя и Маккол нямаше да останат в Сан Франциско. Би заложил половин милиард долара, че са отишли в долината Напа.

— Мисля, че ми каза всичко, което трябваше да знам — стисна здраво устни той. — Вече не виждам причина да ги следиш повече.

— Зная, че не търсеше тази информация.

— Ти си свърши работата Меркс. Не се тревожи, ще ти платя.

След като затвори, Ксандър закрачи из апартамента като тигър в клетка. Чувстваше се като в капан — толкова притиснат, че едва дишаше. Прокара ръка през косата си — за първи път откакто Меркс му поднесе новината за ФБР, той беше бесен, извън контрол. Проклетата Джордан Роудс го беше продала.

Шибана кучка!

Той се завъртя и хвърли телефона си към декоративното огледало със сребърна рамка, което висеше на стената в коридора. Огледалото се посипа на едри парчета върху шуплестия под. Той ги погледна и се приближи. През изминалите осемнайсет часа нямаше към кого друг да насочи гнева си, освен към себе си. Беше алчно копеле. Той, както и много хора, наивно беше приел, че Мартино и организацията му са недосегаеми и отвъд обсега на закона. Очевидно новият федерален прокурор, с нейната обявена война на престъпността, не беше получила следната информация — това беше Чикаго и корупцията беше нещо нормално.

Той мразеше ФБР, но не беше изненадан от действията им, бяха прасета, това им беше работата. За тях той беше никой — просто име в някаква папка. Цел. Но Джордан го познаваше. Познаваше го

достатъчно добре, че да може да се шегува с него за любимите му вина. Достатъчно добре, че всяка година да получава покана за специалното му парти. Достатъчно добре, че да го накара да изпитва чувства към нея.

Ксандър вдигна най-голямото парче от огледалото. Прокара пръст по назъбения му край и премигна, когато той прониза кожата му. Изскочи капка кръв, червена като каберне, и докато я гледаше, изведнъж се почувства по-здраво стъпил на земята и с по-ясен ум.

— Май аз трябва да покарам, за да можеш да си починеш.

Джордан отмести поглед от магистралата и погледна към Ник.

— Остават ни пет минути до курорта. Сигурна съм, че мога да се справя.

— Но тези пътища са много хълмисти, с много завои. Няма ли да се чувстваш по-добре, ако аз карам?

— Справих се идеално през изминалите три и половина часа.

Всъщност и Ник се справяше идеално. Предпочиташе Джордан да го вози от летището към хотела. Това му даваше време да се наслаждава на великолепната гледка — дълга руса коса, изтеглена в изискан кок, свежа бяла лятна рокля, копринен шал, елегантно усукан около врата, и много сантиметри гладки, стройни крака. Живописните ниски хълмове, осеяни с бели и розови цветя, също не бяха лоши.

— Но вероятно аз ще се чувствам по-добре, ако покарам — каза той. Очевидно тя не схващаше тънкия му намек.

Джордан спря в лявото платно на магистралата, което щеше да ги изведе към страничен път, водещ към каньоните. Тя се обърна с лице към него.

— Добре. Какво става? Защо изведнъж реши, че ще е по-добре ти да шофираш.

— Не трябва да бием на очи, нали? Все още сме под прикритие. И предполагам, че по тези богаташки места са свикнали мъжът да кара. Хората ще си помислят, че съм ти асистент или нещо подобно.

Тя посочи с пръст.

— Ето това ще е забавно! Искаш ли да опитаме за промяна. Аз ще съм шефът, а ти ще трябва да ми викаш госпожице Роудс през целия уикенд.

— Не.

— Даже ще ти купя малка тетрадка, може да вървиш след мен и да записваш. Ще те накарам да шофираш шестнайсет километра до най-близкия „Старбъкс“, за да ми купиш лате и ще те връщам три

пъти, докато уцелиш каквото пия. Защото така се държат всички богати жени.

— Шегуваш се.

— Разбира се, че се шегувам — каза Джордан. — Иначе щях да взема на сериозно коментара ти, че мъжът трябва да кара колата, а съм в прекалено добро настроение, за да изнасям лекция как сексуалната политика се е променила от петдесетте насам.

— И като говорим за петдесетте, някой някога казвал ли ти е, че приличаш на Грейс Кели?

Джордан се отпусна и приглади косата си.

— Всъщност, дядо ми го казваше. Опитваш се да смениш темата, нали?

— Определено. Като се замисля, този коментар за асистента май не беше толкова безобиден. Трябва да те предупредя — може да правя подобни кроманьонски грешки от време на време. Минали неприятности.

Джордан отвори уста да каже нещо, после я затвори и вдигна ръце.

— Как винаги го правиш? Стигаш до границата да ме вбесиш тотално, а после някак си с ласкателство се измъкваш.

Ник се усмихна.

— Аха. Когато се срещнахме, ти казах, че ще разбереш, ако те лаская.

Джордан погледна през стъклото и поклати глава.

— Сериозно, сигурно съм извършила престъпление в предишния си живот и сега изкупувам греха си.

Той се засмя.

— О, така е. И ти харесва.

— Наказанието ми е бавно изпадане в лудост.

Виждайки усмивката в краищата на устните ѝ, Ник се наведе да я целуне.

— Ау, казваш толкова сладки неща.

Продължиха пътуването си и докато дърветата се сгъстяваха, той се зачуди в какъв курорт го води. Завиха и тя обърна в еднопосочна улица, която ги изведе до тесен мост.

— Как се казва мястото, където ще отседнем? — Той осъзна колко е странно, че трябва да пита. Откакто кацнаха в Сан Франциско,

Джордан командваше парада. И ФБР агентът, и кроманьонецът в него се чувстваха неловко от този факт. Беше свикнал той да командва — винаги.

Погледна отново към Джордан и реши да се остави на течението. Засега. Най-малкото това му даваше още няколко минути да се наслаждава на гледката.

— „Калистога Ранч“ — отговори тя.

— Изглежда не е сред най-нашумелите — каза той.

— Идеята е всичко да е просто, да те накара да се чувстваш ведно с природата — каза Джордан. Завиха още веднъж и спряха до една поляна, където изглежда беше основната вила. Пред тях имаше няколко коли и Ник бързо ги определи — два мерцедеса, едно порше 911, беемве серия 6 и един астън мартин.

Ник повдигна вежда, когато Джордан паркира взетата под наем кола до другите скъпи возила.

— Всичко да е просто?

— Ами... наречи го „простота за богаташи“ — отстъпи Джордан. После отвори вратата и елегантно слезе от колата — дълги, стройни крака и блестяща руса коса на топлото калифорнийско слънце. Веднага се сля с мястото.

— Добре дошли отново, госпожице Роудс — каза камериерът и взе ключовете от нея. — Приятен ли беше полетът ви?

— Много приятен, благодаря.

— Ще кача чантите в количката, докато се регистрирате. — С умело кимване служителят изчезна.

Ник заобиколи колата и хванат Джордан за ръката.

— Количка?

— На територията на курорта е забранено за коли, затова ще се придвижваме с количка за голф.

— „Простотата за богаташи“ не включва ли ходене?

— Стаята ни е на повече от километър оттук. На баира. — Тя го дръпна по-близо.

— Зная, че имаш много въпроси, скъпи, но се опитай да се наслаждаваш. Може да се изненадаш и всъщност да ти хареса тук.

Ник се огледа наоколо. Първата му мисъл беше, че е добре, дето не е ползвал почивка от доста време, защото определено щяха да му трябват допълнително пари, за да плати за своята част от пътуването.

Ако Джордан мислеше, че ще я остави да плаща сметката, грешеше. Там, откъдето идваше, мъжете не ограбваха гаджетата си дори и да бяха обидно богати наследници. Гадже. Лявото му око заигра.

Джордан погледна към него.

— Добре ли си?

— Влезе ми нещо в окото. — Той потри очи.

Влязоха в просторна вила в стил „Уестърн“, където ги поздрави приятна администраторка. Тя изглежда веднага позна Джордан, потвърди резервацията ѝ за вила на хълма и извади истински ключове. Очевидно „простотата за богаташи“ не включваше и електронни карти.

След няколко минути вече бяха в количката за голф и пътуваха по тесен павиран път. От едната им страна имаше гъсто обрасла с дървета скала, а от другата — езеро. По пътя подминаха няколко едноетажни вили на известно разстояние една от друга за уединение.

Изад слънчевите си очила Ник разглеждаше служителя, седнал на предната седалка. Не беше на повече от двайсет и три, беше рус, загорял от слънцето и приличаше на спасител. След няколко минути момчето паркира количката в края на пътеката за към хълма.

— Знаете упражнението, Джордан. Оттук нататък сме пеша. Аз ще взема чантите.

— Аз ще взема чантите. — Ник даде бакшиш на момчето и му хвърли поглед, който подчертаваше, че по-нататъшна помощ, въпроси, коментари или бърбрене за вино не са необходими.

Джордан погледна развеселена, но не каза нищо, докато го водеше по стълбите към вилата на хълма. Тя отключи портата и се оказа на голяма покрита веранда, снабдена с камина, външна всекидневна и невероятна гледка към каньона под тях.

Тя използва втори ключ, за да отвори стъклената врата, която водеше към хол с мраморна камина и модерен развлекателен кът.

— Това значи е „богаташката простота“. — Ник остави чантите и се огледа. През прозорците виждаше, че основният апартамент беше напълно отделено място в другия край на верандата. Той излезе отново, мина през терасата и отвори вратата на спалнята. Огледа голямото легло, покрито е луксозни възглавници, скриновете и нощните шкафчета от тъмно черешово дърво. До спалнята имаше голяма баня от камък и гранит, снабдена с две тоалетни масички,

огромна вана и комбиниран душ. Една от стените на банята беше със стъклени врати, които водеха до уединен външен душ.

— Мислиш ли, че става? — попита Джордан зад него.

Ник се обърна, леко засрамен, че го е хванала да зяпа наоколо. Той сви рамене и с небрежен тон каза:

— Разбира се. Просто никога не съм познавал човек, който може да си позволи всичко това. — Той се пресегна и свали кобура от прасеца си. Остави го на нощното шкафче до леглото заедно с портфейла си.

Джордан посочи към пистолета.

— Е, аз пък никога не съм познавала човек, който върви с нещо такова, завързано за крака. Така че предполагам и за двама ни има по нещо ново.

Ник се изправи и сякаш изведнъж осъзна реалността на ситуацията, Той — ФБР агент от Бруклин — прекарва уикенд в долината на виното с жена, която един ден ще наследи половин милиард долара. Приблужи се до нея.

— Какво правим?

Джордан леко се усмихна, сякаш и тя се чудеше същото.

— Нямам представа.

Ник я погледна, застана близо, но не чак толкова, че да няма връщане назад. Джордан не помръдна, просто го погледна през полуприсвити очи в очакване.

Без да каже и дума, той се пресегна, разпиля косата ѝ и загледа как се спуска по раменете ѝ на руси вълни в див контраст с изисканата рокля, шала и дизайнерските обувки на висок ток. Бързо премина разстоянието, което ги делеше.

— Е, какво обичат да правят богатите наследници в долината Напа?

Тя задържа погледа му.

— Точно сега вероятно същото, каквото и ФБР агентите от Бруклин.

Нямаше нужда да казва повече.

От начина, по който Ник я погледна, когато я взе в ръцете си и я хвърли върху завивките, Джордан разбра, че времето за шеги е отминало.

Той прикова ръцете ѝ с една от неговите върху завивката, след което се наведе и я целуна разгорещено и настоятелно. Тя завъртя езика си около неговия, този път без игрички и без дразнене. Когато изви тялото си към неговото, той отпусна хватката си и плъзна ръце по нейните. После продължи към възвишението на гърдите ѝ. Сграбчи я за деколтето и издърпа роклята ѝ. Тя ахна.

— Леле, някой май е нетърпелив.

Гласът му беше дрезгав.

— Вината е твоя. Искам да те разсъблека, откакто за първи път те видях да пиеш вино. — Той прекара палец по долната ѝ устна. — Оттогава си мисля за много неща.

Джордан облиза върха на палеца му и наблюдаваше как очите му потъмняват и започват да горят. Той издърпа роклята през ръцете ѝ и я хвърли на пода, а шалът бързо я последва. После Ник се отдръпна и я погледна.

По принцип Джордан би се смутила да лежи по сутиен и бикини под ярката следобедна светлина, която струеше в спалнята. Но тогава той прокара ръка по тялото ѝ от шията до бедрото и неприкритото му желание я разпали.

Тя изрита обувките си и се пресегна към ризата му.

— Твой ред е.

Ник гледаше как; Джордан разкопчава ризата му. След като я свали, той хвана долния края на тениската си и я измъкна през пивата. После коленичи над нея гол до кръста. Беше изумителен — гърдите, ръцете и стомаха му бяха изваяни като на римски бог.

Беше великолепен. Съвършен. Джордан знаеше, че Ник крие приятни неща под дрехите си, но това надминаваше въображението ѝ.

Гласът ѝ дойде като шепот.

— А останалата част?

— Ако настояваш.

С дяволита усмивка той се изправи и застана в долната част на леглото. Изрита обувките си, след което разкопча копчето и ципа на дънките си. Без колебание свали дънките, боксерките и чорапите си. После застана пред нея гол и невъзмутим, окъпан в слънчева светлина.

Изправена на лактите си, Джордан попиваше всеки сантиметър от бронзовата му кожа и гладките мускули и очите ѝ се разшириха при вида на плътната му, твърда ерекция.

— Мислиш ли, че става? — пошегува се той, повтаряйки предишния ѝ въпрос.

Тя го прикани с пръст в леглото.

Ник се сниши над нея с очи огрени от изумруден блясък, който караше сърцето ѝ да бие лудо. Той умело отвори предната закопчалка на сутиена ѝ с една ръка и видя как гърдите ѝ се освобождават.

— Сега вече имаме напредък.

Положи я на завивката и свали презрамките на сутиена ѝ. Джордан потръпна в очакване.

— Ник — прошепна тя. Имаше нужда да я целуне.

Устните им се сляха и тя въздъхна, когато пръстите му погалиха върховете на гърдите ѝ. Той наведе глава, хвана ги и засмука едното ѝ зърно с уста. С другата си ръка разтвори краката ѝ и бедрата му потънаха между тях. Тя стенеше и инстинктивно се притискаше към него, докато той галеше с език ту едното, ту другото ѝ зърно. Джордан прокара пръсти през гъстата му тъмна коса. Изгаряше от желание и нетърпеливо повдигна бедра, когато той прокара ръце по тях и смъкна бикините ѝ.

— Трябва да забавя темпото — каза той дрезгаво, дръпна едно от зърната ѝ с уста, и нежно го засмука.

Да забави темпото?

— Няма шанс, Бруклин.

Той се усмихна и наболата му брада нежно одраска гърдите ѝ.

— Сега определено трябва да забавя темпото.

Той използва пръстите си, за да раздели меките, мокри гънки между краката ѝ, отвори ги, а после дълго я дразни с показалеца си. Езикът му се преплете с нейния и тя изпъшка, когато той плъзна пръст в нея и започна да го движи бавно навътре-навън. Той порочно прошепна в ухото, ѝ.

— Харесва ми да гледам изражението ти, когато те докосвам. Вероятно трябва да те гледам как свършваш просто така.

Мръсни думи. О, той не играеше честно. Но шоуто Ник и Джордан се състоеше от двама. Тя плъзна ръце върху мускулестите му гърди, а пръстите ѝ докоснаха няколкото тъмни косъмчета.

— Обърни се — каза тя.

Очите му светнаха — идеята очевидно му хареса. Той я хвана за бедрата и я завъртя с гладко движение. Тя го възседна и сложи

твърдят му като камък пенис между краката си. Чу тихото боботене в гърдите му. Идеята определено му харесваше. Ник затвори очи, когато Джордан се наведе да го целуне. Първо по врата и шията, а после прокара пътека по гърдите му. Преди трийсет секунди да остави командването в нейни ръце му изглеждаше чудесна идея, но сега не беше толкова сигурен, че може да издържи устните ѝ още дълго върху... Господи, тя слизаше все по-надолу. Промени позата си и с възбуждащо меките си устни и прокара гореща пътека към стомаха му. Той въздъхна несигурно, когато езикът ѝ близна косъмчетата, започващи от пъпа му и пенисът му запулсира в очакване. Слез по-надолу. Тя обви пръсти около набъбналата му мъжественост и започна да го гали. Докато работеше с ръка, тя целуна бедрото му от външната, после от вътрешната страна... и той отвори очи да гледа. Слез по-надолу. Тя нежно близна главата на пениса му и плъзна език около изпъкналата ивица, без да бърза. Дегустираше го, осъзна той, точно както виното. Ник простена и заплете пръсти в косата ѝ.

— Джордан... сложи ме в устата си.

Тя се усмихна и направи точно това. Той изръмжа, когато тя обгърна пениса му с устни. Когато включи и езика си, Ник завъртя очи. После нежно я погали по главата, най-вече за да се успокои, и загледа как го слага все по-дълбоко в устата си. Джордан обгърна с ръка основата и го загали с нежни, плавни движения, докато пенисът му не запулсира от желание. Ник я спря с ръка и я прикова с поглед, когато тя вдигна очи към него.

— Ела тук.

Той видя отговора в дяволитата искра на сините ѝ очи.

Не.

Докато го гледаше в очите тя подразни главичката на пениса му с език, после го плъзна навътре в топлата си мокра уста.

Той за малко не свърши на мига. Не можеше да устои и гледаше как продължава сладкото мъчение. Нещо в погледите им — и фактът, че това беше тя — направи този момент най-възбуждащият в живота му. Тонът му беше тих и гърлен.

— Джордан.

Чувайки възбудата в гласа му, тя го освободи от устата си и седна отгоре му. Той плъзна ръце и обхвана гърдите ѝ, прокарайки палци по зърната ѝ.

— Готова ли си? — попита я, като мислеше, че вероятно ще свърши спонтанно, ако не влезе в нея веднага.

— Няма повече накъде — каза тя дрезгаво.

Ник грабна портфейла си от нощното шкафче и извади презерватив. Отвори го, постави го на главичката на пениса си и взе ръката ѝ, за да го сложи. Обхвана с ръце дупето ѝ, когато тя се плъзна към него. После Джордан се наведе и сложи ръце на гърдите му.

Тя се приведе над него, а той я целуна, улавяйки стенанието ѝ с уста. Когато влезе в нея докрай, стисна зъби, борейки се срещу свръхвъзбудата. Тя беше толкова топла, толкова мокра и толкова адски добра, че думите сами излязоха от устата му.

— Язди ме, Джордан — изстена той. — О, скъпа... люби ме.

Тя се изправи и започна да се плъзга нагоре-надолу. Ник държеше бедрата ѝ и я направляваше, движеше я с гладък, чувствен ритъм, борейки се с импулса да свърши при вида на голотата ѝ в ярката светлина на деня.

— Наведи се напред — дрезгаво каза той. — Искам една от тези красиви гърди в устата си.

Тя вдиша рязко и направи това, което Ник ѝ нареди. Той пое едно от розовите зърна в устата си и прокара език по него. Все още яздейки го бавно, тя издаде сподавен вик и той разбра, че е близо.

— Разтвори, още краката си — прошепна той. Когато тя се намести, Ник сграбчи бедрата ѝ и я хвана здраво. Пое контрол над ритъма им, влизайки в нея с плавни, дълбоки движения. Тя отново бързо изрече името му и той разбра, че е на ръба. Той също. Джордан изскимтя, затвори очи и този звук, плюс изящното изражение на лицето ѝ го докараха до края.

— Нека те почувствам скъпа — изстена той. Целуна я и двамата свършиха почти едновременно, първо извика тя, после той, когато усети как тя стяга мускулите си и го придърпва по-навътре. Движеха се заедно и задъхано, докато най-накрая тя забави темпото, спря и се отпусна върху гърдите му. Лежаха дълго, долепени един до друг с биещи сърца. След няколко минути Джордан наруши тишината.

— Това е най-дългото време, което сме прекарвали, без да говорим — вдигна глава тя. — Нищо не съм счупила, нали?

Ник отметна кичур от очите ѝ и го пъкна зад ухото ѝ.

— Не.

Тя се притесни, когато той отново замълча.

— Добре ли си?

— Определено. Просто си мислех, че никога досега не е било толкова... — той спря неловко. Мамка му, това прозвуча тъпо.

Изражението на Джордан стана нежно — изражение, което казваше, че разбира. Тя се наведе напред да докосне устните му със своите.

— И за мен също — прошепна тя тихо.

Джордан надникна през прозореца на колата към тежката ограда от ковано желязо, която изникна пред тях. На портите имаше мраморен полумесец със сложна монограма на буквата „Б“, логото на винарната „Барасфорд истейт“.

Ник седеше до нея на задната седалка.

— Никой не отговаря. Срамота. Май ще трябва да се връщаме в курорта. — Той щракна с пръсти. По дяволите.

— Изглежда шофьорът говори с някого по интеркома в момента. О, и портите се отварят. Виж, казах ти, че ни чакат — побутна го тя.

— Развълнуван съм. Наистина. Колко ще трябва да останем?

Джордан го стрелна с поглед.

— Това е дегустация на вино, Ник. Не бих казала, че измъчват хората.

— Всичко, което ми пречи да съм насаме с теб, е мъчение, Роудс.

Тя поклати глава.

— Ха, този път няма да подейства — посочи тя. — Зад тези порти се намира новото каберне, за което казват, че конкурира едни от най-добрите вина в цяла Напа и Сонома. Обичам кабернето. В долината Напа съм от — тя погледна часовника си — два часа и трийсет и осем минути и още не съм вкусила и капка вино. Не ме разбирай погрешно — както всяка жена, обичам разтърсващия секс, но сега ще влезем вътре и ще пробваме това вино.

— Какво ще стане, ако откажа?

— Вземаме си довиждане.

Ник начаса изхвърча от колата.

Джордан го гледаше развеселена как излиза, отваря вратата и джентълменски ѝ подава ръка.

— Госпожице Роудс.

— Господин Стентън. — Тя пъкна ръка в неговата, в очакване на деня, когато той отново щеше да бъде просто Ник Маккол.

Шофьорът им кимна, докато минаваха през портите.

— Наслаждавайте се на виното. Чул съм добри неща за него.

Джордан погледна часовника си. Срещата им беше за четири часа, последната дегустация за деня.

— Вероятно ще се забавим около час и половина.

— Не бързайте — каза шофьорът с непринудената усмивка на човек, на когото се плащаше добре.

Хванати за ръце, те тръгнаха през красиво оформения в средиземноморски стил двор, в средата на който имаше фонтан.

— Добре, кажи ми какво трябва да зная за това място — попита Ник.

— Нови са — първата им реколта ще излезе следващия месец. Нямаат голямо лозе, само около шестнайсет хектара. Произвеждат предимно каберне совиньон. Нахъсани са да се конкурират с най-добрите винарни на пазара, и то само за сто долара бутилката — доста са добри.

Ник я стрелна с поглед.

— Само за сто долара бутилката?

— За добрите кабернета това не е лоша цена. Ако ги убедя да намалят цената на едро, смятам да направя кабернето им виното на клуба за май. При положение че ми хареса това, което опитам.

В края на двора стигнаха до две големи дъбови врати, високи най-малко три метра, които водеха към двуетажно помещение за производство на вино. Вратите бяха отворени и една добре облечена трийсетина годишна жена ги посрещна топло.

— Добре дошли в „Барасфорд истейт“, госпожице Роудс — поздрави тя.

Джордан се усмихна и се ръкуваха.

— Наричайте ме Джордан. Това е Ник Стентън.

— Аз съм Клеър — каза тя и стисна ръката на Ник. — Последвайте ме.

Докато ги развеждаше из съоръженията за производство на вино, побъбриха малко и Клеър ги разпита за пътуването им. В рязък контраст с топлия средиземноморски стил на градината всичко вътре беше модерно и от чиста неръждаема стомана. Изключение правеха дванайсетте масивни ферментационни бъчви от френски дъб, които бяха около четири и половина метра високи и около три метра широки.

— Това обяснява размера на вратите — отбеляза Ник.

Клеър кимна.

— Мога да кажа, че внасянето на тези бъчви си беше приключение.

Обиколката из производствените съоръжения трая по-кратко от много други, които Джордан беше правила из други винарни. Зачуди се защо е така, докато Клеър не обясни.

— Тук правим нещата по малко по-различен начин — каза тя. — Искаме хората да видят всички етапи от производствения процес така, както се случва, затова ще ви покажем кратък документален филм, който обхваща всичко — от беритбата до бутилирането.

Введе ги в голяма конферентна зала с прозорец от пода до тавана на едната стена, който гледаше към долината и планинската верига Маякамас.

Клеър ги покани да седнат на мраморната маса и отвори бутилка вино. Докато пълнеше чашите, тя обясни:

— Това е нашето каберне — то ще направи дебюта си през май. Гроздето е брано преди две години и половина, а виното е отлежало в дъбови бъчви осемнайсет месеца. — Тя подаде по една чаша на Джордан и Ник. — Насладете му се, докато гледате филма ни. Ще се върна след петнайсет минути и ще се радвам да отговоря на въпросите ви, ако имате такива.

След като Клеър излезе, Джордан завъртя чашата си и освободи ароматите на тъмното, благоуханно вино.

— По-официално е, отколкото си го представях — каза Ник. — Всички дегустации ли са такива?

— Различно е. Някои те развеждат из съоръженията или те разхождат из лозята. Други са по-непринудени — просто ти вадят стол и ти наливат. „Барасфорд истейт“ очевидно имат филм.

Тя отпи от чашата. Виното беше сочно и плътно, точно такава, каквото тя обичаше кабернето.

— Приятна глътка — намигна тя на Ник, когато заглушиха светлините в залата и спуснаха екрана.

След края на филма Клеър се върна и попита какво мислят за виното.

Когато Джордан се беше обадила да уреди дегустацията, беше обяснила коя е, така че знаеха, че е дошла по работа. Тя похвали

виното и сподели идеята да го представи на членовете на клуба в магазина си.

— Кабернето ви би било малко извън обичайната ми цена, но се надявам, че може да се споразумеем, предвид размера на поръчката, която смятам да направя — каза тя на Клеър.

— Не съм упълномощена да преговарям относно цената — извини се Клеър.

— Няма проблем. — Джордан извади визитна картичка от портмонето си. — Тук е цялата информация за мен. Бихте ли предали картичката ми на вашия директор продажби. Можете да ѝ кажете, че клубът към магазина ми има осемстотин члена, на които вашето вино ще бъде представено с препоръка и от мениджъра на магазина, и от мен. Между нас казано, мисля, че може да събудим интереса на цялата винарска общност в Чикаго към предстоящото пускане на „Барасфорд истейт“. С кой дистрибутор работите в района на Чикаго?

Законът не ѝ позволяваше да купува вино за препродажба директно от винарната, но ако „Барасфорд“ използваша някой от редовните ѝ доставчици, нямаше да има проблем да сключат сделката.

— Мисля, че с „Мидуест уайн енд спиритс“ — каза Клеър.

Джордан кимна.

— Работя с тях непрекъснато. — Тя посочи визитката си. — Смятам да финализирам избора на вина за месец май по време на това пътуване, така че помолете директора по продажбите да ми се обади преди края на уикенда, ако това представлява интерес за нея.

Няколко минути по-късно Ник и Джордан се разположиха на една от масите на откритата тераса на винарната. Имаше още няколко групички, предимно двойки, и атмосферата беше по-непринудена и приятна от другите части на обиколката.

Седнал на масата срещу нея, с тъмните си очила, набола брада, дънки и черна риза Ник определено изглеждаше като лошо момче. Не че на Джордан ѝ пукаше. Не искаше да обиди мъжете, с които обикновено излизаше, но Ник слагаше всички в малкия си джоб.

— Водиш трудни преговори — каза той относно разговора с Клеър.

Тя махна с ръка.

— Това, което предложих, е добра сделка за всички. — Лек бриз подухна кичур коса в очите ѝ и тя го прибра в кока, който си беше

направила, след като се облече в хотела.

— Мислиш ли, че директорът по продажбите ще ти се обади преди понеделник? — попита той.

— Мисля, че директорът по продажбите ще се свърже с мен, преди да си тръгнем оттук днес — каза тя уверено.

Ник я огледа над очилата си.

— Това е много смело изказване. Предполагам, че ще разберем колко добра си всъщност.

Клеър се върна с поднос с шест чаши вино и кошница с крекери. Най-напред тя остави двете най-големи чаши — по една пред всеки от тях.

— Донесох ви по още една чаша от нашето каберне. За сравнение реших, че ще искате да опитате от реколтата ни за следващата година. — Тя остави две по-малки дегустационни чаши пред всеки от тях. — След като оберем гроздето и виното ферментира, докарваме професионален дегустатор от Франция — известният Филип Фурние. Оставяме го в една стая с винени мостри от всичките двайсет и осем лозови масива и в продължение на три дни той опитва виното и прави препоръки за процента, който всеки от сортовете трябва да има в крайния вариант на кабернето. — Тя се усмихна. — След това всички прием и купонясваме в продължение на два дни, преди да се върнем обратно на работа. — Тя плесна с ръце. — Е, имате ли някакви въпроси, на които мога да отговоря към момента?

— Засега не, благодаря — каза Джордан.

Когато отново останаха насаме, Ник се наведе и прошепна.

— А въпросът за стоте долара за бутилка е — струва ли си?

— Ако на хората им харесва виното толкова, че да дадат сто долара за него, тогава да.

Той изглеждаше скептично настроен.

— Не можеш да мислиш за виното просто като за напитка, Ник. Всяка чаша вино е преживяване сама по себе си — каза Джордан. — Подходи към него така, както би подходил към нова връзка.

Сега той изглеждаше още по-скептичен.

— Връзка?

Джордан взе чашата си.

— Разбира се, помисли. Започваш, като оглеждаш виното. Това е първото ти впечатление. Питаш се: „Добре ли ми изглежда?

Заинтересован ли съм да разбера повече?“. После се приближаваш още до виното. Пробваш ароматите му и ако ти харесват, тялото ти реагира инстинктивно, започва да тръпне в очакване, да продължи нататък. Оставяш виното да започне да те дразни, да те повлича, да те прелъстява. Близко си до момента, в който можеш да усетиш вкуса, но още не си стигнал до него. Вероятно изчакваш малко по-дълго, отлагаш крайното удовлетворение, стоиш на ръба възможно най-дълго. И най-накрая, когато стигнеш до мига, в който не можеш да чакаш повече, опитваш. Отдаваш се на изблика, на гладкото, копринено усещане на виното, на ароматите му, на благоуханията му и опитваш отново. И отново. Докато усетиш напирещото опиянение, онова топло, пламтящо еуфорично чувство, което продължава да се разлива дори и след като си поел последната капка, преди бавно да се понесеш върху облак от блаженство. — Тя наклони чашата си към него. — Ето за това става въпрос, когато пиеш вино.

Изражението на Ник оставаше неразгадаемо, а очите му — скрити зад тъмните слънчеви очила. Когато Клеър мина покрай масата им, той каза:

— Мисля, че ще ни трябва по още една чаша.

Тя плесна с ръце зарадвана.

— Чудесно! Радвам се да разбера, че виното ви харесва.

След като тя си тръгна, Ник свали очилата си и ги остави на масата. Взе чашата си и я наклони към Джордан.

— Добре, Роудс. Заради теб ще го пробвам, наистина. — Той завъртя чашата, помириша виното като професионалист и отпи хубава, голяма глътка. Затвори очи за миг, сякаш се колебаеше, после я погледна.

— Тъмна череша и женско биле.

Винарското сърце на Джордан щеше да се пръсне от гордост.

— Знаех си, че го носиш у себе си.

До масата им спря жена и се представи.

— Джордан, здравейте. Аз съм Денис, директор по продажбите. Клеър спомена, че искате да представите нашето вино в магазина си? Нека взема химикалка от бара и да обсъдим подробностите.

Ник кимна впечатлен, докато Денис се отдалечаваше.

— Добра работа.

Джордан се усмихна.

— Казах ти, Ник. Така работя.

Щом се прибраха във вилата Ник дръпна Джордан в обятията си. Тя усети прилив на вълнение — и щастие — когато той наведе да я целуне. Беше го видяла как я гледа, докато се връщаха към курорта, и беше усетила, че в главата му се въртят други неща, различни от дегустиране на вино. По принцип би предложила да пият по напитка на терасата на бара по залез-слънце, но беше склонна да отстъпи... стига и той да го искаше. Ник плъзна ръце по кръста ѝ и я целуна по врата.

— Е, какво следва по дневен ред?

Джордан затвори очи и помисли, че лесно щеше да свикне Ник да я придружава по време на дегустациите, ако после ги чакаше това.

— Мисля да опростим нещата, да поръчаме румсървис и да вечеряме на терасата. — Беше малко хладно, но камината щеше да ги стопли. Не искаше да пропусне възможността да вечеря под звездите — сега, когато най-сетне имаше с кого да сподели Напа, искаше да опита всичко.

— Хубава идея — измърмори лой. После се пресегна и внимателно разкопча горното копче на роклята ѝ малко по-търпеливо от последния път. — Но ще ни донесат поръчката чак след час. Което означава, че имаме да убием известно време преди вечеря.

И тя мислеше така.

— Така е. Мислех да взема вана и да си почина малко.

Ръцете му се спряха на второто копче.

— О! Разбира се.

— Мислех си също, че може да дойдеш с мен.

Ник вдиша глава.

— Да... не си падам особено по ваните. — В очите му се прокрадна дяволит поглед. — Но пък има външен душ.

Джордан равнодушно сви рамене. Ник Маккол имаше твърде много правила — беше крайно време да започне да ги нарушава.

— Както искаш. Но ако промениш мнението си, знаеш къде можеш да ме намериш. — Тя се изплъзна от прегръдката му и отиде до бара.

Той я последва, облегна се на стената и загледа как си налива чаша от наполовина изпитата бутилка, която „Барасфорд истейт“ им бяха дали на тръгване. Усещайки погледа на Ник върху себе си, тя се запъти през терасата към апартамента. Тананикаше си, когато влезе в банята и започна да пълни ваната. Остави чашата на мраморния ръб, нагласи температурата на водата и добави малко гел за вана. Отпи от виното и остави водата да тече още няколко минути, преди да се върне в спалнята.

Всяка стая във вилата имаше прозорци, които обхващаха три четвърти от стената, което означаваше, че тя вижда хола от другата страна на терасата. Ник седеше на дивана с дистанционното на телевизора в ръка и гледаше баскетболен мач. Джордан завъртя очи. Мъже.

Той откъсна поглед и видя, че тя го наблюдава. Джордан се обърна и невинно започна да се съблича. Както стоеше пред прозореца, тя разкопча роклята си и я остави да падне на пода. Случайно носеше прашки. Изрита роклята встрани, а после разкопча сутиена си. Прекара малко повече време да свали презрамките от раменете си и също го пусна на пода. После отиде в банята, гола, ако не се броят прашките и токчетата.

В банята тя извади от чантичката си с гримове шнола и събра косата си. После свали прашките и обувките си и се плъзна в изпускащата пара вода. Взе чашата с виното, облегна се на ваната и започна да брой наум. Стигна до шест.

— Не ми каза, че ще има балончета. — Ник се мръщеше от вратата на обидната бяла пяна.

Джордан се помъчи да не се засмее.

— Агент Маккол... ти си тук. Промени ли мнението си за ваната?

— Мисля по въпроса. — Той влезе, без да откъсва поглед от нея. Носеше отворената бутилка вино и чаша.

Джордан гледаше как ги оставя на ръба на ваната. Без да каже и дума, той откачи кобура от прасеца си и го сложи на масичката. След което извади презерватив от джоба си и го метна до бутилката с вино.

— Виждам, че пак ще се разгорещяваш. — Тя повдигна единия си крак над пяната и спря крана. Ник задържа поглед върху голия ѝ крак, а после погледна към гърдите ѝ, които надничаха над водата.

— А аз виждам някого, който си мисли, че командва тук с тези балончета. — Той свали дрехите си.

Джордан отново отпи от виното. Имаше нужда от нещо да намокри пресъхналата ѝ уста, когато Ник влезе във ваната и потопа голото си тяло във водата. Хвана я за глезена и я дръпна в скута си така, че да го обяди.

— Е, това ли е твоят начин да покажеш властта си — подразни го тя.

Той ѝ отвърна с целувка, която замъгли огледалата в банята. Докато устните им се движеха в бавен, упоителен ритъм, гърдите ѝ се втвърдиха и зърната ѝ настръхнаха готови за допира му. Тя инстинктивно се залюля напред в скута му, а втвърденият му член се намести точно между краката ѝ и силно се притисна до чувствителната ѝ кожа.

Джордан наклони ръка — беше забравила за чашата, която държеше — и виното за малко не се изсипа върху Ник.

— Щях да те поля. — Тя се пресегна да остави чашата на ръба, но той я взе от нея.

— Това ми дава идея.

Ник притисна ръба на чашата към лявата ѝ гърда и загледа лицето ѝ, докато тя разбере намерението му.

Джордан задържа дъха си, виненият маниак в нея се бореше с жената, която беше много възбудена.

— Това е... наистина добро вино.

— И аз не мога да се сетя за по-добър начин да бъде изпито. — Той наклони чашата и малка струйка вино потече по гърдата ѝ и покри зърното.

— Може би е време да ти покажа как аз обичам да дегустирам вино.

Тя ахна, когато той вдигна лявата ѝ гърда към устата си и я засмука. Ник прокара език около твърдото зърно.

— Ммм... усещам дързост. И много подправки.

Той се пресегна за чашата и поля вино и върху другото ѝ зърно. Остави чашата обратно и дръпна гърдата ѝ в устата си. С тих стон тя прокара ръце по релефните мускули на раменете и ръцете му. Джордан се намести в скута му така, че върхът на пениса му да бъде точно на топлия, мокър вход между краката ѝ.

Той изстена и дръпна уста от гърдата ѝ. Зарови пръсти в косата ѝ и силно я целуна.

— Не ме изкушавай, Джордан. Нямаш представа колко много искам да бъда в теб със или без нещо между нас.

Ник я вдигна от скута си и я потопи в топлата, пълна с балончета вода. Тя видя, че е придобил изражението „не се опитвай да ме прецакаш“. Версия, която беше шефска, но невероятно секси.

— Седни на ръба — каза той.

Тя вдигна вежда.

— Не съм свикнала да изпълнявам заповеди във ваната, агент Маккол.

— По-добре да не си.

Тя се усмихна заради заповедния тон в гласа му и се премести към ръба на ваната. Вероятно и по-силна жена щеше да се подчини в интересна ситуация като тази. Тя се повдигна и седна на ръба. От хладния въздух кожата ѝ настръхна, а водата капеше от тялото ѝ във ваната. Последва още една заповед.

— Разтвори си краката.

Тялото ѝ омекна.

— Какво ще стане, ако кажа „не“?

На устните му заигра уверена усмивка.

— Няма да го кажеш.

По дяволите. Беше прав.

Докато тялото ѝ трепереше в очакване, тя бавно му се подчини.

Ник се вдигна от водата, застана на колене и превъзбудено загледа разтворените ѝ крака. Водата се стичаше по оформените му коремни мускули и бедра, а огромният му пулсиращ penis сгърчеше напред.

Джордан преглътна трудно.

Той сграбчи чашата отново, приближи я към нея и наклони ръба към пъпа ѝ. Тя видя как Ник изля малко количество вино по корема ѝ. Този път гласът му беше по-нежен.

— Наведи се назад.

Изправена на лактите си Джордан затвори очи и простена, когато усети топлия му дъх върху вътрешната страна на бедрата си. Когато езикът му раздели гънките ѝ, краката ѝ се подкосиха и тя просто... се предаде. Усети здравата му хватка върху бедрата си, с която я държеше

разтворена. Никога досега не се беше чувствала по-разкрита и в същото време толкова невероятно секси. Той я измъчваше с уста, докато тя не затрепери. Доведе я точно до върха, точно до мига, в който изричаше името му почти непрекъснато, и спря.

— Не — простена тя.

Гласът му беше напрегнат.

— Когато стенеш и произнасяш името ми, ще свърша, ако не вляза в теб. — Той взе презерватива от ръба на ваната.

— Завърти се.

Беше ясно, че трябва да поговорят за тенденцията той да доминира в сексуалните моменти. Джордан слезе във водата и се наведе над ръба с лакти върху мрамора. Погледна през рамо.

— Така ли?

Тя гледаше как той раздира опаковката и слага презерватива. После се премести зад нея и хвана бедрата ѝ, за да повдигне дупето ѝ, така че тя да застане на колене.

— Така.

— Сега кой командва? — Тя едва успя да направи последния дързък коментар, преди да усети как твърдят, горещ член я разтваря. Затвори очи, простена и разтвори пръсти върху мраморния ръб, докато той бавно влизаше в нея.

Ник се наведе напред и целуна тила ѝ.

— Аз. И на теб ти харесва.

На следващия ден Ник се оказа на поредния криволичещ, обграден от дървета път, който водеше към поредната дегустация. Винарна „Куелто Истейт“, беше казала Джордан, което разбира се не му говореше нищо. Затова в отговор той издаде обичайните сърдити протестни звуци, макар част от тях да бяха по-скоро заради шоуто. След снощи беше поомекнал — само малко — по отношение на виното.

Не беше най-лошата напитка за мъж, съгласи се той. Без съмнение все още предпочиташе добър, твърд бърбън, но беше започнал да мисли, че виното има определен чар при дадените обстоятелства.

Умът му се върна към образа на Джордан как лежи на ръба на ваната, стене името му и се извива към устата му. И получи ерекция.

Погледна към причината за проблема си, която седеше до него на задната седалка на наетата за деня лимузина. Бързо разбра, че това няма да му помогне особено. Джордан отново беше нагласена, издокарана и елегантна в морската си рокля и високи токчета и единственото, за което можеше да се сети, беше да я разсъблече. Всъщност, ако зависеше от него, тази богата наследница щеше да си стои разсъблечена целия уикенд. Разбира се, когато ставаше въпрос за Джордан, нещата не зависеха изцяло от него.

— Колко ще трае тази дегустация? — попита той.

— Няколко часа. Включва и обяд.

Той изсумтя недоволено. Тя се усмихна развеселено и заразително, макар Ник да планираше да се прави на разнебитен поне още пет минути.

Пътят започна да се стеснява, докато заобикаляше планината. Когато склоновете отдясно се скосиха, той видя как Джордан стиска седалката и сложи ръка върху нейната.

— Добре ли си?

— Мразя тази част от пътуването.

— Тогава защо го правим?

— Ще разбереш, когато стигнем.

Двайсет минути по-късно колата спря на върха на планината. Шофьорът паркира, излезе и отвори вратата на Джордан.

— Ще взема кошницата от багажника и ще я донеса във Винарната, госпожице Роудс. Ще се постарая да я сложат в хладилника.

Ник също слезе от колата.

— Каква кошница? — ФБР инстинктът му проговори. Лимузината ги чакаше, когато с количката за голф пристигнаха до централната вила, така че той нямаше представа какво може да има в багажника.

— Помолих от хотела да ни спретнат обяд за пикник — каза тя. — Реших, че след дегустацията на вино може да си намерим местенце да хапнем някъде — тя посочи към пейзажа край тях.

Ник за първи път наистина се огледа. Може и да не беше от хората, които се възхищават на гледки, но дори и той можеше да оцени картината пред себе си. Винарната гледаше към разстлани масиви с лозя, изумрудено зелени хълмове, долина и искрящо синьо езеро. В края на къса пътека имаше вила в тоскански стил, заобиколена от цветя, градини и големи сенчести дървета.

— Какво мислиш? — попита Джордан.

Докато поглъщаше гледката, Ник осъзна, че недостатъкът на това винаги да се налага и да задава правилата във връзките си — а той често го правеше — беше, че никой никога не го изненадваше с подобни неща. Всъщност никоя жена преди не го беше изненадвала. Обикновено не им даваше възможност. А ето го сега стоеше на върха на хълм в долината Напа с жена, която му подкосяваше краката. Щеше да се дразни от това, но тя някак си все успяваше да го накара да се усмихва. Не беше честно.

Невероятната гледка го подсети за нещо, което искаше да каже на Джордан, откакто пристигнаха в Напа. Той сложи ръце на кръста и, придърпа я към себе си и я погледна в очите.

— Целият този уикенд е удивителен, но знаеш, че нямам нужда от всички тези неща, нали? Тук съм заради теб — не заради модерните курорти, заради вечерите край камината или пикниците по калифорнийските хълмове.

Тя се усмихна и докосна лицето му.

— Зная. Точно това го прави още по-хубаво.

Зад тях се чу глас.

— Джордан Роудс?

Ник се обърна и видя към тях да се приближава мъж с пясъчно кестенява коса.

— Майк. Толкова се радвам да те видя отново — каза Джордан.

— Виж се — прекрасна, както винаги — каза той. — Видях името ти в днешния списък със срещи. С още някой, а? Крайно време беше. — Той се здрависа с Ник. — Сигурно вие сте „още някой“.

Ник отвърна на ръкостискането.

— Ник Стентън. — Вече му писваше да използва това име.

Майк посочи към вилата.

— Заповядайте — малко е препълнено този следобед, но мисля, че може да ви намерим място на бара.

Последваха го във Винарната и влязоха в шумна, но уютна стая. Гостите пиеха вино на дълга банкетна маса, на коктейлни масички, пръснати край стените, и на големия бар в ъгъла. Дружелюбен черен лабрадор се разхождаше сред тях и изглеждаше доста доволен, че му дават сирене „Бри“ и крекери под масите.

Ник се отпусна, когато с Джордан седнаха на двата последни свободни стола на бара. Този тип дегустация много повече му харесваше.

Майк плъзна две празни чаши пред тях.

— Откъде искате да започнете?

Ник се замисли.

— Имате ли нещо в розово?

Майк разпалено грабна бутилка от бара зад него.

— Всъщност имаме великолепно Росато. Направено предимно от сортовете каберне и санджовезе, ферментирало в неръждаема стомана, после за кратко във френски дъб, то е плътна, ароматна смесица от диви ягоди и червен портокал, изпълва устата, без да е прекалено тежко. Идеално за слънчев, пролетен ден като този.

— Звучи добре — каза Ник. — Ще пробвам всичко останало, но не и това.

По-късно тази нощ Ник лежеше на страна и слушаше спокойното дишане на Джордан, която спеше до него. След като прекараха голяма част от следобед в Винарната „Куелто“, а после още час в по-малка винарна, която тя искаше да провери за лятната селекция на винарския клуб, те се върнаха във вилата и най-сетне пробваха външния душ. За вечеря отидоха до ресторанта на курорта — къща в тихоокеански северозападен стил, разположена на езерото, сгушено между високите борови дървета и планината. Бяха успели да седнат на маса на верандата и докато слънцето залязваше, говориха за семейството му, за нейното семейство, за много неща.

Но имаше една тема, която заобикаляха — темата за тях.

На сутринта щяха да напуснат Напа и да се върнат в Чикаго и после... Ник не беше сигурен какво щеше да се случи. За човек, който не поддържаше сериозни връзки, това беше необикновена ситуация.

Обикновено не мислеше за следващата стъпка, защото по принцип такава нямаше. Но Джордан Роудс беше влязла в живота му и ето го сега — гледаше я в тъмното, наблюдаваше я как спи. Това беше нещо, което правеха сантименталните мъже. Не той. Той, от друга страна, беше рационален и логичен, а имаше няколко неприятни, тежки факти, които го зяпаха в лицето.

Първо, познаваше Джордан от три седмици. Три седмици. А официално бяха заедно само от четирийсет и осем часа. Второ, да предприеме следващата стъпка с нея щеше да означава едно от следните две неща — или щяха да прекарват дълги периоди от време разделени, докато той работи под прикритие, или трябваше да помисли за сериозна промяна в кариерата си. Фактът, че изобщо мислеше за подобно нещо, изглеждаше откачено. Човек не вземаше подобни решения, след като е бил с една жена четирийсет и осем часа.

Но алтернативата означаваше да каже довиждане на Джордан веднага щом приключеше разследването на Екхарт. А това просто не беше... правилно. Харесваше му да я гледа как лежи в леглото до него и искаше да я вижда там по-често. Много по-често. С други думи, искаше всичко, а това просто нямаше как да стане. Така че му предстоеше да вземе трудно решение.

Имаше и друг проблем, който усложняваше решението му — нямаше представа какво мисли Джордан. Разбира се, знаеше, че го харесва, но нито веднъж не бе споменала какво щеше да стане в

Чикаго. Вероятно все още не искаше да подхваща темата или вероятно просто самата тя засега нямаше отговор. Може би беше толкова объркана, колкото и той. Винаги беше откровен с жените. Но за този разговор с точно тази жена нямаше сила.

Защото, ако трябваше да е честен със себе си, знаеше, че има част от него, добрата част от него, която искаше Джордан да му зададе въпросите, които винаги се беше опитвал да избегне, искаше да я чуе да казва нещата, които не беше давал възможност на друга жена да изрича. Така че този уикенд беше нещо повече от прост уикенд.

Джордан се размърда и се протегна в съня си. Завъртя се още по-близо и се опита да го избути, като му остави само една трета от огромното легло. Ник не можа да не се усмихне, докато твърдо отстояваше позицията си — даже в съня си тя се опитваше да командва.

Тя беше умна и красива, преуспяваща, и вероятно най-забележителната жена, която беше срещал. Заради всичко, което беше тя, щеше да е трудно да види някога да ѝ липсва нещо — или да има нужда от нещо. И макар че никога не би поискал да промени силата и независимостта ѝ, дълбоко вътре в него някакво кроманьонско, размахващо тояга древно копеле искаше да знае, че тя се нуждае от него.

Беше дошъл в долината Напа, Дори с полуохота беше ходил на дегустации на вино — цели три. И специално ѝ беше казал, че няма да ѝ изнесе обичайната си реч за необвързване. И от негова гледна точка следващата стъпка беше нейна. Да, беше го поила и хранила, но вероятно това беше нормално за една богата наследница. Така че преди да се изхвърля повече и да мисли за решения свързани с кариерата, които не можеше да повярва, че му се въртят в главата, той искаше нещо повече от нея. Невероятно, за първи път искаше да говорят за чувства, но проклет да е, ако той първи повдигнеше темата. Беше мъж. Имаше известна гордост.

Това не означаваше, че няма да ѝ покаже какво изпитва. Очите му се преместиха върху нея и той огледа потника и бикините, с които спеше. После се размърда и се плъзна между краката ѝ, като се стараеше да държи тежестта си върху предмишниците, докато целуваше шията и ключицата ѝ, за да я събуди. Тя въздъхна доволно и се усмихна, когато отвори очи и го видя.

Ник погали с палец бузата ѝ — тази усмивка всеки път го трогваше.

— Ей — каза той нежно, — сънувах те.

Тя обви ръце около врата му и го придърпа по-близо.

— Но това е още по-добре.

Със или без гордост, ако беше от по-чувствителните типове, би признал, че е обречен.

На следващата сутрин докато си стягаха куфарите, телефонът на Ник позвъня — беше шефът му. Това не беше изненадващо — всъщност целия уикенд той чакаше точно това обаждане и въпросът на Дейвис какво по дяволите прави.

— Радвам се да те чуя, шефе — отговори любезно Ник и излезе на терасата в очакване разговорът да тръгне на зло.

— Какво, по дяволите, мислиш, че правиш в долината Напа — настойчиво попита Дейвис.

Беше познал.

— Ник Стентън реши, че трябва да си подари почивка. Пазарът на недвижими имоти наистина преуспява напоследък.

— Не ме будалкай с тези глупости — предупреди го Дейвис. — Трябва ли да ти напомням, че си по средата на разследване?

— Разследване, в което основната ми цел е да изглежда, че излизам с Джордан Роудс. И след като е такава, не виждам конфликт с настоящето ми местоположение. Да не споменавам, че се обаждах на Хъксли и останалите агенти няколко пъти, откакто заминах. — Екхарт мълчи този уикенд, болен е от стомашен грип. Има среща с Трилани във вторник сутринта, а аз ще се върна в града много преди това. Всъщност още днес.

Дейвис изсумтя.

— На всичко ли имаш отговор?

— Нали това се очаква от мен, шефе.

— Очаквам от теб да помниш, че си ФБР агент, това очаквам.

— Повярвай ми, откакто съм тук, нито за миг не съм го забравял — отвърна Ник остро.

Дейвис замълча, вероятно изненадан от тона, след което внимателно отговори.

— Добре Ник. Изглежда държиш нещата под контрол. Предполагам, че си наваксал малко с почивката.

— Благодаря. Няма пак да... изнесеш трогателната реч, че съм най-добрият ти агент, нали?

Дейвис се засмя.

— Без речи. Само един въпрос — престъпна моторизирана банда или тайна търговия с ценни книжа?

— Мнението ми ли търсиш? По принцип и двете не ми допадат.

— Добре. Защото едното от тях ще бъде следващата ти задача, реших да те питам. Лично аз бих избрал второто, заради топлото местенце. Ще се преструваш, че си търговец в хедж фонд, така че може да те уредим и с нещо повече от „Лексус“. Въпреки че Пелъс ме накара да обещавам той да те научи да караш колело, ако избереш мотобандата.

Макар да го дразнеха, Ник замълча. Поредна задача. Всичко се случваше толкова бързо.

— Там ли си, Маккол?

— Да Просто си мислех, че този разговор е малко прибързан. Още не съм приключил с Екхарт.

— Според Хъксли сте близо, момчета Той изглежда доста убеден, че ще може да приключим нещата след срещата на Екхарт с Трилани във вторник. Не си ли съгласен?

Ник замълча.

— Така е.

— Радвам се да го чуя. Освен че съм вързал теб, имам и още трима агента, които от две седмици на практика живеят в микробуса пред „Бордо“. Колкото по-скоро приключим толкова по-добре — каза Дейвис. — Знам, че ти предстои нийоркското пътуване, но щом се върнеш мисля, че може да започнем да те подготвяме за следващия ти случай.

Ник знаеше, че така стоят нещата. Така процедираше, откакто работеше под прикритие. Поемаше задача след задача, без изобщо да се замисли. Но сега... Той погледна през прозореца и видя Джордан как стои до леглото и слага бялата си рокля в куфара. Без значение дали му харесваше, или не, беше време да вземе решение.

Джордан вече се изнервяше. Ник започна да се държи странно, откакто му се обадиха по телефона. Точно както когато се чу с „Етан“

на партито на Екхарт — тя знаеше, че става нещо. Разбира се, той се опитваше да не го показва, докато пътуваха от Напа до летището и по време на полета им до вкъщи, но тя го виждаше в очите му.

Беше го попитала два пъти какво има, но без успех. Щеше ѝ се да може да използва някой таен похват за разпит, макар да не владееше такъв. Въпреки че тактиката с прашките и високите токчета действаше добре и трябваше да я има предвид.

Когато стигнаха в дома ѝ, Ник остави куфара си до вратата и отнесе нейните горе в спалнята. Джордан го изчака в кухнята и докато гледаше куфара до вратата, започна да се тревожи все повече. Доколкото четеше между редовете и като имаше предвид мистериозното поведение на Ник — нещо, което не искаше да прави, но тъй като той мълчеше, тя нямаше друг избор, — смяташе, че няма да остане за през нощта.

Изведнъж я сполетя лошото предчувствие, че знае защо се държи толкова странно — беше го помолила само за уикенда, а уикендът беше свършил. Когато го чу да слиза по стълбите, се стегна — вероятно преувеличаваше. Ник я харесваше и току-що бяха прекарвали два невероятни дни заедно. Нямаше причина да се притеснява и да се прави на обидена. Усмихна му се, когато влезе в кухнята.

— Благодаря ти, че ми занесе багажа — каза тя.

— Колко бутилки вино събра вътре? — попита той.

— Всъщност обувките тежат. — Тя се опита да изглежда непринудено. — Е, ще говорим ли за това, което избягваш цял ден?

Застанал от другата страна на плота, Ник кимна.

— Да. Съжалявам, прехвърлях няколко неща в главата си. — Той замълча, сякаш се чудеше откъде да започне. — Шефът ми се обади сутринта. Искаше да говорим за следващата ми задача под прикритие.

Джордан премигна изненадана.

— Следващата ти задача? Още не си приключил с Ксандър.

— Екхарт планира да се срещне с Трилани Във вторник сутринта — каза той. — Мисля, че ще успеем да приключим нещата след това.

Сърцето на Джордан подскочи. Толкова скоро. Разбира се, тя знаеше, че краят на разследването приближава, но не беше осъзнала, че е чак толкова близо.

— Кога започва следващата ти задача? Предполагам, че ще имаш поне малко свободно време, нали?

Ник поклати глава.

— Не много. Смятам да отида в Ню Йорк, да прекарам няколко дни със семейството си и щом се върна, шефът ще иска веднага да започна.

Ами ние?

Джордан задържа думите, преди да се изплъзнат от устата ѝ. Изражението, на Ник беше неразгадаемо и ѝ проблесна, че вероятно не преувеличаваше за куфара до вратата. Вероятно въпреки всички сладки приказки, наистина фантастичния секс и вътрешния инстинкт, тя грешеше, като мислеше, че уикендът с него се е превърнал в нещо повече от просто един уикенд. С други думи, май беше станала поредната Лиза. Ник не ѝ беше обещал нищо. Всъщност нито веднъж не беше повдигнал въпроса какво може да се случи; след като се върнат в Чикаго. Що се отнася до нея, тя нарочно избягваше темата, защото не искаше да изглежда много напориста или изпаднала в нужда.

Освен това смяташе, че тя е направила първата крачка, като го покани в Напа, което означаваше, че следващият ход е негов.

И сега изглежда той правеше този ход. Назад. Точно на входната ѝ врата.

Въпреки това тя все още не беше готова да се откаже. Запази самообладание, решена да изслуша каквото и да имаше да казва. Ако изобщо имаше да казва нещо.

— Каква е задачата? — попита тя. Ето, даже успя да звучи непринудено.

Той се размърда неловко, а това не беше добър знак.

— Мога да избирам между моторна банда или тайна търговия с ценни книжа — каза той.

Не може да избереш нито едно от двете, помисли си тя. Но не го каза. Вместо това реши да опита различна тактика, да зареже увъртанията.

— А ние къде се вписваме в цялата работа?

Ник се поколеба и се измъкна от въпроса.

— Ти как мислиш?

Какво ли не би дала в този момент да владее техниките на разпита. Ник беше твърде предпазлив, а това също не беше добър знак.

Въпреки това тя продължи. По дяволите, щеше да го направи възможно най-лесно за него — щеше да направи първата крачка.

— Мисля, че това беше един невероятен уикенд — тя замълча и изчака Ник да продължи оттам нататък. *И за мен, Джордан*, можеше да каже. *И искам да продължим. Не ми пука какво ще струва — ние сме фантастични заедно.* Нещо от този род. Каквото и да е.

Погледнаха се. Несъмнено вторият най-дълъг период от време, през който бяха издържали да не говорят.

После... на лицето му се изписа примирение и той продължи оттам, откъдето беше спряла тя. С тази разлика, че не каза това, което тя очакваше да чуе.

— Но и двамата знаем, че беше просто един уикенд — завърши той безизразно.

Джордан усети болка — остро пробождаше, — която я преряза. *За мен означаваше, много повече.* Но и тя не го каза. Вместо това стана решителна. Тези дни я биваше в лъжите, можеше да изрече и още една.

— Каза, че работата ти усложнява нещата. Предполагам, че това е сложната част.

Ник я погледна отблизо с тези свои смайващи зелени очи.

— Всъщност се надявах нещата да не стигнат до тук — каза той тихо.

Ах. Тя разбра — Ник не искаше неловка ситуация. Вероятно така реагираха всички останали Лизи в живота му. Но тя имаше своята гордост. Както му беше казала и преди — беше голямо момиче. Нямахме да крещи, нямахме да плаче, нямахме да го моли да остане. Но имаше нужда той да си тръгне. При мисълта очите ѝ запариха. Сега. Той трябваше да си тръгне сега.

— И двамата сме големи, Ник. Не е нужен дълъг, протяжен разговор. Прекарахме един уикенд заедно и сега отново сме в реалния свят. Ти имаш работата си и всичките правила, които вървят с нея.

Той пристъпи към нея.

— Е, това е значи.

Джордан предполагаше, че той очаква от нея да го помоли да остане поне за още една нощ. Но всеки миг, който прекараше с него, щеше само да утежни нещата.

— Мисля, че ще е по-добре да се разделим бързо. Предвид неизбежното.

— Неизбежното. — Той се изправи и скръсти ръце на гърдите си.
— Трябва да кажа, че не си представях този разговор така.

Тук тя вирна глава.

— Е, има ли друг вариант? — Въпреки че успя да запази изражението си спокойно, отвътре изобщо не се чувстваше така.
Кажу, че не искате да си тръгнеш.

Ник дълго я гледа.

— Не, мисля, че не.

Настъпи тишина.

— Смятам, че предвид всичко, сега ще е най-добре да тръгваш.
— Джордан се насили да го погледне в очите, а после трябваше да отмести очи, преди да я е разгадал.

Той кимна.

— Да, и аз така мисля.

Ник тръгна към вратата, после спря.

— Да ти се обадя ли във вторник да ти кажа как вървят нещата с Екхарт?

— Разбира се.

Джордан го последва и го загледа как взема багажа си. Образът му, как излиза от къщата ѝ с куфар в ръка, щеше да се отпечата в съзнанието ѝ за дълго време. Но засега държеше главата си изправена. Само трябваше да се държи, докато излезе.

Ник сложи ръка на дръжката и когато се обърна да я погледне за последно, гневът в очите му я изненада.

— Е, Роудс, благодаря за уикенда — каза той със стиснати зъби.
— Ще ти изпратя чек за моята половина от сметката. Кой знае, може даже да го мина като служебен разход.

Това вече беше плесница в лицето и Джордан не разбираше.
Защо ѝ беше ядосан?

— Това е доста нелюбезно. Не е нужно да се държиш като задник.

Той я погледна невярващо.

— Аз ли съм задникът?

— Има ли нещо, което пропускам? Защото единственото, което казах беше...

— Не си прави труда, чух те още първия път — каза Ник и рязко отвори вратата. — Чух всяка твоя дума.

Той изхвърча и затръшна вратата след себе си. Джордан стоеше в хола и гледаше вратата с объркване. Нямахте представа какво беше всичко това.

Когато Кайл посрещна Джордан в просторния си апартамент, в коридора се появи мъж облечен в черен смокинг и я поздрави.

— Добър вечер, госпожице Роудс. — Протегна ръка той. — Може ли да взема палтото ви?

— Разбира се. Благодаря. — Джордан подаде дрехата си и погледна брат си кисело, когато мъжът се оттегли. — Наел си иконом? — Беше толкова в негов стил.

Той метна ръка през врата ѝ, наполовина прегърнал я, наполовина влачейки я към гостната.

— Не, татко доведе сервитьор за вечерята. Надявам се, че си в настроение за суши, защото е подкупил главния готвач на „Джапоне“ да готви за нас.

Всъщност не беше в настроение за суши. Нито за каквато и да е вечеря. През последните двайсет и четири часа единственото, за което можеше да мисли, беше Ник. И мисленето беше единственото ѝ занятие, тъй като той не беше върнал никое от обажданията ѝ. Беше звъняла на мобилния му три пъти и му беше оставила съобщения. Нито думичка нямаше в отговор.

Предвид начина, по който изхвърча от къщата ѝ в неделя вечерта, беше очевидно, че има някакво недоразумение. Беше ясно, че трябва да порботят върху уменията си за общуване. Въпрос, който смяташе да обсъди с него веднага щом ѝ се обади.

Засега обаче трябваше да се заеме със семейството си.

Това беше празничната вечеря на брат ѝ и първият път, когато тримата щяха да се съберат след излизането му от затвора и болницата.

— Изглежда татко се е развихрил — каза тя на Кайл.

Грей ги чакаше в гостната с чаша скоч в ръка. Той разпери ръце благородно.

— Какво да кажа? Колко, често баща празнува пускането на сина си от затвора? — Живите му сини очи се присвиха и той погледна към Кайл. — Най-добре да кажеш „само веднъж“.

Кайл невинно вдигна ръце.

— Само веднъж. Обещавам.

Заеха местата си около масата, на която бяха наредени кристални чаши и порцелан.

— Тъй като това си е вид празненство, добре че и аз донесох нещо. — Джордан подаде торба с логото на магазина си на Кайл. — Предполагам, че от доста време не си пил прилично вино. Затова мислих дълго и задълбочено за идеалната бутилка за теб.

Кайл изглеждаше трогнат.

— Ау, Джордо, не трябваше. Но с радост ще я изпия въпреки това. — Той извади бутилката и погледна етикета. Стрелна я с поглед.

— Много смешно.

Грей се наведе напред.

— Какво е?

Кайл остави бутилката на масата, за да му покаже етикета.

— „Орин Суифт“. „Затворникът“.

Баща му се изсмя и Джордан се усмихна невинно.

— Всъщност е едно от любимите ми.

Докато сервитьорът им поднасяше сашими и якитори, Джордан и баща ѝ слушаха Кайл да разказва за Изправителния център. Говореше предимно за това как все още не може да повярва, че е навън.

— Такъв срам, че не успях да се сбогувам със съквартирантите си — каза той саркастично. — Всъщност Пучалски беше единственият, когото харесвах. Още не мога да разбера какво го прихвана.

Докато Джордан използваше клечките да вземе парче „хамачи“, тя реши, че е най-добре да отвлече вниманието на брат си от тази тема възможно най-бързо.

— Изглежда нещо му е станало на момента.

— Но защо ще носи вилица в обувката си — разсъждаваше Кайл. — Това ме кара да мисля, че е планирал нападението, което не е логично.

Остави го, Кайл. Тя сви рамене.

— Вероятно винаги носи вилица в обувката си. Кой може да тълкува поведението на тези идиоти?

— Ей, аз съм един от тези идиоти.

Грей наклони чашата си с вино.

— А кой мислеше, че ще направиш това, което направи?

— Беше „Туйтър“ — промърмори на себе си Кайл.

— Май трябва да сменим темата — пред ложи Джордан, усещайки, че разговорът може да тръгне на зле.

— Добре, да поговорим за теб тогава — каза Грей. — Така и не те попитах, как мина партито на Ксандър?

Стъпиха върху мина.

— Мина добре. Почти както обикновено. — С изключение на шпионажа. Тя стрелна Кайл с поглед, нуждаеше се от помощ.

Смени темата. Бързо.

Той я гледаше неразбиращо.

Защо?

Тя го погледна свирепо.

Просто го направи.

Той направи физиономия.

Добре, добре.

— Като говорим за вино, Джордо, как мина пътуването ти в Напа?

Страхотно. Остави на гениалния си брат да избере другата тема, която искаше да избегне.

— Ходих в онази нова винарна, за която ти казах. Тази седмица, трябва да сключим сделка и моят магазин ще бъде първият, който ще внесе виното им в Чикаго.

Тонът на Грей беше непринуден.

— Води ли с теб високия, мургав и сериозен?

Джордан остави пръчиците и погледна към баща си. Той се усмихна нахално, докато отпиваше от виното си.

— И ти ли си чел „Чуто и Видяно“? — попита тя.

Грей се изсмя.

— Разбира се, че не. Имам хора, които четат рубриката вместо мен. През повечето време това е единственият начин, по който разбирам какво се случва с вас двамата. И не избягвай въпроса. Разкажи ни за новия си, с когото излизаш. Странно ми е, че не го споменаваш — Той я погледна изпитателно.

Джордан пое дълбоко въздух и внезапно се почувства много уморена от лъжите и игрите на тайни агенти. Освен това в даден момент трябваше да се изправи пред истината.

— Е, татко, не зная дали трябва да се тревожиш за високия, мургав и сериозен. В момента не ми говори.

Лицето на Кайл помръкна.

— Този висок, мургав и сериозен ми прилича на идиот.

Грей кимна с неодобрително изражение.

— Съгласен съм. Заслужаваш повече от идиот, хлапе.

— Благодаря, но нещата не са чак толкова прости. Работата му поставя известни... предизвикателства.

Това определено не трябваше да го казва.

— Защо? Какво работи? — веднага попита баща ѝ.

Джордан се запъна. Може би малко се изхвърли с обещанието, че повече няма да лъже. Тя отново погледна към Кайл отчаяно.

Направи нещо. Пак.

Кайл кимна *Ще поема нещата*. Той се разположи в стола си и протегна сплетените си ръце, като размърда пръсти.

— На кого му пука какво работи този идиот? Прати ми имейла му, Джордо, ще се погрижа. Мога да му опустоша живота за по-малко от две минути.

С дяволита усмивка той се престори, че пише на клавиатура. Баща им беше готов да избухне.

— О, я не си прави такива шеги — каза той на Кайл. — Само Джордан и аз може да се майтапим. На свобода си от четири дни и сериозно се надявам да си си научил урока, млади човече...

Лекцията на баща им продължи и Джордан благодарно се усмихна на брат си.

Кайл намигна в отговор. Няма проблем.

Но трябваше да разбере, че не се е откачила напълно от куката.

— Искаш ли да ми кажеш защо беше цялата работа? — попита Кайл веднага щом баща им си тръгна.

Джордан въздъхна.

— Не знам откъде да започна — нещо я глождеше цяла вечер.

Да, беше бясна на Ник, че не ѝ се обади, но беше започнала да се чуди дали пък и тя не носеше някаква отговорност за кавгата им.

Разсеяно заигра със столчето на чашата.

— Мислиш ли, че не сме... достатъчно открити? — попита тя Кайл. — Относно изразяването на чувствата си, искам да кажа. Мисля, че понякога сме доста саркастични.

За негова чест той нито се разсмя, нито се подигра на въпроса.

— Мама изразяваше чувствата си. Когато умря, мисля, че и тримата придобихме този навик. — Той се усмихна в този рядък момент на откровеничене помежду им. — Но мисля, че се справяме добре.

Джордан също се усмихна. И тя мислеше, че семейството ѝ се справя добре. С изключение на федералния затвор.

— А по отношение на другите?

Кайл сви рамене.

— Изключих „Туйтър“, след като открих, че приятелката ми изневерява. Това е доста силно изразяване на чувствата.

— Можеше просто да ѝ кажеш колко наранен се чувстваш — каза нежно Джордан.

Кайл замълча в отговор на коментара ѝ. Бяха говорили много за инцидента с „Туйтър“, но не и за чувствата, които бяха довели до него.

Беше усетила, че брат ѝ не иска да признае пред себе си, че има подобни чувства.

— Да кажеш на някого как се чувстваш може да е рисковано, Джордо — каза той накрая. — След като думите са изречени няма връщане назад.

И тя мислеше така. Но ако алтернативата на това да събере кураж и да изложи чувствата си беше да стане известен интернет терорист, вероятно нямаше нищо да ѝ стане, ако бъде откровена с Ник. Да, той можеше да улесни нещата, ако не се държеше като упорит глупак, но още от вечерта, в която се запознаха, нищо, свързано с Ник, не беше лесно. Това беше едно от нещата, които харесваше в него. През осемдесет и два процента от времето. Тя пое дълбоко дъх, готова да започне да бъде честна пред себе си.

— Кайл... мисля, че се издъних — Тя вдигна ръка, за да смекчи казаното. — Отчасти. Голяма част от вината е на високия, мургав и сериозен. Поне половината. Може би две трети. Разбира се, точно сега вероятно се цупи, смятайки, че аз съм виновната. Което е малко дразнещо. Влязъл ми е под кожата като кърлеж или треска, или трън, или... — тя погледна към брат си за помощ — Какво друго ти влиза под кожата?

— Краста? — предположи той.

— Краста? Това ли успя да измислиш?

Кайл я зяпна, сякаш губеше нишката.

— Нямам представа за какво говориш, Джордо. Но ще ти кажа следното. Ако мислиш, че си се издънила, има един въпрос, който трябва да си зададеш — същия, който ми зададе преди пет месеца — можеш ли да оправяш нещата?

Джордан въздъхна.

— Старая се.

Погледът на брат ѝ беше непоколебим.

— Постарай се повече.

Тя го погледна враждебно.

— Добре.

След миг, кимна в съгласие.

— Добре.

31

Джордан имаше готовност да отвори „Дивайн Селърс“ точно в десет. Ник все още не ѝ се беше обадил, но нямаше проблем. Тя беше накъсана, презаредена и нямаше значение, че той не ѝ вдигаше. Беше решила да отиде до измисления му офис, за да му каже лично как се чувства. Надяваше се, че ще има съответна индикация, че и той има подобни чувства, но в момента не можеше да мисли за това. Това беше нова територия за нея — сантименталното нещо с изразяването — и ако се замислеше прекалено, можеше да прояви малодушие и да се оттегли към саркастичното си, самозащитно поведение. А ето докъде я беше довело то.

Знаеше от последния им разговор, че Ксандър ще се среща с Трилани тази сутрин, и предполагаше, че Ник ще бъде зает до късно през деня. За да ангажира вниманието си дотогава, тя се нахвърли на задачите по отварянето на магазина. Когато приключи с всичко до 10:22, тя се огледа за нещо друго, с което да се захване. Чудеше се дали да подреди вината в магазина по азбучен ред според вида и географския им произход, когато се чу звънчето на вратата.

Слава Богу, клиент. Джордан се обърна и се усмихна, преди да разбере какво става.

В магазина ѝ влезе Ксандър Екхарт.

Тя бързо скри изненадата си. Очевидно Ксандър и Трилани бяха пренасрочили срещата си, но тъй като не беше говорила с Ник от неделя, не беше в течение на нещата.

Джордан пристъпи към стандартния си метод за справяне с неясни ситуации — държеше се естествено. Или поне се опита.

— Ксандър. Радвам се да те видя отново. Минаха няколко седмици.

— От нощта на партито ми. — Предвид ниската температура навън, не беше изненадващо, че носи тъмно палто и черни кожени ръкавици.

— Как си? — Джордан се надяваше да не звучи толкова притеснена, колкото беше. Не смяташе, че ще види Ксандър отново преди... ами всъщност... изобщо някога. Вероятно това си беше самозалъгване от нейна страна — той все пак беше редовен клиент в магазина ѝ.

Можеш да се справиш с това, убеди се тя. Беше успяла да изиграе ролята си по време на партито му. Определено можеше да се справи с неангажиращ разговор, докато той разглежда магазина ѝ. Бяха толкова близо — ФБР почти бяха приключили с разследването. Тя нямаше да прецака нещата сега. Въпреки това я побиха тръпки. Защо не беше на срещата с Трилани?

Видя как Ксандър минава — без да се спира — покрай витрината „Ново и забележително“ в предната част на магазина. Обикновено я разглеждаше. Снобът в него не можеше да устои, не можеше да понесе мисълта, че съществува някое забележително вино, за което той не знае.

Джордан едва преглътна.

С възможно най-леко движение тя плъзна ръка под бара и натисна паникбутон.

— Как съм? — попита Ксандър. — Честно казано, Джордан, не особено добре. Изобщо не съм добре.

— Съжалявам да го чуя. Случило ли се е нещо?

Докато вървеше към нея, Джордан видя, че изражението му е каменно.

— Всъщност да, случи се нещо. Разбрах, че някой, на когото мислех, че мога да се доверя, ме е излъгал. Предал ме е. — Той спря на бара точно срещу нея.

Между тях падна дълга тишина.

— Само ми кажи защо го направи — каза най-сетне Ксандър. — Но трябва да те предупредя, Джордан — ако не ми хареса отговорът ти, нещата могат да се развият зле за теб.

Той се пресегна под палтото си и извади пистолет.

— А имам усещането, че има много голяма вероятност да не харесам отговора ти.

Ник крачеше из измисления си офис и чакаше телефона да звънне. Беше казал на Хъксли да му се обади веднага щом Трилани пристигне в „Бордо“, но нямаше никаква вест. Докато крачеше, се опитваше да не мисли за Джордан.

Като мъж, той знаеше, че не трябва да си признава подобни неща, но караницата с нея го беше изкарала извън релси. В рамките на няколко дена беше побеснял, когато я видя да говори с онзи тъпак, беше се обадил на всеки, който му дължи услуга, за да изкара брат ѝ от затвора, бяха прекарали главозамайващ уикенд и то не къде да е, а в страната на виното, даже се беше замислил дали да не смени работата си заради нея, а после се скараха и той изхвърча от дома ѝ с усещането, че е бил използван за секс.

Беше ясно, че не е на себе си тези дни. А единственият път, който той знаеше да се върне към себе си, беше да отреже проблема. Да избута напълно Джордан от живота си. Това го караше да побеснее още повече.

Някак си беше успяла да му влезе под кожата и да прецака всичките му планове. Беше абсолютно доволен от живота си, преди да се появи тя с виното си и дързостта си, с искрящите си сини очи и чувството си за хумор. Би се присмял на себе си, че е такъв кретен... само дето не се беше усмихвал, откакто напусна къщата ѝ в неделя.

Всичко се беше случило прекалено бързо. Винаги беше предполагал, че един ден ще му писне от работата под прикритие и че полека ще се отърси от ергенството. Но това — това диво, взривяващо сърцето и въодушевяващо чувство като спускане с влакче между него и Джордан — беше откачено. Ето какво обаче го побъркваше най-много — ако беше от онези сантиментални типове, би казал, че чувствата, които изписва към Джордан доста приличат на нещо като любов, а той, Ник Маккол, не обичаше да обича. Или по дяволите, може би обичаше.

Все още крачейки из офиса, той изрече цяла купчина бруклински ругатни, за повечето от които предполагаше, че средно чувствителният тип даже не знае значението им.

Според него имаше два варианта. План А да продължи да избягва Джордан и да види дали това взривяващо сърцето чувство ще изчезне толкова бързо, колкото се е появило. Спомни си нещо, което веднъж беше дочул на едно семейно парти — братовчедка му Мария бърбореше за проблемите с приятеля си и каза, че била чела в

„Космополитън“, че на човек му трябва половината от времетраенето на връзката, за да превъзмогне раздялата.

Това не звучи зле, помисли си Ник. Ако броеше времето, през което с Джордан бяха заедно като двойка, това правеха само три дни. Според „Космо“ щяха да му трябва трийсет и шест часа да я забрави.

Погледна часовника си. По дяволите. Според изчисленията му трябваше да я е забравил преди три часа и двама и пет минути. Това не беше добър знак.

Което го доведе до план Б: майната му на „Космо“, трябваше да приеме факта, че това взривяващо сърцето чувство никога няма да изчезне. План Б имаше една добра страна — трябваше да отиде в магазина на Джордан и да ѝ каже колко е бесен, че му е объркала всички планове. Не беше сигурен после накъде щеше да тръгне разговорът, но поне беше измислил нещо. Можеше да зареже приказките и да я целува докато тя осъзнае колко скучен би бил животът ѝ, ако излиза със смотаняци с шалчета. Това вече беше план. Мобилният на Ник иззвъня и той го погледна. Хъкли. Време беше. Но новината беше неочаквана.

— Изглежда Екхарт пропусна поредната среща — каза Хъкли.

— Още ли е болен?

— Нямам представа. Няма никаква комуникация от офиса му цяла сутрин.

Това не се хареса на Ник. Екхарт беше много тих през изминалите няколко дена. Тъй като бяха решили, че е болен от стомашен грип, това не ги разтревожи веднага, но онези, които работеха с Роберто Мартино, нямаха навик да връзват тенекии на хората му.

— Не ми харесва, че мълчи.

— Мислиш ли, че ни е разкрил? — попита Хъкли.

Ник изруга тихо. Не знаеше как е възможно, или какво изведнъж е прищракало на Екхарт, но вече беше участвал в достатъчно разследвания под прикритие за да знае, че ако един агент си зададе въпроса дали не са го разкрили, тогава да — най-вероятно са го разкрили.

— Трябва да приключим с това възможно най-скоро.

— Мислиш ли, че имаме достатъчно доказателства за присада срещу него?

— Сигурно. Ще се обадя на Дейвис да му кажа, че трябва да действате бързо с арестите на Екхарт и Трилани.

Другата линия на Ник замига и той провери кой го търси.

— Като говорим за вълка. Заклевам се, Дейвис сигурно ни подслушва телефоните. Винаги знае кога нещата се влошават.

Натисна копчето, за да приеме обаждането на вълка.

— Тъкмо щях да ти звъня, шефе. Имаме проблем с Екхарт.

Гласът на Дейвис звучеше необичайно рязко.

— Какъв проблем?

Ник обясни, че Екхарт не се е появил на срещата с Трилани.

— Къде е Джордан Роудс в момента? — въпросът на Дейвис го хвана неподготвен.

Ник не разбираше защо го пита.

— Предполагам, че както обикновено отваря магазина си в десет. Защо?

— Прихванахме обаждане от телефонна линия в „Дивайн Селърс“. От линията, която е свързана с алармената система — каза Дейвис; — Някой е натиснал паникбутоната.

Джордан.

Ник вече беше грабнал ключовете си и тичаше към вратата.

— Тръгвам.

Джордан спря поглед на насоченото срещу нея оръжие и се опита да запази спокойствие.

— Ксандър. Какво правиш?

Той стисна пистолета по-здраво.

— Излез иззад бара. Бавно. И отиди да пуснеш щорите.

Телефонът в магазина зазвъня. Сигурно е охранителната компания, помисли тя. Ако не вдигнеш, щяха да изпратят полиция. Което означаваше, че трябва да накара Ксандър да говори, докато пристигнат. Като го огледа по-добре, видя, че не се е бръснал от няколко дни, а под очите му има тъмни кръгове. Очи, които я оглеждаха с премерена ярост.

— Мисля, че трябва да оставиш пистолета, за да поговорим.

— Аз пък мисля, че трябва да си затвориш лъжливата уста. Иди и пусни проклетите щори.

Тъй като не беше в позиция да спори, Джордан направи така, както ѝ нареди. Ксандър държеше оръжието насочено към нея, докато тя вървеше към витрините и пускаше щорите една по една.

— И тази над вратата — нареди той. Стоеше точно зад нея и постави пистолета зад главата ѝ. — Да не ти минават никакви идеи да бягаш.

Джордан затвори очи, когато усети натиска на дулото към скалпа си. *Просто печели време.* Докато пускаше последната щора над вратата, тя се огледа с надеждата да види някой минувач, който да подаде сигнал, но напразно.

Прецени набързо — вече си беше спечелила поне три или четири минути. Полицията сигурно пътуваше насам. След като приключи с пускането на щорите, тя чу мобилния си да звъни в задната стаичка.

— Заклучи вратата! — Пистолетът се заби още по-плътно в главата ѝ.

Направи така, както ѝ нареди.

— Сега се върни в центъра на помещението.

Джордан се огледа из магазина, огледа бутилките вино, които бяха навсякъде. Вероятно можеше да грабне някоя и да я използва като оръжие... с риск да бъде застреляна от мъжа, който само чакаше повод да натисне спусъка. Това не беше най-добрата идея. Тя се премести в средата на магазина и се обърна.

— Сега може да говорим, без да се притесняваме, че ще ни прекъснат — каза Ксандър.

Още печелене на време.

— Страхотно. Може би сега можеш да ми кажеш защо си насочил пистолет към мен.

— Стига с шибаните игрички, Джордан. Знам всичко. Гаджето ти, Ник Маккол, работи за ФБР. Доведе го на партито ми, за да може да сложи подслушватели в офиса ми. — Ксандър вдигна глава и се приближи към нея. — Тогава, когато ме помоли да дойда с теб на терасата, нали? Тогава ли го направи?

— Името на приятеля ми е Ник Стентън и се занимава с недвижими имоти — каза Джордан невъзмутимо. — В нощта на партито те помолих да дойдеш с мен на терасата, за да говорим за вино. Това е.

Със свободната си ръка Ксандър я удари през лицето.

Хваната неподготвена, Джордан падна и се препъна в крака на една от масите. Понеже се опита да смекчи падането си с ръка, китката ѝ изпука, когато се удари в керамичния под.

Очите ѝ се замъглиха от острата болка в скулата и пронизващото усещане в китката. Тя докосна лицето си предпазливо и примигна. Държеше лявата си ръка към тялото, а с другата се подпря и се обърна с лице към Ксандър.

Той стоеше пред нея с доволен блясък в очите.

— Сега не си толкова самодоволна, напи? — Ксандър коленичи до нея. — Кажи ми истината. — Той отново опря пистолета до пивата ѝ.

Предвид обстоятелствата Джордан знаеше, че трябва да му каже нещо. Когато бе в беда... обикновено пробваше обичайното.

— Направих го заради Кайл. — Гласът ѝ беше напрегнат заради пулсиращата болка в китката, когато започна да разказва лъжите си. — От ФБР ме заплашиха. Казаха, че ще се постараят да не излезе по-рано от затвора и че ще превърнат престоя му там в истински ад. — Тя погледна Ксандър, сякаш го умоляваше да я разбере. — Той ми е брат, Ксандър. Нямах избор.

Той се поколеба за миг, след което възвърна непоколебимото си изражение.

— Глупости. Казаха го по новините — пуснали са брат ти от затвора. Сключили са сделка с теб.

— Мислиш ме за толкова глупава, че да се съглася да оставят Кайл в затвора, след като го заплашиха? Казах им, че няма да съдействам, освен ако федералният прокурор писмено не обещае да го пуснат.

За миг Ксандър почти ѝ повярва.

И отново Джордан щеше да се възползва от всеки миг, който можеше да спечели. После той поклати глава.

— Добър опит. Но не мисля, че би се изучкала с Маккол, след като е заплашвал брат ти.

— Цялата ни връзка беше нагласена. Заради подслушвателите в офиса ти от ФБР знаеха, че ще следиш Ник. Накараха ме да играя ролята по-дълго. Казаха, че трябва да се преструвам, че ми е гадже.

— А отиването в Напа с него — и това ли беше част от плана?

Джордан замълча, нямаше представа, че Ксандър знае.

— Беше предварително планирано бизнес пътуване и Ник реши, че ще бъде по-убедително, ако дойде с мен.

Молеше се да е повярвал.

— Трябва да ти го призная, Джордан — добра си. — Ксандър се засмя без чувство за хумор. — Почти ти повярвах. Но е дошъл краят на дните, в които ме разигравах — Той я посочи с пистолета. — Всичко се получи почти идеално за теб. Измъкна брат си от затвора и междувременно заби гадже. Даже си успяла да работиш по време на романтичното пътуване до Напа, което винаги си искала. И получи всичко на мой гръб — каза той през стиснати зъби. С трепереща ръка притисна пистолета към слепоочието ѝ.

Джордан затвори очи. О, Боже.

— Ти срина живота ми — изсъска той. — Ще загубя всичко. Ресторантите, дома си, колекцията си от вина. Парите на Мартино са докоснали всичко и федералните ще ми го отнемат. — Той заби пистолета още по-силно в кожата ѝ. — Ще отида в затвора, ако Мартино не стигне до мен преди това. Аз съм мъртвец, Джордан. Заради теб.

Докато лежеше на пода на магазина си и трепереше, Джордан осъзна, че не е мислила какво ще се случи с Ксандър, след като разследването приключи. Може би не искаше да мисли.

— Ксандър, аз...

— Недей — размаха ръка той. — Ти ме унищожих и сега ще ти върна услугата. Изчезвам оттук. Отивам на далечно място, с което нямаме договор за екстрадиране. Ще прекарам остатъка от живота си, като гледам през рамо и треперя кой ще ме намери пръв — ФБР или Мартино. Не си представях, че така ще се развият нещата за мен. Но поне едно ще имам — удовлетворението да си спомням изражението ти, когато натисна спусъка.

Беше отчаян. Джордан виждаше как по челото му избива пот и знаеше, че гледа човек, който е на края на силите си. Затова се пребори със страха, който заплашваше да я погълне, и изигра последната си карта.

— Баща ми ще ти плати каквото поискаш — изтърси тя.

Ксандър застина. Беше привлякла вниманието му. После чу гласове пред вратата.

Ник спря пред „Дивайн Селърс“ точно на време, за да види как двама униформени полицаи се приближават към вратата. Спряха на няколко крачки от магазина, когато той наслуки паркира до бордюра. Изскочи от колата и бързо оцени ситуацията — забеляза спуснатите щори на прозорците и вратата — и притича към задната част на колата да отвори багажника. Показа значката си с една ръка, когато полицаите се приближиха и се пресегна за средна по размер метална кутия в багажника.

— ФБР — каза той тихо, защото не искаше Ксандър да ги чуе.

— Получихме обаждане, че идвате насам — каза по-възрастният.

— Установихте ли контакт с някой отвътре? — попита Ник.

— Пристигнахме преди секунда, тъкмо преди да спрете.

— Може да се окаже, че имаме заложник. — Ник отвори кутията и докато вземаше още един пистолет и шперц, чу как спира и друга кола. Погледна през рамо и видя познатия форд „Краун Виктория“, Затваряше багажника на колата си тъкмо когато Джек Пелъс и партньорът му Уилкинс се приближиха. Пелъс не загуби време с условности. Подаде бронезилетка на Ник.

— Какъв е планът?

Ник нахлузи жилетката върху ризата си. Не беше нужно да казват, че той ще ръководи операцията. Това беше неговото разследване и по-важното, Ксандър Екхарт беше задържал неговото момиче. Проклет да е, ако някой друг се опиташе да поеме нещата в свои ръце.

— Влизам през задната врата — каза той. — Джек, покривай ме. Уилкинс — пази входа. — После кимна към двамата униформени полицаи. — Те може да бъдат подкрепление.

— Ще ти дам знак, когато влезем — каза Джек на Уилкинс, посочвайки приемника в ухото си. Уилкинс също имаше приемник в ухото, а и двамата носеха предаватели на яките на бронезилетките.

— Не мърдай, преди да получиш сигнала ми, Сам.

Уилкинс дръпна плъзгача на пистолета си, беше готов.

— Втори екип пътува насам и ще пристигне до няколко минути — каза той на Ник. — Сигурен ли си, че не искаш да изчакаш?

— Няма да чакаме. — Ник тръгна към пътеката, а Джек го последва.

Пресякоха я и стигнаха до задната врата на „Дивайн Селърс“. Ник видя, че ключалката е стандартно резе и се замоли Джордан да не е сложила верига от вътрешната страна на вратата, което щеше да осуети бързото им и тихо влизане.

Докато вадеше комплекта с шперцовете, той погледна към Пелъс.

— Аз поемам Екхарт. Ти се уверяваш, че сцената е чиста. Възможно е и Трилани да е с тях.

Захвана се да работи по бравата. Действаше бързо и уверено, но пак му отне време, което се притесняваше, че нямат.

В главата си превърташе отново и отново какво може да се случва вътре. И знаеше едно — беше шибан глупак. Това, че в работата си беше топ агент и глупавата му гордост нямаха никакво значение. Единственото, което искаше да разбере беше, че тя е добре. Стисна зъби, когато успя да издърпа зъбците с шперца.

— Не може това да е краят. Няма начин. Има прекалено много неща, които искам да й кажа.

Той не осъзна, че го е изрекъл на глас, докато Джак не му отговори.

— Ще имаш тази възможност.

Ник го погледна в очите.

— Дано да е така. И да сме наясно — в зависимост от това какво заваря вътре, има голяма вероятност да убия това лайно.

Ксандър беше чул гласовете и стрелна с поглед входната врата.

— Кой е това?

Дано да е полицията, молеше се Джордан. И двамата гледаха вратата сякаш цяла вечност. Когато нищо не се случи, Ксандър леко отпусна хватката си около пистолета.

— Изглежда си тръгнаха.

— Да се върнем на въпроса за парите — каза Джордан, отново печелейки време. — Баща ми може да ти изпрати каквото искаш в замяна на свободата ми. Петдесет милиона. Сто. Където и да смяташ да отидеш, тази сума ще ти стигне да живееш добре.

Устните на Ксандър се разтеглиха в презрителна усмивка.

— Има само един проблем — не мога да докосна тези пари. Благодарение на теб федералните следят всичките ми сметки.

— Брат ми спря „Гуитър“ от лаптоп в Тихуана, Мексико. Повярвай ми, той и баща ми могат да ти отворят банкова сметка където

поискаш, под каквото име им дадеш.

Ксандър отново замълча. Джордан видя колебанието му.

— Парите ще ти върнат живота обратно, Кса...

— Млъквай! — Той я бутна към пода и тилът ѝ се удари в плочките. Избърса потта от челото си с една ръка и извиси глас. — Не мога да мисля от приказките ти! Просто млъкни!

Джордан се стегна, когато го видя как отдръпва другата си ръка и се кани да я удари с пистолета. Затвори очи и мълчаливо се замоли — нека не боли прекалено... В магазина отекна изстрел. Тя отвори очи.

Ксандър отскочи назад и изпусна пистолета си на пода. Стисна рамото си и ръката му увисна отпуснато от свършено точно изстрелян куршум.

Той видя, че нещо се задава откъм задната врата и очите му се разшириха от ужас. Бързо се изправи на крака и се отдалечи от Джордан. Вдигна ръка да се защити.

— Не, аз не...

Ник се спусна към него със заплашителен поглед.

— Казах ти да не я докосваш — изрече той с тихо ръмжене.

Сграбчи Ксандър за шията и го метна на земята с една ръка. Натисна гърдите му с коляно и го прикова към пода, като насочи пистолета точно между очите му.

— Сега кой не е в категорията си, задник такъв?

Ксандър стоеше без да мърда и без да говори — несъмнено най-разумното решение, което беше вземал от сутринта.

Ник дълго го гледа с ледено изражение. После попита Джордан.

— Добре ли си?

Тя кимна.

— Да. — Като чу треперенето в гласа си, прочисти гърло. — Така мисля.

Привдигна се с една ръка, като държеше контузената китка към гърдите си.

— Ти си ранена — Ник бутна с пистолет Ксандър, който полуизръмжа, полуизхленчи. — Искаш ли да обясниш как се случи?

— Тя се препъна и падна.

— Оригинален отговор — каза Ник отвратено.

Някой се приближи към тях Джордан се обърна и видя агента, който беше сложил проследяващото устройство на глезена на Кайл.

Агент Пелъс, ако не я лъжеше паметта.

— Проверих избата — каза той на Ник. — Няма следа от Трилани или някой друг. — Той повдигна вежда, като видя положението на Ксандър. — Тук всичко наред ли е?

Ник махна пистолета с огромна доза неохота.

— Да, всичко е наред.

С една ръка взе чифта белезници, които агент Пелъс му подхвърли, и дръпна Ксандър за реверите на палтото.

— Опитай се да се съпротивляваш. Това ще ми достави голямо удоволствие.

— Майната ти, Маккол — каза Ксандър и подаде ръце безучастно, докато Ник му слагаше белезниците.

Агент Пелъс отиде до входната врата и я отключи.

— Чисто е. — В магазина нахлуха друг ФБР агент с бронезилетка и още двама полицаи с извадени пистолети. Ник предаде Ксандър на колегите си и се приближи към Джордан. Наведе се и я хвана за ръка.

— Ще можеш ли да се изправиш? — попита той нежно.

Тя много добре знаеше, че я гледат още пет чифта очи, един от които принадлежаха на мъжа, който току-що беше държал пистолет до главата ѝ.

— Ще ме изведеш ли оттук?

Ник кимна. Помогна ѝ да се изправи, като внимаваше с китката. На път към вратата спря и се обърна към по-младия ФБР агент.

— Обадохте ли се за линейка?

— Идва насам — каза агентът.

Ник погледна към изкривеното от болка лице на Ксандър.

— Извикай още една за него, но им кажи да не бързат.

Докато извеждаше Джордан от магазина, тя удари китката в гърдите си и дъхът ѝ спря от прилива на болка.

— Мисля, че се влошава.

— Защото адреналинът спада — кратко отвърна Ник. Отведе я в колата си и отвори вратата на задната седалка.

— Трябва да поседнеш, докато чакаме линейката.

— Но да те предупредя — може да повърна от болка.

Очите му проблеснаха, но не последва саркастичен коментар. Беше много нетипично за него.

— Ще го преживея — отвърна ѝ.

След като я настани, той се изправи и започна да се държи странно, като закрачи край колата. Джордан го гледаше как минава напред-назад — вървеше напрегнато и ядосано се завърташе. В един момент прокара ръце през лицето си и пое дълбоко дъх. После спря рязко и коленичи до колата.

— Все още ли мислиш, че ще повърнеш — попита я той.

Джордан поклати глава, объркана.

— Не.

— Добре — Ник я хвана за тила и я целуна. — Добре тогава.

Тя съвсем забрави китката си.

Ник се отдръпна и я погледна с лице изпълнено с тревога.

— Още една секунда и той щеше да те удари с пистолета. И кой знае още какво. Като помисля само какво можеше да се случи... — Той решително я хвана за раменете. — Трябваше да ти го кажа по-рано, Джордан. Сега имам тази възможност и ще го чуеш, без значение дали искаш или не. Ти влезе в живота ми и обърна всичко с главата надолу. Сега съм прецакан, защото съм влюбен в теб. Лудо, до уши, готов съм да гледам „Да танцуваме със звездите“ в понеделник вечер, готов съм да правя любов с теб във вана с балончета и вино. По дяволите, мисля, че даже бих носил и декоративен шал заради теб.

Джордан се усмихна със замъглени очи и докосна бузата му.

— Това е най-хубавата любов.

Тя дълбоко пое въздух.

— И аз имам да кажа няколко неща. Всъщност само едно. Не приемай следващата задача под прикритие. Остани с мен вместо това.

Очите на Ник пронизаха нейните — не искаше да я остави да се измъкне толкова лесно.

— Кажи ми защо.

— Защото... те обичам. — Тя въздъхна. Нямаше връщане назад. Думите оставаха завинаги. И усещането беше страхотно.

Той я придърпа към бронезилетката си.

— Беше време да го кажеш — каза той прегракнало. — Минаха три проклети седмици.

Той я целуна и тъкмо когато обви с ръка тила ѝ, някой зад тях се изкашля. Джордан се отдръпна и видя мъж със сива коса и строг костюм в стил ФБР.

Също така видя, че допреди малко спокойното място пред магазина й сега беше пълно с ФБР агенти и полицаи. Опа!

— Първо Пелъс, а сега и ти — каза човекът със сивата коса, клатейки глава към Ник. — Сякаш имам проклета агенция за запознанства. — Той се извърна и извика. — Уилкинс! Хъксли! Поемате следващия случай, в който е замесена свободна жена.

Уилкинс застана на тротоара и развълнувано напомпа юмрук.

— Йес.

Хъксли нагласи очилата си с усмивка, изглеждайки определено доволен.

— Това трябваше да е саркастично. Остарявам вече за тези работи — измърмори сивокосият на себе си.

После усмихнат се обърна към Джордан.

— Госпожице Роудс, аз съм Майк Дейвис, главен специален агент. Не мога да ви кажа колко се радвам, че сте добре. — Той кимна одобрително към Ник, преди да си тръгне. — Добра работа, Маккол. Както винаги.

Джордан се сети нещо.

— Почакай, как разбра, че съм в беда? — попита тя Ник. — Паникбутонът е свързан с полицията, не с ФБР.

— В деня след партито на Ксандър сложих подслушватели в дома ти и на телефонните линии в магазина — отвърна той.

— Не си спомням да сме го обсъждали.

Ник се усмихна самодоволно, отново се беше върнал към своето аз.

— Казах ти, че те наглеждам, Роудс.

Тя чу сирената на приближаваща линейка. Беше неин ред.

— Не че искам да се правя на глезла или нещо подобно, но мислиш ли, че можеш да дойдеш с мен в болницата? Всеки момент може да откача, понеже към главата ми беше насочен пистолет.

Нямаше представа какво беше казала, но по внезапната нежност, изписала се на лицето на Ник, личеше, че изглежда го беше разчувствала.

Той се пресегна и погали наранената й буза.

— Няма да те оставя, щом имаш нужда от мен. Обещавам.

Накараха го да я остави.

Заради „политиката“ на болницата, от „съображения за сигурност“ и още куп глупости не разрешиха на Ник да придружи Джордан в рентгеновата зала. Тъкмо се чудеше дали да извади пистолета си, или ФБР значката, убеден, че поне едното ще свърши работа, когато Джордан стисна ръката му.

— Ще се оправя. Защо не опиташ да ми намериш „Викодин“ или нещо друго за китката? — предложи тя.

Той я погледна многозначително.

— Опитваш се да ме разсееш.

— Да. Защото виждам, че правиш физиономията „не се опитвай да ме прецакаш“. А ако започнеш да стреляш по хората, ще ме прередят на опашката за рентгена и тогава наистина ще съм прецакана.

Ник погледна кръвнишки персонала на болницата и с неохота се отпрати към чакалнята. За да се разсее, звънна на Дейвис.

— Имаш ли представа как Екхарт е разбрал, че го следим?

— Не казва и дума — каза Дейвис. — Освен че иска да говори с адвокат, разбира се. Как е Джордан?

— Правят ѝ рентгенова снимка. Китката ѝ определено е счупена, за скулата не знам. Кажете на прокурора, че очаквам да видя обвинения в покушение, нанасяне на побой и противозаконно задържане към обвинението на Екхарт. — Ник замълча. — А когато се върна в офиса, искам да говоря с теб по личен въпрос. За вида работа, който ще извършвам отгук нататък.

Дейвис замълча за миг.

— Добре, Маккол. Когато кажеш.

Ник забеляза как в отделението по рентгенология влизат двама мъже, които би разпознал навсякъде, и забърза към рецепцията.

— Трябва да вървя, Майк. Пак ще се обадя.

Той затвори телефона и видя как по-младият от двамата ядосано размаха пръст към чиновника зад бюрото. Очевидно и на Кайл Роудс

не му харесваше, че не му дават да види Джордан.

Ник се приближи. Хубав начин да се запознае със семейството. Когато линейката тръгна, той видя как пред „Дивайн Селърс“ спират телевизионни екипи. Някой очевидно беше уведомил медиите.

— Господин Роудс, може ли да поговоря с вас, моля. Става въпрос за Джордан.

Грей и Кайл се обърнаха. Бащата на Джордан изглеждаше така, както в списанията „Тайм“, „Дюзуийк“ и „Уолстрийт джърнъл“ — с изискана прошарена коса и костюм по мярка. Кайл, който носеше карго панталони и тъмносив пуловер, изглеждаше готов да се скара с всеки, който се изпречи на пътя му. Интересен контраст с Джордан, помисли Ник.

Разбира се, тя беше саркастична, но по-спокойна и уравновесена от брата си близък. Грей погледна Ник въпросително. Очите му се спряха на кобура, който той носеше върху ризата си.

— А вие сте...?

Той протегна ръка.

— Специален агент Ник Маккол. Първо да започнем с това, че дъщеря ви е добре. — Видя как и Кайл, и Грей въздъхнаха облекчено. — Джордан мина през голямо изпитание, но тя е... — Невероятна. Силна. Умна. Страхотна. В леглото е като фурия. Реши да запази тази част за себе си. — Доста силна — довърши той.

Грей Роудс поклати глава предпазливо.

— Благодаря ви, агент Маккол. Така е.

Ник посочи към една ниша, където можеха да говорят, без да ги гледат всички.

— Защо не поговорим там на по-спокойно място?

Двамата мъже го последваха.

— По новините казват, че сестра ми е била нападната в магазина си — каза Кайл, щом останаха насаме. Загрижеността му за Джордан беше изписана на лицето му — Това означава ли, че ФБР разследва случая?

— Нещата са по-сложни. Джордан беше нападната от мъж на име Ксандър Екхарт, местен бизнесмен. Може и да го знаете. Последвала е борба и Джордан е със счупена китка и натъртена скула. Екхарт имаше пистолет, но Джордан е успяла да го залъже, докато се появим.

Кайл и Брей си размениха ужасени погледи.

— Но Ксандър и Джордан са приятели — каза Брей. — Или определено близки познати. Тя посещава благотворителното му събитие всяка година.

— От ревност е било, нали? Ще убия този Екхарт — каза Кайл. — Бил съм в клубовете му няколко пъти и той все ме пита за нея. — Той се обърна към баща си. — Обзалагам се, че е защото на партито я е видял с новия — „господин висок, мургав и сериозен“ или който и да е. Идиотът, който не ѝ говори.

На идиота му трябваша всички професионални умения, за да не реагира на изказването.

— Не е било от ревност — каза Ник. — Поне не директно. Екхарт нападна Джордан, защото тя съдейства на ФБР в тайно разследване, чиято цел беше той. По някакъв начин Екхарт е разбрал за участието на Джордан и е потърсил отмъщение.

— Тайно ФБР разследване? — повтори Грей. — Как е възможно дъщеря ми да ви помага с нещо подобно.

— Трябваше ни достъп до офиса на Екхарт, който е на долното ниво на „Бордо“. Партито беше единствената ни възможност, така че Джордан се съгласи да заведе таен агент като свое гадже.

Очите на Грей бяха стоманено студени.

— Това звучи много опасно, агент Маккол.

— Така е. — Кайл се приближи към Ник. — Преди пет месеца усетих вкуса на благосклонността, която ФБР питае към семейство Роудс. Така че да си спестим глупостите. Какви заплахи сте отправили на сестра ми, че да я накарате да ви съдейства?

По принцип Ник не се отнасяше любезно към бивши буйни затворници, които навлизат в личното му пространство. Но този бивш буен затворник случайно имаше същото ДНК като приятелката му, така че беше склонен да е по-мил от обичайното.

— Не съм заплашил сестра ти, Кайл.

— О, предполагам, че е решила да ви помогне от добро сърце — каза той саркастично.

— Ако искаш да разбереш причините, поради които Джордан ни помогна, предлагам да попиташ нея.

— Повярвай ми, смятам да го направя. — Кайл повиши глас и посочи към коридора, който водеше към рентгеновото отделение. —

Защото сестра ми е там със счупена китка и доколкото разбирам за малко не са я убили, защото от ФБР са я сложили на фронтната линия. Затова бих искал да знам от къде на къде ще ви помага, освен ако...

Той спря и през лицето му премина моментно осъзнаване.

— Не.

Той посочи с пръст.

— Не казвай, че го е направила заради мен.

Не беше нужно Ник да казва каквото и да е.

Кайл отстъпи назад и прокара ръце през косата си. За миг замълча. После изтри очи, докато гледаше тавана и клатеше глава.

— По дяволите, Джордо.

Грей прочисти гърло и погледна Ник многозначително.

— Бих искал да разбера повече за този таен агент, който е играл ролята на гадже на дъщеря ми. Вездесъщият „висок, мургав и сериозен“.

Ник сложи най-хубавата си усмивка.

— Предпочитам да ми казват Ник.

Кайл не можеше да повярва.

— Ти? Ти си идиотът, който излиза със сестра ми?

— Това проблем ли е?

— Ъм, да. Един вид — каза сухо Кайл. — Защото последният ФБР агент, когото срещнах, за малко не ми откъсна глезена, докато ми слагаше проследяващо устройство, а други двама преди това ме хвърлиха в затвора. Така че никакви ФБР агенти няма да се навъртат около семейството ми. Точка.

Ник скръсти ръце на гърдите си без ни най-малко да се притесни.

— В коя алтернативна реалност мислиш, че Джордан ще разреши някой друг да взема решения вместо нея? — Той посочи вратите, които водеха към рентгеновото отделение. — Иди да ѝ го кажеш сега. Сигурно добре ще се посмее.

— Господи, той е саркастичен като нея — измърмори Кайл на Грей.

Когато чу това, Ник разбра, че го е приел. В клана Роудс това беше знак на одобрение.

Джордан седеше на болничната кушетка с вдигната китка и разглеждаше новата си гипсова превръзка от фибростъкло.

— Колко време трябва да я нося? — поне скулата ѝ не беше счупена, макар че благодарение на Ксандър щеше да има синина поне една седмица.

— Шест седмици — каза лекарят. — И се постарайте да пазите гипса сух. Бих препоръчал да си вземате вана.

Джордан се сети за последната вана. Ако трябваше да е суха, вероятно трябваше да държи настрана и ФБР агента.

— Написал съм ви рецепта за „Викодин“ заради болката. Ако ръката започне да ви сърби, може да си включите сешоар на студена степен — продължи лекарят. — Ако това не помогне, пробвайте с „Бенадрил“.

След като ѝ даде и останалите напътствия, лекарят излезе. Джордан се опитваше да си вземе портмонето, палтото и болничните документи, когато чу познат глас от вратата.

— Вече всичко се опитва да прави сама. Представяте ли си!

Тя се обърна и видя Кайл. Той се приближи, взе нещата от ръцете ѝ и ги остави на кушетката.

— Ти си тук — каза Джордан изненадана.

— И татко също. Втурнахме се насам, когато разбрахме, че си била нападната. — Кайл вдигна крачола на панталона си и посочи проследяващото устройство на глезена си. — Колко странно, мислех, че ако изляза извън определени граници, това би трябвало да изправи на крак отдела по условните присъди. През цялото време, докато бях отвън в чакалнята, си мислех, че ще влети екип от шерифи с насочени пистолети. Но не, нищо.

Той силно почука по монитора и вдигна рамене.

— Знаеш ли, Джордо, започвам да си мисля, че проклетото нещо не работи.

Джордан се наведе към кушетката. Струваше ѝ се, че щеше да има нужда от „Викодин“, за да изкара разговора без главобол.

— Добре. Колко знаеш и колко само си мислиш, че знаеш?

Кайл посочи към нея.

— Зная всичко. Например факта, че си най-глупавата, упорита, прекомерно загрижена... най-добрата сестра на света. — Той я сграбчи и я стисна в голяма мечешка прегръдка. — Ако нещо ти се беше

случило, никога нямаше да си простя — каза той. — Защо го направи? Казах ти, че се справям в затвора.

Джордан се замисли как най-добре да му обясни.

— Знаеш каква паника изпита, когато чу, че са ме нападнали в магазина?

— Да. Беше гадно.

— Е, изпитвах нещо подобно всеки ден, откакто влезе в затвора.

— О, мамка му, Джордо! — Той я стисна още по-здраво.

Тя примигна. Не че не искаше да удължи прекрасния момент на братска прегръдка, но ръката ѝ беше прикована към гърдите.

— Кайл... китката ми.

Той се отдръпна и се усмихна смутено.

— Съжалявам. Всъщност колко време трябва да носиш този гипс?

— Шест седмици.

— О, по дяволите. Обзалагам се, че ръката ти ще е сбръчкана и хилава, когато го свалят.

И така, прекрасния момент на братска обич беше приключил.

— Благодаря — каза Джордан. — Не каза ли, че и татко е тук?

Кайл ѝ хвърли поглед „яко си го загазила“.

— Ами да, тук е. В чакалнята е и пече на бавен огън високия, мургав и саркастичен.

Устата на Джордан оформи мълчаливо „О“. Беше го загазила.

— Срецнали сте Ник?

— Да, срещнахме се. Беше достатъчно мил да ме информира, че нямам никакво право да казвам дали вие двамата може да излизате.

— Ами така е.

— Знаеш ли, поне можехте да се престорите, че мнението ми има значение. — Кайл я стрелна косо с поглед. — Харесваш този тип, нали?

Джордан не можеше да свали усмивката от лицето си.

— Да, харесвам го. Спаси ме от луд с пистолет, размива ме и казва на майка си „маме“. Бих казала, че става.

Ник беше преживял разговора с бащата на Джордан, беше обяснил почтеността на намеренията си и ѝ беше казал, че я обича, без

да му мигне окото. Сега оставаше само още едно нещо, за да направят връзката официална.

Използва устройството на волана си, за да набере номера. Беше му приятно отново да е в колата си, а преди няколко минути се беше почувствал така и в стария си апартамент. Беше отишъл да си вземе някои неща, след като остави Джордан у тях. Приятелите ѝ и Мартин бяха чули по новините за нападението и се бяха спуснали към дома ѝ като хаотично, загрижено ято. Тъй като те бяха при нея, Ник можеше да я остави и да отскочи до апартамента си.

Тя го помоли да дойде в дома ѝ за известно време — беше се пошегувала, че има нужда от помощник, докато свикне с гипса на китката си — и той се беше съгласил да остане. Честно казано, по принцип смяташе да остане с нея. Сега, след като го беше впримчила в ролята на гадже, трябваше да ѝ покаже, че ще се справи добре. Човекът от другата страна на линията вдигна след третото позвъняване.

— Спомни си номера ми. Представяш ли си?

Ник се усмихна. Някои неща никога не се променяха.

— Това значи ли, че пак ми говориш?

Майка му подсмръкна неохотно.

— Предполагам. Още ли си зает в Бюрото? Имаш ли по-важни случаи?

Ник се развълнува. Да, понякога беше трудно да се справи с майка си, но тя толкова се гордееше с работата му.

— Всъщност току-що направих един арест. Закопчах голям собственик на ресторант. Беше забъркан със случая Роберто Мартино, за когото сигурно си чела във вестниците. Това означава, че задачата ми под прикритие е приключила.

— Знаеш ли какво ще ти възложат сега?

— Нямам представа. Но ще помоля повече да не се занимавам с работа под прикритие.

Долавяше шока на майка си през колонките.

— Отказваш се от работата под прикритие? Защо?

Ник пое дълбоко дъх и се подготви за разпита.

— Ами, маме... има едно момиче.

Последва мълчание.

Той провери дали линията не се е разпаднала.

— Там ли си, маме? Чу се подсмърчане.

— Не може да си се разплакала вече — каза той. — Още нищо не съм ти казал за нея.

— Няма значение, Ник — каза майка му през сълзи. — Това са трите думи, които чакам да чуя от трийсет и четири години.

Около шест часа следващата вечер, в края на първия си работен ден в офиса, Ник почука на вратата на Джак Пелъс и влезе. През деня беше направил още един арест, имаше да оформя документи и становища, свързани с Екхарт (закопчаването на заподозрян, дори и на задник, имаше бюрократичните си недостатъци) и сега беше готов за почивка.

Пелъс се облегна на стола и помахаше с ръка.

— Добре. Да ги пресметнем.

— Намерихме Трилани с една от бившите му приятелки в студио в южната част на града — каза Ник. — С Екхарт ми стават общо двайсет и девет ареста за изминалите четири седмици.

— Все още те водят с трийсет и четири.

— Не бих разчитал много на тази преднина — вдигна глава Ник. — Свободен ли си да прием по едно? Аз черпя.

Пелъс го огледа любопитно.

— Разбира се, стига да не е в някой моден винен бар. Чух за хората, с които се събираш напоследък.

— Федералният прокурор знае ли, че прекарваш дните си в офисни клюки?

Джак се усмихна доволно.

— Федералният прокурор е развълнувана, че най-сетне има още някой в този офис, за когото да се клюкарства.

Тръгнаха към спортния бар от другата страна на улицата. Поръчаха си пиене и говориха за работа, предимно за разследването, на Екхарт и предстоящия процес на Мартино. Ник беше работил под прикритие дълго време и осъзна, че е пропускал приятелските отношения между агентите, които възникваха, когато човек работи в офиса.

Това го отведе до причината, поради която искаше да говори с Джак. Беше измислил възможен начин да продължи с работата си, да

остане на върха и пак всяка нощ да бъде с Джордан. Или поне през повечето нощи.

— Казах на Дейвис, че искам да си почина от работата под прикритие — започна той.

Джак отпи от уискито си „Грей Гуус“ с лед.

— Чудя се защо.

— Нека го наречем пренареждане на приоритетите. — Ник не виждаше причина да го усуква, Пелъс беше добър човек и отличен агент.

— Има и още. И двамата знаем, че Дейвис мисли за пенсиониране. Днес му казах, че когато това стане, бих искал да ме имат предвид за неговата позиция. Исках да го чуеш първо от мен, защото си помислих, че и ти може да си хвърлил око на тази работа.

Джак се замисли.

— Мислил съм по въпроса — призна си той. — Но политически погледнато, се съмнявам, че ще се приеме добре, ако главният специален агент на Чикаго и прокурорът на същата област имат връзка. — Изражението му излъчваше гордост. — И след като Камерън е стигнала първа до поста си, изглежда че и аз си пренареждам приоритетите. — Той замълча. — Освен това, чувам, че хората ме смятат за ексцентричен. — Той потърка лицето си замислено. — Не разбирам защо.

— Вероятно защото все мълчиш и си намръщен.

— Никой не се оплаква, когато ти си сложиш физиономията „не се опитвай да ме прецакаш“.

— Така е. Обаче аз имам естествен чар, който печели хората.

Ник отново стана сериозен.

— Значи се разбрахме?

— Ник Маккол, главен специален агент. — Джак го плесна по рамото. — Предполагам, че и по-лоши неща може да се случат на този офис. — Погледът му се премести към телевизора на стената зад Ник. — Ето една гледка, която никога няма да ми омръзне.

Ник се обърна да види. По телевизията федералният прокурор Камерън Ливд даваше пресконференция за ареста на Ксандър Екхарт, за ситуацията със заложницата в „Дивайн Селърс“ и връзката с делото на Роберто Мартино; Двамата агенти гледаха как Камерън с лекота се справя с въпросите на журналистите.

После новините бяха прекъснати от видеорепортаж с героя на деня — „милиардерската наследница и бизнес дама“ Джордан Роудс. На екрана се появи Джордан, която, въпреки гипса на китката, елегантна и изискана както винаги, слизаше от колата си.

Джак се наведе.

— Някога струвало ли ти се е, че тези жени са доста над категорията ни?

— Арестувах последния, който ми го каза.

— А хората казват, че аз съм бил ексцентричен.

Ник се засмя, след което върна поглед към телевизионния екран. Както се оказа, на него не му пукаше в чия категория е Джордан. Единственото, което имаше значение, беше, че тя е негова.

Четири дни по-късно Ник седеше на огромния диван в хола на Джордан. Той се обърна към нея, сложи малка черна кутия в ръцете ѝ и изрече три думи.

— Нека го направим.

Тя погледна първо кутийката, после него.

— Това е наистина голяма стъпка, Ник.

— Готов съм.

— Сигурен ли си? След това няма връщане назад.

— Искам да го направим официално — той кимна към кутийката. — Хайде, напрежението ме убива.

— Добре. Само не казвай, че не съм те предупредила. — Джордан насочи малкото черно дистанционно към телевизора. След три щраквания Ник чу думите, които щяха да определят съдбата му завинаги.

— На живо! „Да танцуваме със звездите“!

Джордан се настани до него на дивана, докато парадът от звезди плавно се носеше по голямо стълбище на екрана. Погледна го да види реакцията му.

— Отчая ли се?

Ник погледна телевизора. Не последваха думи.

— По-зле е... отколкото съм си представял — прошепна той. — Има ли причина, поради която никой от тези мъже няма копчета на

ризата си? — Ужасен, той гледаше изкуствения им тен, пайетите и перата, натруфения грим и дълбоките деколтета. И това бяха мъже.

— Този пич очна линия ли има?

Джордан нежно потупа коляното му.

— Не е твърде късно. Вероятно на някой канал дават баскетбол.

Ник хвърли поглед на дистанционното, което стоеше на масичката пред тях. Беше изкушаващо. Но беше обещаващо.

Отново насочи, вниманието си към екрана, толкова шокиран и смаян от странните гледки и звуци, че почти не забеляза кога Джордан стана и отиде до към мокрия бар зад тях. Чу я да отваря бутилка и да налива питие. После обви ръце около него и постави чаша в ръката му.

— Ето. Това може би ще ти помогне.

Ник погледна надолу, очаквайки да види чаша вино. Вместо това видя позната кехлибарена течност в чаша с лед. Бърбън.

— Ти си богиня — каза ѝ.

Джордан се усмихна.

— Даже издълбах улей за бутилката в избата си.

Ник остави чашата на масичката и придърпа Джордан в скута си.

— Цял улей? Това вече е знак за сериозна връзка. — Той я целуна и предизвикателно захапа долната ѝ устна. Когато Джордан отвори устни за неговите, той я дръпна по-близо и плъзна ръце под ризата ѝ. Ник затвори очи и устните ѝ направиха пътечка по врата му.

Гласът ѝ беше дрезгав и съблазнителен.

— Знаеш ли, мисля, че е наистина секси, че ще гледаш това шоу само заради мен.

Изведнъж му просветна. Той отвори очи и се усмихна многозначително.

— О, сега разбирам защо мъжете го гледат. — Той въздъхна с облекчение и с възстановена вяра в своя пол.

— И всичко си дойде на мястото — усмихна се Джордан.

Ник погледна към закачливите ѝ очи, докато тя лежеше сгъшена в ръцете му. Така беше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.